EDGAR WALLACE

GENTLEMANUL

CAPITOLUL I.

Cum a fost depăşit Pony Nelson.

Pony Nelson reuşise o frumoasă lovitură, cea mai frumoasă din ultimii ani, care-l ridicase cu mult deasupra confraților săi. Este o poveste lungă, care nu are nici o legătură cu cele ce urmează, dar care-i adusese treizeci şi cinci de mii de lire, şi Pony, regele trişorilor, cel mai îndemânatic în arta îmbrobodirii naivilor, scăpă cu fața curată datorită virtuozității sale. Mai avea câteva datorii de plătit, dar cum Pony avusese un adevărat sezon bun, putea fi darnic cu membrii bandei sale.

Acum proiecta să-şi petreacă vara în lenevie şi plăceri. Planul său prevedea o excursie cu automobilul în vestul Angliei, câteva săptămâni de aer liber în susul Tamisei şi tocmai se ocupa cu închirierea unei cabane de vânătoare în Scoția, când Bradley, de la C. P. I.1, îl preveni că Sennet, neobositul detectiv a cărui preocupare consta în a supraveghea genul de combinații ale lui Pony, decisese ca la cel mai mic flagrant delict, care i-ar fi confirmat bănuielile, să-i dea lui Nelson o locuință unde nici măcar o muscă nu i-ar mai putea tulbura somnul.

Pentru acest motiv Pony declară, pe neaşteptate, că intențiile sale au suferit modificări şi anunță oficial că avea chiar paşaportul gata

EDGAR WALLACE

GENTLEMANUL

CAPITOLUL I.

Cum a fost depăşit Pony Nelson.

Pony Nelson reuşise o frumoasă lovitură, cea mai frumoasă din ultimii ani, care-l ridicase cu mult deasupra confraţilor săi. Este o poveste lungă, care nu are nici o legătură cu cele ce urmează, dar care-i adusese treizeci şi cinci de mii de lire, şi Pony, regele trişorilor, cel mai îndemânatic în arta îmbrobodirii naivilor, scăpă cu faţa curată datorită virtuozităţii sale. Mai avea câteva datorii de plătit, dar cum Pony avusese un adevărat sezon bun, putea fi darnic cu membrii bandei sale.

Acum proiecta să-şi petreacă vara în lenevie şi plăceri. Planul său prevedea o excursie cu automobilul în vestul Angliei, câteva săptămâni de aer liber în susul Tamisei şi tocmai se ocupa cu închirierea unei cabane de vânătoare în Scoţia, când Bradley, de la C. P. I.1, îl preveni că Sennet, neobositul detectiv a cărui preocupare consta în a supraveghea genul de combinaţii ale lui Pony, decisese ca la cel mai mic flagrant delict, care i-ar fi confirmat bănuielile, să-i dea lui Nelson o locuinţă unde nici măcar o muscă nu i-ar mai putea tulbura somnul.

Pentru acest motiv Pony declară, pe neaşteptate, că intenţiile sale au suferit modificări şi anunţă oficial că avea chiar paşaportul gata pentru a pleca în sudul Franţei. Apoi convocă la cabaretul Şapte-Pene din Soho, pe cei mai de

seamă membri ai bandei sale, cunoscută sub numele de banda lui Nelson, pretextând o masă de rămas bun.

Simmy Dumond, Colthorpe, May Bluementhal şi Chris O'Heckett, aceştia erau invitaţii la somptuosul dineu dat de Pony, în timpul căruia băuturile cele mai fine au curs din belşug.

— Norocosule! se extazie May, adresându-se lui Pony, vecinul ei de masă.

Pony rânji.

— Da, putea fi şi mai rău, răspunse el cu bunăvoinţă, dar ceea ce mă dezgustă, este faptul de a o şterge tocmai acum când este un sezon atât de bun şi sunt multe buzunare doldora de bani, ce nu aşteaptă decât să-şi schimbe stăpânul.

El clătină capul cu un regret bine jucat, admiţând că acest regret era sincer. Pony era un om afectat, ca toţi marii artişti. Atitudinea lui era dictată, mai ales, de atmosfera de linguşire şi admiraţie creată de subalternii săi. Făcea paradă.

— Da, continuă el, gânditor. Sunt munţi de aur pentru voi, copiii mei, şi dorindu-vă cea mai mare reuşită în afacerile voastre, mă obişnuiesc greu cu ideea de a renunţa la lucru, fie chiar pentru un scurt timp.

Ochii lui scânteiară.

— Plec mâine seară cu trenul de ora opt, urmă el mai încet, bagajele mele sunt deja la gară.

Într-o linişte mormântală, invitaţii, ascultându-l îi sorbeau cuvintele de pe buze, căci Pony era un om de geniu. Unele din remarcabilele sale expresii erau repetate în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii interlope.

— Voiajul acesta mă va costa o mulţime de bani, declară Nelson spiritual, surâzând diabolic. Fac socoteala că pentru trenuri, traversarea Canalului, cheltuielile mele la Paris, hamali şi alte bacşişuri, îmi vor trebui o sută de lire.

Invitaţii, amuzaţi, tuşiră semnificativ. Nu era oare Pony posesorul celei mai mari părţi din cele treizeci şi cinci de

mii de lire, răspândite prin diverse buzunare mai mult sau mai puţin secrete?

May, fu prima care înţelese, gândi Pony.

— Nu fi idiot Pony, spuse ea serios. Du-te liniştit acasă, culcă-te şi ia trenul mâine dimineaţă. Ştiu ce ai de gând să faci.

— Spune, o provocă Pony.

— Ei bine, cauţi un mijloc ca să-ţi procuri astă-seară cele o sută de lire. Mâine dimineaţă gara Victoria va fi plină de sticleţi, ce te vor aştepta îmbrăcaţi civili. Sennet nu te pierde o clipă din ochi. Un pas greşit astă-seară, şi frumoasa ta călătorie va cădea în apă.

Pony râse.

— Sunt mulţi ani de când sticleţii încearcă să mă prindă, spuse el, n-au pus mâna pe mine, nu-i aşa? De ce s-ar întâmpla acest lucru în ultima clipă? Nu May, dacă voi face ceva astă-seară, va fi ceva cuminte. Îţi spun drept, n-am intenţia să-mi pierd zadarnic ultima seară.

Simmy era de aceeaşi părere cu May.

— Vrei să te joci cu focul, Pony, spuse el clătinând capul. Am mai văzut eu tipi ca tine, mai tari şi mai îndrăzneţi, care au căzut prosteşte în cursă, pentru că nu erau mulţumiţi cu ceea ce aveau şi mai doreau încă ceva pe deasupra. Nu ar fi acelaşi lucru dacă ai fi un necunoscut, Pony. Tot ceea ce faci tu este ştiut şi dacă nu te-au prins încă, este că nu au avut o dovadă cât de mică. Fiecare gest al tău este observat. Şi apoi, ceea ce vrei să faci tu, nu este deloc genul tău, adică să întreprinzi ceva fără a pune totul la punct. Cum vrei atunci să te fereşti, să te aperi, dacă nici tu nu ştii ce vei face astă-seară?

Logica acestui mic discurs deşteptă instinctele profesionale ale bandei şi provocă un murmur de aprobare. Dar băutura bună, şi perspectiva vacanţei, îl dispuseseră pe Pony. Este adevărat că dăduse o lovitură minunată, ruinând dintr-o dată două femei şi un bărbat. Este adevărat, de asemenea, că avea atâţia bani, încât putea duce o viaţă pe

picior mare încă vreo doi-trei ani şi avea înaintea lui timpul de a pregăti în amănunt alte lovituri tot atât de fructuoase. Dar sentimentul că are reputaţia de a fi îndrăzneţ şi ingenios, îl hotărî. Şi apoi, avea o încredere nemărginită în steaua lui.

— Îmi face impresia că voi aveţi nevoie de odihnă, spuse el sarcastic. Ce v-a găsit pe toţi? Cred că nu vă închipuiţi, că am să mă apuc să sparg vitrina unui bijutier, ca să iau câteva ceasornice, nu? Sau să vă aşteptaţi să mă duc pe Picadilly, unde agenţii circulă ca muştele, şi să omor pe cineva? Vă repet, vreau să câştig o sută de lire astă-seară şi le voi câştiga. Şi încă foarte uşor.

Nu avea un plan bine stabilit, dar se simţea inspirat şi plin de optimism.

— Aştepţi o minune, mormăi Simmy.

Or, minunea se înfăptui.

Cafe-restaurantul Şapte-Pene ocupa parterul şi primul etaj. Pony, pentru masa sa alesese parterul, de unde putea avea un adevărat câmp de observaţie. Mica sală unde se găsea cu prietenii lui, era în realitate o adâncitură a sălii principale, despărţită de aceasta prin nişte simple perdele. Sala cea mare avea un bar de dimensiuni reduse, dar cu reputaţie printre amatorii de cocteiluri fine. În plus, parterul avea trei ieşiri, detaliu important în ochii lui Pony, care, cu tot aerul său nepăsător, era un băiat extrem de prudent. Din locul lui, prin broderia perdelei putea observa toată sala şi în aceeaşi clipă, când Simmy mormăia nemulţumit, Pony văzu doi tineri intrând şi străbătând cu paşi nesiguri distanţa care-i separa de bar. Chiar dacă nu i-ar fi văzut, atenţia lui ar fi fost deşteptată de zgomotul făcut de unul dintre tineri. Brusc interesat, Pony dădu perdeaua în lături. Era până în vârful unghiilor omul ocaziilor şi sosirea acestor tineri îi dădu impresia că miracolul se înfăptuia, miracolul de care se îndoia scepticul Simmy.

Ridică mâna într-un gest care ordona liniştea, dar fu o precauţie inutilă, căci invitaţii înţeleseră totul după expresia

figurii lui.

Tânărul gălăgios ţinu barmanului un discurs fără cap şi fără coadă, iar celălalt îl aproba ca un ecou. Nu era un fapt neobişnuit, ca tineri din lumea bună a Londrei să petreacă la Şapte-Pene, având în vedere băuturile fine care se serveau aici. Noii veniţi erau îmbrăcaţi impecabil în ţinută de seară, erau chiar prea bine îmbrăcaţi. Aveau bastoane cu capete de aur, iar la vesta celui gălăgios se vedea un ceas de aur bătut în diamante. Prietenul său era ceva mai în vârstă, poate mai puţin elegant, dar tot atât de ameţit.

— Aşteptaţi, spuse încet Pony. Se ridică şi pătrunse în sala barului. Acum ştia ce are de făcut.

Era şi el în ţinută de seară şi arăta atât de bine, încât nu puteai să-l confunzi cu unul dintre chelnerii localului. Străbătu sala cu pas degajat, cu mâinile în buzunare, cu o ţigară lungă în colţul gurii. Neavând aerul că vrea să facă cunoştinţă cu cei doi consumatori, se adresă barmanului.

Tactica aceasta se dovedi inutilă, deoarece unul dintre tineri se îndreptă spre el clătinându-se şi-i puse amical mâna pe umăr.

— Este rândul meu, prietene, spuse el, bani am cu sacul şi noaptea abia începe.

Pony se întoarse, cu un surâs binevoitor.

— Din principiu, nu beau niciodată cu persoane necunoscute, explică el.

— Lasă asta, replică celălalt, noaptea e frumoasă şi astăzi este aniversarea mea.

— Da, aşa este, confirmă prietenul său, nu trebuie să ne refuzi.

Pony se lăsă puţin rugat, apoi cedă. Ciocniră paharele, făcură diferite urări, când cel care-l invitase, scoase din buzunar un pachet de bancnote atât de impresionant, încât Pony îşi făcu imediat planul cum să pună mâna pe el. Conversaţia continuă susţinută de elegantul tânăr, aprobat mereu de către prietenul său. Pony deduse pentru moment că tinerii erau fii de comercianţi îmbogăţiţi de război şi-şi

făceau acum serviciul militar, dar, ceea ce îl interesă mai mult, fu micul joc pe care îl începură puţin mai târziu. Unul dintre ei scria o cifră pe o hârtie, iar celălalt trebuia să ghicească dacă era cu soţ sau fără. Pony îi lăsă să-şi continue jocul şi se întoarse la prietenii lui.

— Iată miracolul, Simmy, şopti el, apoi adresându-se lui May Bluementhal:

— Am nevoie de tine, May. Poţi să ne primeşti în apartamentul tău din Albany Street?

May se strâmbă nemulţumită:

— Nu cumva vrei să-i aduci şi pe tipii ăştia?

Pony îi făcu cu ochiul.

— Îmi trebuiesc cele o sută de lire, înţelege-mă. Copiii ăştia, bag mâna în foc, au mai bine de o mie.

— Asta-i altceva, consimţi May, spune-mi ce trebuie să fac?

Pony îşi expuse repede planul, apoi se reîntoarse la bar.

— O să vă părăsesc prieteni, spuse el. Regret, dar iau masa cu o doamnă. Ar fi de ajuns să vă vadă cu ce vă ocupaţi, ca să nu vă mai părăsească. Este o jucătoare pasionată.

— Minunat! exclamă tânărul, dar Pony clătină capul cu un aer grav.

— Staţi, spuse el, ca şi cum ar fi avut o idee genială. S-o conducem împreună acasă şi după aceea vă introduc într-unul dintre cele mai elegante cluburi de noapte.

Propunerea fu primită cu strigăte de bucurie. Pony, care se îndepărtase pentru o clipă, reveni însoţit de o May demnă, modestă, rezervată şi care nu se gândea decât să se întoarcă acasă.

Un taxi îi aştepta la uşă pe cei doi tineri. Ei se urcară urmaţi de May şi de Pony.

Restul bandei privea prin geamul restaurantului maşina care se pierdea în noapte.

— Se joacă cu focul, repetă Simmy, întorcându-se la masă. Povestea asta nu-mi spune nimic bun. Dacă cei doi tipi sunt agenţi?

— Aş, agenţi! râse celălalt, ai văzut tu agenţi semănând a altceva decât a agenţi? Poate vrei să spui „fraieri”?

În afară de faptul că cei doi cheflii cântară tot drumul până în Albany Street, nu se întâmplă nimic deosebit. Când ajunseră în apropierea casei, May îşi exprimă dorinţa de a face câţiva paşi pe jos, cu toată ploaia deasă şi rece. Era posibil ca a doua zi, cei doi tineri să nu-şi mai amintească nimic, dar nu era acelaşi lucru cu şoferul, care putea da poliţiei anumite indicii defavorabile pentru ea, sau Pony.

Intrară într-un apartament elegant, de care însă nu părură deloc impresionaţi. Pony schimbă câteva cuvinte în şoaptă cu May, apoi se întoarse spre cei doi prieteni:

— Domnişoara Johnston ţine neapărat să vă ofere ceva înainte de plecare, dacă bineînţeles vă face plăcere.

— Sigur că da, răspunse tânărul cel vorbăreţ, chiar te rog să mulţumeşti domnişoarei Johnston din partea noastră.

Pony ezită.

— M-a rugat să vă întreb dacă vreţi să facem o partidă de baccara, dar eu, în locul dumneavoastră nu aş accepta. Are un noroc formidabil şi, cum v-am mai spus, are o adevărată pasiune pentru joc.

— Baccara! se entuziasmă tânărul, eu să nu joc baccara? Adu cărţile, prietene.

— Eu însă nu joc, declară Pony. De altfel detest jocul de cărţi.

Dar câteva glume prieteneşti îl făcură în cele din urmă să cedeze. May aduse cărţile şi jocul începu.

Tinerii câştigară la început, apoi după câteva sabouri, norocul îi părăsi. Plăteau fără părere de rău, iar May câştigă sume considerabile. Pony făcu socoteala că partenerii lor pierdeau nu o mie, ci două mii de lire şi se hotărî să schimbe condiţiile de joc în tovărăşia ce o făcuse cu May.

— Nu mai am un ban, spuse în cele din urmă cel mai în vârstă dintre parteneri. Împrumută-mi cincizeci de lire, Anthony.

Dar celălalt îl refuză.

— Nu mai am decât douăzeci de lire şi vreau să joc.

Jucă şi pierdu. Urmă un moment de tăcere în timpul căruia nu se auzi decât foşnetul bancnotelor numărate de May.

— N-aveţi noroc, îi compătimi Pony, şi acum să bem ceva. Nu mai aveţi într-adevăr bani? Vă pot împrumuta eu cincizeci de lire, poate veţi avea nevoie până acasă.

Tinerii refuzară generoasa ofertă a lui Pony. May aduse cocktailurile. Tânărul care nu vorbise aproape nimic toată seara, se îndreptă spre uşă, în timp ce celălalt luă paharul şi-i mirosi conţinutul.

— Clorură de ethyl, spuse râzând.

Pony îi privi speriat. Fu şi mai uimit când tânărul elegant îi întinse paharul său.

— Bea, spuse el.

— Ce vrei să fac? întrebă Pony.

— Bea-l tot! repetă tânărul şi în acelaşi timp se auzi uşa încuindu-se cu cheia.

Pony se întoarse brusc şi-l văzu pe celălalt jucător luând cheia şi punând-o în buzunar.

— Ce înseamnă toată comedia asta? întrebă el.

— Vei vedea îndată, Pony. Mai întâi vei goli paharul acesta, dacă însă refuzi, te voi face să mănânci şi sticla!

May se aruncă spre el, dar în acelaşi moment, tânărul care încuiase uşa, o prinse de mâini.

— Lasă-mă, ţipă ea furioasă. Mă duc să chem poliţia. Pony, de ce nu faci nimic?

— Linişteşte-te, o povăţui tânărul, şi în nici un caz nu încerca să chemi poliţia, Pony îţi va explica de ce.

— Şi acum ce mai vreţi? întrebă Pony.

Îşi recăpătase deja sângele rece.

— În primul rând vreau să-mi recapăt banii sustraşi în chip atât de ospitalier, cu metoda cărţilor ascunse sub masă, răspunse Anthony.

El luă teancul de bani din mâinile lui May şi îl puse în buzunarul său.

— De data asta nu a mers trucul cocteilului, nu-i aşa, Pony? spuse el, arătând paharul. Cocteilul cu clorură de ethyl, atât de practic şi care poate adormi un om în cinci secunde. Vrei să-ţi spun ce plan aveai? După ce ne-ai uşurat de bani, voiai să ne oferi acest delicios narcotic, apoi să ne arunci într-o străduţă întunecoasă, ajutat eventual de către prietenii tăi. Pe urmă, să pleci mâine dimineaţă cu trenul de ora opt spre Franţa, unde să risipeşti banii altora, într-o viaţă dezordonată. De altfel, ai paşaportul gata pregătit în buzunar şi bani destui pentru o vacanţă frumoasă.

— Apoi? sfidă Pony.

— Apoi, îl imită celălalt, lasă-mă să mă prezint. Nu-ţi spun numele meu de familie, pentru că nu te poate interesa. Poţi să-mi spui, dacă nu ţi se pare prea intim, Anthony. Sau dacă nu, Gentlemanul. Numele prietenului meu este Paul. Iar al treilea membru al societăţii noastre este afară în acest moment şi aşteaptă, liniştit, întoarcerea noastră.

— Glumeşti? întrebă Pony.

— Nici nu mă gândesc, urmă Anthony pe un ton degajat. Sandy este şoferul taxiului nostru. A făcut parte din bateria mea în timpul războiului, un camarad excelent. Preferă să rămână lângă mine, decât să lucreze în altă parte. I-am promis că se va retrage bogat din afacere şi mă voi ţine de cuvânt. Merită asta pentru serviciile ce mi le face atât mie cât şi ţării sale. Eu şi prietenul meu – crede-mă domnule Nelson – nu suntem nişte eroi care, demobilizaţi, suferă din cauza oamenilor în mijlocul cărora s-au întors. NU! am fost destul de curajoşi, spuse el cu modestie, şi avem chiar decoraţii pe care nu le mai menţionez, dat fiind genul nostru actual de ocupaţii. Prietenul meu este ofiţer al Legiunii de onoare, nu-i aşa, Paul?

Paul înclină afirmativ.

— Trebuie să recunosc că ţara nu ţine prea mult la prezenţa noastră şi viaţa este foarte grea, mai ales că am părăsit armata în condiţii dezagreabile. Paul a fost judecat de Curtea Marţială, pentru faptul că a prelungit o permisie

cu şapte zile şi a avut bunul gust de a nu-şi fi pledat nevinovăţia. Cât despre mine, am fost… concediat pentru că am învineţit ochiul unui personaj important, împodobit cu multe galoane, dar… fără alte decoraţii.

— Şi acum ce mai vreţi? întrebă din nou Pony.

— Vreau bani, răspunse Anthony, şi crede-mă, cunosc arta de a mi-i procura. Între altele, am descoperit că cel mai uşor mijloc de a mă îmbogăţi este de a fura oamenii de genul tău. Pentru acest motiv, Paul, care este un om plin de morală, a consimţit să fie secretarul şi tovarăşul aventurilor mele. Este adevărat că nu prea are iniţiativă şi iubeşte mult liniştea, altfel ar fi putut să perceapă singur impozitul pe hoţi. Era dezgustat de ideea de a se întoarce la biroul său de dinainte de război, când l-am întâlnit eu. Iată de ce a acceptat să-mi fie tovarăş şi să mă ajute să-l readuc la concepţia Binelui, însuşindu-mi averile celor ce nu se pot plânge poliţiei, dat fiind c-au pus bani de-o parte pe spezele altora.

— Să nu-ţi imaginezi că vei putea lua un ban de la mine, mormăi Pony printre dinţi.

— Într-adevăr, nu un ban, ci tot ce posezi, răspunse foarte amabil Anthony. La dracu! Ai să-ţi dai seama că, pe lângă clipele grele prin care am trecut pe front, şi asta pentru şapte şilingi şi jumătate, furia ta sau eventuala ta răzbunare ne lasă indiferenţi. Săracul Sandy, el era şi mai prost plătit. În comparaţie cu nemţii, tu şi prietenii tăi îmi faceţi impresia unor copilaşi. Tot ce ai putea să faci tu, pot şi eu, poate chiar mai bine. Oamenii din banda ta vor pune ochii pe mine şi nu vor aştepta decât să-mi găurească pielea într-o noapte, pe o străduţă oarecare. Dar îşi vor pierde timpul în zadar, se vor expune numai la neplăceri, căci nu vor pune mâna pe mine. Şi acum Pony – vocea lui deveni aspră – banii!

— Refuz! răspunse Pony şi în acelaşi timp se aruncă asupra lui Anthony.

Pumnul său întâlni însă vidul. Patul unui browning îl lovi în cap şi căzu moale ca o cârpă.

May, care asistase la toată scena fără a scoate un cuvânt, palidă ca un cadavru, spuse, în timp ce Anthony scotocea buzunarele lui Pony.

— Îmi voi aduce aminte de voi!

— Copil prost, murmură Paul, care o ţinea de braţ.

— Aş fi chiar dezamăgit dacă ne-ai uita, răspunse politicos Anthony.

Urmară câteva clipe de linişte, apoi May întrebă:

— Şi cu mine ce aveţi de gând să faceţi?

— Te vom lăsa pur şi simplu aici, spuse Anthony. Asta-i partea amuzantă a sistemului meu. N-am nevoie nici să te leg, nici să te otrăvesc, nici măcar să te narcotizez, te las liberă şi asta-i tot. Nu poţi chema poliţia, căci poliţia va veni…

— Pretinzi că eşti om? întrebă dispreţuitoare May.

— Pretind că sunt un om de societate, precizã Anthony cu solemnitate.

Prada era într-adevăr frumoasă. El luă de pe masă şase pachete mari de bancnote şi le puse în buzunar. Apoi, privind în jurul său:

— Cred că ne putem retrage, Paul. Sandy este probabil nelinişţit.

Se înclinară plini de politeţe în faţa tinerei femei. Ieşiră din apartament şi coborâră scările. Anthony deschise uşa dinspre stradă şi… făcu brusc un pas înapoi. În faţa uşii erau trei oameni însoţiţi de un poliţist.

Ezită o clipă, apoi înaintă. Unul dintre oameni îi apucă braţul. O lumină puternică îl orbi.

— Cine sunteţi? fu întrebat.

— Dar dumneavoastră, răspunse Anthony.

O voce poruncitoare se auzi:

— Nu este el. Cine este tovarăşul lui?

Lumina îl căută acum pe Paul.

— Nici el nu este. Ce faceţi aici, domnilor?

— Înainte de a răspunde, spuse Anthony cu tonul unui om ameţit, pot şti care este legea ce mă opreşte să ies din casă, fie chiar în mijlocul nopţii?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care, detectivul Sennet de la Scotland Yard vorbi din nou:

— Bine, lăsaţi-i să treacă. Sunt probabil locatari. Dar sunteţi siguri că-i aici?

— Precis, domnule. Sunt convins că o vom găsi şi pe May. De altfel, la etajul întâi este lumină.

— Bun, spuse Sennet şi întorcându-se spre Anthony:

— Taxiul este cu dumneavoastră, domnilor?

— Taxiul este cu noi, mormăi Anthony.

— Atunci noapte bună, încheie Sennet şi intră în casă.

Câteva minute mai târziu, coborî scările în fugă şi căută taxiul în stradă.

Dar, Gentlemanul… dispăruse.

CAPITOLUL II.

Banca n-a dat faliment.

Gentlemanul se plimba alene prin oraş. Era îmbrăcat sărăcăcios şi purta o pereche de ochelari cu rama neagră. Cărţile ce le avea sub braţ îi dădeau aerul unui student de la King's College, ce-şi pierde vremea prin centrul Londrei.

Se oprea în faţa fiecărui magazin, admirând vitrinele, când deodată se lovi de o tânără femeie, ce tocmai ieşise dintr-o casă, al cărui parter era ocupat de o tutungerie. Îşi ridică pălăria şi se scuză, dar tânăra trecu mai departe, fără să-i dea nici cea mai mică atenţie. Avea faţa palidă şi se vedea bine că plânsese. Anthony privi spre locul unde fusese tânăra. O firmă cu multe înfloriturî îl lămuri că aici avea birourile dl. Oliver Digle, financiar.

Oliver Digle, financiarul, nu era o figură necunoscută Gentlemanului. Numele lui figura pe lista celor mai suspecţi cămătari şi antipatia lui contra acestui soi de oameni crescu odată cu simpatia ce o resimţi pentru tânăra femeie.

Grăbind pasul, începu să o urmărească. În primul moment, crezu că se îndreaptă spre gara Charing Cross, dar ea

străbătu Viliers Street, de la un capăt la celălalt şi intră în grădinile Embankment-ului. Tânăra căută o bancă izolată şi Anthony n-o pierdu o clipă din ochi, până nu o văzu aşezată. Atunci, fără să spună un cuvânt, se instală alături de ea şi deschizând o carte, păru absorbit de lectură.

El observă cu coada ochiului, privirea nemulţumită a vecinei sale şi uşoara mişcare ce o făcu să se ridice.

— O clipă, vă rog, spuse el calm, fiţi atât de bună şi credeţi-mă că nu voi spune nimic care să vă jignească.

Speriată, ea îl privi.

— De altfel, domnul acela în aparenţă atât de liniştit, continuă el surâzând, şi care pare atât de interesat de lectura ziarului neavând altă preocupare decât pagina curselor, este un vestit detectiv al Scotland Yardului. Mai este apoi poliţistul pe care îl puteţi vedea puţin mai departe. Dacă veţi avea ceva contra mea, puteţi să-i chemaţi în ajutor.

Fără voia ei, tânăra surâse.

— Pot să-ţi spun un singur lucru, n-am nici un chef să vorbesc cu cineva, fie el chiar un prieten.

Anthony aprobă, înclinând capul.

— Înţeleg foarte bine. Îmi închipui că nu v-ar face plăcere să vă destăinuiţi în clipa asta, nici chiar celor mai apropiaţi. Este atât de gravă istoria asta cu Digle?

Ea tresări.

— De unde ştii dumneata?

— Cred că am ghicit. Vă cere bani?

— Dumneata erai acolo? întrebă ea încruntând sprâncenele. Îl cunoşti pe acest Digle? Sau chiar el te-a trimis aici?

— Nu, nu-l cunosc personal, dar am auzit foarte mult vorbindu-se de el. Cred că faceţi parte dintre cei care au căzut în ghearele lui, şi singurul meu gând, vorbindu-vă, a fost să vă întreb dacă-mi permiteţi să vă ajut.

— Nu, răspunse ea scurt. N-ai putea să mă ajuţi. Ah, ce nebună am fost!

— Fiecăruia dintre noi i se poate întâmpla în viaţă să se poarte nebuneşte. Dar nu vreţi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Ea rămase pe gânduri câteva clipe.

— Mă întreb de ce să spun, cu toate că n-am făcut nimic ce nu s-ar putea spune… şi totuşi, toată lumea va afla peste câteva săptămâni.

Tânăra femeie mărturisi că era văduva unui ofiţer căzut pe front, care-i lăsase o căsuţă la ţară şi câteva sute de lire, făcute din economii.

— Bietul meu Ted era un băiat minunat, dar era foarte neglijent, nu-şi amintea măcar că are datorii la Digle. Se pare că el i-a împrumutat o mie de lire, cu câteva săptămâni înainte de a muri. Am aflat într-o zi când un funcţionar al lui Digle a venit cu o poliţă pentru achitare. Trebuie să plătesc datoria soţului meu, dar asta va însemna să rămân fără un ban.

— Cât trebuie să plătiţi?

— Soţul meu a împrumutat o mie de lire şi trebuia să înapoieze două mii. Ah! este îngrozitor, îngrozitor!

Anthony notă toate amănuntele, pe coperta cărţii sale.

— Vă supără dacă-mi spuneţi adresa dumneavoastră, data împrumutului şi motivul pentru care s-a făcut acest împrumut?

— Dar n-am nici o idee, este tot atât de neînţeles pentru mine ca şi pentru dumneata. Ceea ce ştiu este că, în vremea când s-a dus la Digle, soţul meu avea bani depuşi la bancă. De ce s-a dus atunci la cămătarul ăsta, iată ce nu pot înţelege. Este posibil să fi avut mari neplăceri, dar nu-mi imaginez pentru ce nu mi s-a destăinuit mie.

— Mulţumesc. Nu vreau de altfel să vă mai plictisesc. Ceva îmi spune că sunteţi victima unei excrocherii şi vă sfătuiesc să nu plătiţi nimic până nu veţi avea veşti de la mine. Aveţi un notar, un om de afaceri?

— Nu. Mă gândeam să consult un avocat, dar nu am făcut-o până acum.

— Atunci, o puteţi face acum, îşi dădu cu seriozitate părerea Anthony. Un bărbat care, în astfel de cazuri, vrea să se apere singur, nu reuşeşte decât să se încurce mai rău, n-ar fi frumos din partea mea să spun acelaşi lucru despre o femeie – el surâse – şi totuşi insist să cereţi părerea unui om al legii.

— Cum voi putea să vă comunic rezultatul demersurilor mele?

Întrebarea îl încurcă teribil pe Gentleman.

— Locuiesc cu câţiva prieteni, la hotelul Rex din Brighton, răspunse el în sfârşit. Dacă doriţi, puteţi să-mi telegrafiaţi acolo.

Mica întâmplare îl impresionase profund. Pierdu trenul de Brighton, pe care avusese intenţia să-l ia. Profitând de răgazul ivit pe neaşteptate, se duse la un detectiv particular, care neştiind cine este el în realitate, îi furnizã şi alte informaţii preţioase.

— O, da, răspunse la întrebarea sa detectivul, cu un aer glumeţ, pot să vă dau multe amănunte în legătură cu Digle. Nu de mult a fost într-o încurcătură destul de urâtă.

— La bursă? întrebă Anthony.

— Nu, domnule. La curse. A pierdut două mii de lire, în ultimii doi ani. Este destul de curios din partea unui hrăpăreţ ca acesta şi totuşi este adevărat.

— Este un om cinstit?

— La fel ca toţi cei cu aceeaşi meserie ca el.

— Adică, un fel de hoţi la drumul mare. Sunt plângeri împotriva lui?

— Nu, răspunse detectivul după câteva clipe de gândire. Într-adevăr a avut de-a face cu tribunalul corecţional, dar până acum a scăpat cu faţa curată. De cele mai multe ori, erau afaceri diferite în legătură cu tinerii ofiţeri.

— Este tot ce voiam să ştiu, încheie Gentlemanul.

Plecă apoi să prindă trenul spre Brighton.

A doua zi, sună la poarta căsuţei unde locuia tânăra femeie, în Chorlen. Ea îi povesti viaţa soţului ei.

— Spuneţi, se adresă Anthony, dacă n-aţi remarcat în ultimul timp petrecut de soţul dumneavoastră aici, sosirea unor scrisori a căror provenienţă să vă fi fost necunoscută?

Ea rămase câteva clipe pe gânduri.

— Nu, nu-mi amintesc…, apoi deodată, ba da, perfect. A primit o scrisoare de la o femeie, care locuia într-un cartier din Pimlico şi care l-a intrigat mult. Femeia aceea îi cerea un autograf, pe motivul isprăvilor al căror erou fusese soţul meu în timpul războiului. Săracul Ted, bineînţeles, nu făcuse nimic extraordinar pe front şi n-a înţeles pentru ce i se făcuse cererea aceasta, ştiu totuşi, că a satisfăcut-o. Da, a trimis femeii aceleia autograful. Am aici, de altfel, toate scrisorile ce le-a primit în ultimul an al vieţii sale. Dacă vreţi să aşteptaţi o clipă, pot sa le aduc.

Ea lipsi aproape zece minute, revenind cu un pachet din care scoase un plic cu adresa scrisă înclinat şi care purta ştampilele din Pimlico Road. Anthony notă în memorie amănuntul; el nu se interesă prea mult de conţinutul scrisorii, dar reţinu că era semnată cu numele de Caroline Smith şi adresă care o avea.

În dimineaţa următoare, se duse la acea adresă. După cum se aşteptase, era o pensiune de familie. Doamna Caroline Smith, o persoană în etate, de profesiune secretară, părăsise pensiunea de multă vreme.

— Ştiţi unde lucra? întrebă Anthony pe proprietăreasă.

Aceasta auzise că lucra pentru un anume domn Digle.

În aceeaşi noapte, biroul domnului Digle avu un vizitator. Domnul Digle nu era acolo să-l primească şi să-i ureze bun sosit, deoarece în acel moment era acasă, în pat şi dormea liniştit. Era unu noaptea când vizitatorul pătrunse în birou, printr-una din ferestre. El nu deranjă nimic din loc, nu forţă nici un sertar, doar examină pur şi simplu, timp de două ore, hârtiile ce le găsise în casa de fier a domnului Oliver Digle. În zori, stinse lumina, scoase cuvertura ce camufla fereastra, luă notele făcute, puse documentele în aceeaşi

ordine în casa de fier şi plecă pe acelaşi drum pe care venise.

Un automobil îl aştepta pe cheiul Tamisei şi un sfert de oră mai târziu, condus de secretarul-şofer, care era ultimul om capabil să-şi dea seama ce face, conducând un spărgător, ajunse în Balham.

De abia în East Grinstead, unde se opriră pentru a lua micul dejun, îi povesti lui Paul isprava sa nocturnă.

— Totul devine foarte clar pentru mine, spuse el. Nemulţumit de dobânzile fabuloase încasate pentru împrumuturile sale, Digle trimite sistematic reclamaţii familiilor ofiţerilor morţi. Poliţele sunt bineînţeles false, semnăturile fiind copiate după autografe. Contabilitatea – am examinat-o chiar eu – este în perfectă ordine. Cât despre deficitul de care se plânge, este numai o poveste, dar din tot de am aflat am putut ajunge pe pista descoperirilor, altfel nu aş fi reuşit niciodată. Într-un cuvânt, omul nostru posedă aproape optzeci de mii de lire bani lichizi.

— Da, răspunse Paul, şi cred că majoritatea celor ce au primit astfel de poliţe, preferă să le achite decât să târască numele fiilor lor înaintea tribunalelor. În viaţa mea n-am mai auzit de o excrocherie atât de murdară.

Anthony înălţă capul.

— Nu te-ai asociat oare cu mine Paul, pentru a pedepsi acest soi de oameni?

— Da, este adevărat.

— Ei bine, este posibil să am nevoie de tine şi de data aceasta. Domnul Digle trebuie împiedicat de a mai continua opera lui de distrugere. Vreau să-l ruinez, să-l curăţ de ultimul lui ban şi sunt capabil să vin în ajutorul unora dintre cei distruşi de el. Pe de altă parte, Digle nu este singurul care face acest gen de afaceri. Am mai auzit şi de alţi cămătari suspecţi, care storc bani familiilor ofiţerilor morţi.

— Cum vrei să procedezi? întrebă Paul.

— Voi şti în curând, răspunse Anthony, cu un surâs rău pe faţă, şi dacă azi… într-o zi, sau două, nu găsesc mijlocul de a pune mâna pe averea lui Digle, pot să mă numesc… Schmidt.

Domnul Oliver Digle era un om ordonat. Era un adevărat maestru în arta traiului economic şi avea mândria de a nu fi pierdut niciodată nici măcar o centimă. Era un bărbat voinic cu tenul roşu, cu ochi posomorâţi, albaştri, cu părul rar şi îmbrăcat ca un paracliser. Nu putea nimeni să spună că nu era un om simpatic şi gata să ajute pe nenorociţi.

Propriu-zis, nu trebuia neapărat să fii un nenorocit ca să provoci generozitatea acestui om, sau mai precis, domnul Digle nu împrumuta un ban fără a fi sigur în prealabil de soarta lui, luând numeroase referinţe şi garanţii. Domnul Digle avea două pasiuni: prima, să strângă bani, şi a doua, să-i piardă. Era adevărat, pierdea sume mari la curse. Chiar şi oamenii mari au slăbiciuni, după cum a spus Homer.

Domnul Digle era de asemenea un om discret, avea un cont la o bancă cu o bună reputaţie de mai bine de un secol, banca Pollack. Cât despre reputaţia domnului Digle, nu era prea bună. Tot felul de poveşti urâte circulau pe seama lui şi a generozităţii sale. Poliţia se ocupase, chiar de câteva ori, de raporturile dintre domnul Digle şi clientela sa. Totuşi, el îşi continua liniştit nobila sa carieră, dând puţin şi luând mult.

Într-o după-amiază, domnul Digle se afla în biroul său citind în ziarul de seară, la pagina curselor, pregătirea cailor pentru derbyul de la Epsom, când cineva bătu la uşă. Era menajera; o domnişoară bătrână, căreia pudra ce-i acoperea ridurile, îi făcea faţa şi mai antică.

— Vă caută un tânăr, domnule, spuse ea încet.

— Ce fel de tânăr? se interesă domnul Digle.

— Cred că este un client. Pare foarte tulburat.

Domnul Digle îşi mângâie bărbia cu un aer gânditor, apoi strânse ziarul.

— Să intre, decise el, căci nu dispreţuia nici un fel de client.

Bărbatul care intră era mai mult decât necăjit. Gura îi era crispată dureros. Era ora două şi douăzeci de minute, un detaliu de reţinut.

— Ei bine, domnule, începu binevoitor domnul Digle, cu ce vă pot fi de folos?

Tânărul avu o privire semnificativă spre bătrâna domnişoară. Cu un gest domnul Digle o concedie.

— Voiam să vă vorbesc între patru ochi, explică vizitatorul cu o voce agitată.

— Luaţi loc, spuse amabil domnul Digle. Apropiaţi-vă scaunul de birou şi spuneţi. O ţigară?

Tânărul luă ţigara cu o mână tremurătoare.

— Domnule Digle, trebuie să consideraţi, începu el, ceva sfânt, ceea ce vă voi spune.

Domnul Digle, care era obişnuit cu începuturi melodramatice, consimţi grav, înclinând capul.

— Multe secrete au intrat aici, spuse el cu mult adevăr (nu este un lucru rar ca un cămătar să fie, în acelaşi timp, tăinuitor), şi acum prietene, poţi vorbi liniştit. Nici un cuvânt din cele ce-mi vei spune nu va ieşi de aici.

Dar tânărul ezită.

— Presupuneţi, continuă el cu voce întretăiată, presupuneţi că este vorba de ceva ce ar putea interesa poliţia?

Domnul Digle surâse.

— N-are nici o importanţă, îmi este absolut egal, răspunse el amuzat. Dacă ar putea privi sau nu poliţia, nu mă interesează. Puteţi mărturisi ca unui duhovnic şi să fiţi sigur că voi tăcea ca un mormânt.

— Vă mulţumesc din suflet domnule Digle, suspină tânărul cu recunoştinţă. Am avut dreptate să vă consider un om de onoare şi să am încredere în dumneavoastră.

— Bineînţeles, aprobă domnul Digle, curios de a afla cât mai multe.

— Mai înainte, spuse vizitatorul, trebuie să vă spun că am la mine un bon de două mii de lire provenind din pensia mea de război şi pe care-l pot transforma mâine în bani.

Băgând mâna în buzunar, scoase un plic.

Domnul Digle fu surprins. Avea rar clienţi purtând o sumă atât de importantă asupra lor.

— Dar mie îmi trebuiesc, până mâine, o mie de lire, spuse tânărul. Sunt gata să plătesc dobânzile ce trebuiesc şi să vă las bonul meu, garanţie.

— Este foarte simplu, răspunse domnul Digle privindu-şi ceasul. Banca nu se închide până la ora trei; voi avea plăcerea de a vă da un cec de o mie de lire şi vă cer o dobândă de… o dobândă, să zicem, de zece la sută.

Privind cu coada ochiului, căută să vadă ce efect avuseseră cuvintele sale.

Se părea că tânărul nu mai avea nimic de zis. Spusese ceea ce trebuia şi garanţia sa întrecea cu mult împrumutul făcut. Totuşi, domnul Digle simţea că, în fond, era un mister nu prea greu de dezlegat.

— Sper că aţi constatat că vă sunt prieten, insistă el cu ifos, şi puteţi să-mi împărtăşiţi necazurile ce vă apasă.

— Da, vreau să vă spun totul domnule, răspunse tânărul cu pasiune, pentru că sunt sigur că sfatul dumneavoastră îmi va fi de folos. Banii care mi-i împrumutaţi, vor permite fratelui meu să părăsească Anglia. Trebuie să plece chiar astă-seară, ca să poată scăpa de poliţie.

— Ei, ei! exclamă jovial domnul Digle, aşa, fratele dumitale a făcut ceva ce nu trebuia să facă?

Tânărul făcu un semn afirmativ.

— Da, a făcut ceva ce nu trebuia niciodată să facă, continuă el grav. După mine, el a comis cea mai mare crimă a secolului. Ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră. Vă văd onestitatea zugrăvită pe figură şi simt că am un prieten în dumneavoastră, domnule Digle.

Domnul Digle făcând haz în sinea sa, surâse.

— Cea mai mare crimă a secolului, nu-i prea exagerat? îşi dădu el cu părerea. Ce vrei să înţelegi prin asta?

Celălalt îl fixă.

— Ce părere aţi avea de cineva care a spart o bancă şi a furat două sute de mii de lire?

— Două sute de mii de lire? spuse domnului Digle ridicând sprâncenele.

— Da, domnule. Oh, este teribil, este îngrozitor! gemu tânărul om. Lucrul acesta înseamnă ruina a sute de bieţi oameni. Şi ceea ce-i mai rău, este că fratele meu ştia că banca era într-o situaţie financiară proastă, dar nu a vrut să ţină seama de nimic.

— În sfârşit, majoritatea băncilor pot suporta, totuşi, o pierdere, fie ea mare, spuse domnul Digle. În fond, povestea asta nu-l interesa personal. Zece la sută pentru un împrumut de 24 ore, ceea ce făcea treizeci şi şase de mii cinci sute la sută pe an, era într-adevăr ceva interesant pentru el.

— Despre care bancă este vorba?

— Oh! dacă ar fi urna dintre marile bănci, explică vizitatorul, ar fi poate mai puţin important ca furtul. Dar este o bancă mică, o bancă particulară.

— O bancă particulară, repetă încet domnul Digle, care?

— Aş prefera să nu vă spun, răspunse tânărul clătinând capul.

— Ba da, de ce nu? Spune-mi, continuă domnul Digle, aplecându-se spre clientul său. Care este banca cu o situaţie financiară atât de proastă şi care a fost prădată cu două sute de mii de lire?

— Banca Pollack.

Domnul Digle sări ca ars în picioare străbătut parcă de un curent electric. Faţa sa rotundă era cenuşie.

— Banca Pollack? bâlbâi el. Banca Pollack? Şi… au aflat?

— Nu, nu, răspunse vizitatorul, nu se ştie încă nimic până acum, dar mâine se va afla şi Dumnezeu ştie ce va fi.

Probabil vor da faliment. Îmi vine să mă duc imediat şi, indiferent ce va fi, să le spun totul.

— Nu, să nu faci una ca asta, nu fă nimic, îl certă domnul Digle. El îşi luă pălăria de pe cuier, deschise un sertar al biroului, scoase carnetul de cecuri, apoi spuse:

— Aşteaptă-mă, te rog, aici. Mă duc… mă duc numai să aduc cele o mie de lire şi mă întorc imediat.

El zbură aproape pe scări şi sari într-un taxi. La ora trei fără douăsprezece minute era la poarta băncii Pollack, una din puţinele bănci particulare care rezistaseră mai bine de un secol furtunilor financiare, şi se năpusti spre casierul cu părul cărunt, care-l salută cu un semn al capului.

— Poţi să-mi spui, te rog, ce cont am în bancă? întrebă domol domnul Digle, privind îngrijorat orologiul băncii.

— Desigur, domnule, răspunse casierul politicos, îndepărtându-se. Reveni cinci minute mai târziu şi puse pe ghişeu o foaie de hârtie.

— Şaptezeci şi nouă de mii opt sute patruzeci şi două de lire, citi domnul Digle. Semnă apoi un cec cu aceeaşi sumă şi o întinse casierului, care nu arătă nici cel mai mic semn de uimire.

— Văd că luaţi tot ce aveţi la noi, domnule Digle. Asta înseamnă deci, presupun că ştiţi, încheierea contului dumneavoastră cu banca noastră.

Digle, în loc de răspuns, înclină capul.

Tot ceea ce vroia, era să-şi vadă cecul plătit. Apoi, banca Pollack, putea să se ducă la dracu.

Casierul plecă din nou. Digle făcea kilometri plimbându-se în faţa ghişeului. Dacă va veni directorul şi-l va ţine de vorbă, ca să câştige timp şi să nu-i plătească cecul? Oare au aflat de furt? Îi vor da banii? Dar nimic nu se întâmplă. Casierul reveni cu o pungă, din care scoase şi numără şaptezeci şi două de mii de lire, ca şi cum ar fi numărat şaptezeci şi nouă de centime; îl rugă pe domnul Digle să semneze o chitanţă de primire, apoi se reîntoarse la lucrul său.

Digle luă banii şi-i puse în buzunar cu mâinile tremurătoare.

Acest lucru îl făcu să mai piardă două trei minute. Nu mai avea timp să depună banii la altă bancă, dar se simţea capabil să vegheze asupra lor.

Tocmai când părăsea banca, cineva îi atinse braţul. El se întoarse. Avea înaintea lui un bărbat cu figura severă, poruncitoare.

— Dumneata eşti Digle? întrebă el scurt.

— Da, numele meu este Digle, răspunse cămătarul cu demnitate.

— Sunt detectivul Rause, de la secţia criminalistică, spuse celălalt. Am un mandat de arestare contra dumnitale. Eşti acuzat de a fi falsificat iscălitura lui Edward Sinclaire, ofiţer decedat al aranjatei engleze şi de a fi încercat să escrochezi văduva ofiţerului, cu suma de o mie de lire.

Domnul Digle scoase un sunet înăbuşit.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el, făcând un efort vizibil de a se stăpâni. Apoi, încercă să pară indignat. Acuzaţia asta este o infamie dezonorantă, începu el.

— Trebuie neapărat să-ţi pun cătuşele la mâini ca să fii cuminte?

— Bine, bine, răspunse precipitat domnul Digle, urcându-se repede într-un taxi indicat de poliţist.

Erau aşezaţi unul în faţa celuilalt.

— Şi acum dă-mi mâinile, spuse detectivul.

— Pro… protestez, încercă domnul Digle. Dar brăţările de oţel erau deja puse.

— Ai să protestezi cât vrei, când vom fi la Scotland Yard, continuă detectivul. Eu îmi fac datoria, înţelegi, cred.

Şi scoţând din buzunar un portţigaret, luă o ţigară şi o întinse lui Digle care, la început ezită, apoi cu mâinile legate o luă surâzând.

— Cred că ai întrebuinţat ziua de azi făcând ceva mai important, spuse el cu un ton glumeţ, căci în ceea ce mă priveşte, vei vedea în curând că ai făcut o mare eroare.

Detectivul scoase un chibrit şi-i aprinse ţigara lui Digle, care trase cu plăcere din ea. De abia la al şaselea fum, remarcă gustul curios al tutunului.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, dar vocea lui era deja moale.

— Vei afla destul de curând, domnule Digle, răspunse „detectivul” înveselit.

În aceeaşi seară, un trecător care tocmai traversa Chislehurst (împrejurimile Londrei), auzi un ţipăt înăbuşit şi descoperi, într-un tufiş, un bărbat bine îmbrăcat care-l privea cu un aer abrutizat. El avea cătuşe la mâini şi… nimic în buzunare.

Tânărul atât de tulburat care făcuse o vizită în biroul domnului Digle în aceeaşi după-amiază, „detectivul” care-l arestase şi şoferul cu mustaţă şi ochelari negri, care-l adusese în acest loc, erau una şi aceeaşi persoană cu Anthony, Gentlemanul.

CAPITOLUL III.

O vizită discretă şi urmările sale.

Miss Millicent K. Yonker era o tânără americană imens de bogată, care închiriase casa din Portman Square 496 a contelui Bradsham. Se ştia că chiria acestei case era fabuloasă. În plus, locatara acestui palat avea o armată de automobile, o lojă la Operă şi tot ceea ce era distins şi imaginabil, când este vorba de o doamnă din înalta societate.

Pentru intimi, miss Yonker era mai cunoscută sub numele de Millwaukee Meg. Era o femeie micuţă şi drăguţă, cu ochii plini de farmec, poate un farmec prea artificial pentru a putea fi pe placul unor oameni mai pretenţioşi. Avea un corp admirabil proporţionat şi părul de un auriu luminos.

Era tocmai în salon, o încăpere minunată, plină de tapiserii celebre, când fu introdus un bărbat tânăr. El privi cu atenţie perlele de preţ, care puneau în valoare gâtul tinerei femei, diamantele enorme ce scânteiau pe degetele-i fine şi

graţia mersului ei, când, sculându-se din fotoliu, veni imediat înaintea lui, ţinând în mână cartea lui de vizită.

— Domnul Anthony Smith, citi ea, de la „Daily Megaphone”. Sunteţi ziarist?

Ea vorbise cu un uşor accent american. Anthony se înclină.

— Aţi venit să-mi luaţi un interviu referitor la matineul de caritate pe care-l organizez, nu-i aşa?

— Aş prefera să vă vorbesc de domnul Seton Kerriman, răspunse liniştit Anthony, neluându-şi ochii de pe trăsăturile lui miss Yonker.

Dacă sperase că prin cuvintele sale va aduce pe faţa ei un cât de mic semn de încurcătură, emoţie sau groază, se înşelase. Frumoasele-i sprâncene se ridicară puţin.

— Seton Kerriman… repetă ea. Am auzit de numele acesta.

— Este numele bărbatului care s-a sinucis ieri seară la hotelul High Cross, trăgându-şi un glonte în inimă, explică Anthony.

— Ce lucru îngrozitor! exclamă tânăra femeie tresărind. Dar nu înţeleg de ce îmi vorbiţi mie de omul acesta? Nu l-am cunoscut.

— Ba eu cred că da, răspunse Anthony. Pot luă loc?

Ea făcu un semn de consimţire, apoi întrebă:

— Şi ce vă face să credeţi asta?

— Faptul că lua masa aici în fiecare seară. Mai ştiu că aţi fost împreună la teatru acum o săptămână şi că el venise de la Leicester la Londra, pentru a vă aduce cinci mii de lire, care constituiau preţul tăcerii dumneavoastră.

— Preţul tăcerii mele? Cuvintele acestea au ceva romantic, spuse ea cu un ton sarcastic. Tăcerea mea, relativ la ce, domnule… Smith?

— Aţi descoperit, cu ajutorul agenţilor dumneavoastră, continuă liniştit Anthony, că acest nefericit tânăr petrecuse câtva timp într-o închisoare din sudul Africii. Acest lucru se întâmplase înainte de a-l moşteni pe unchiul său. Pentru tăcerea dumneavoastră, el vă plătea cinci mii de lire, în

fiecare an, în ziua de Sfântul Ioan. S-a sinucis pentru că aţi ridicat suma la douăzeci şi cinci de mii de lire, sumă ce trebuia achitată de el într-o săptămână.

Miss Yonker nu făcu nici o mişcare. Nu se arătă nici măcar indignată. Ea îşi privi vizitatorul cu un straniu surâs amuzat.

— Nu-i rău deloc, aprobă ea; cum aţi aflat totul?

— Asta-i altceva, răspunde Anthony.

— Şi acum vreau să-ţi spun ceva, continuă tânăra femeie. O uşoară roşeaţă în obraji îi trăda emoţia. La Londra există un hoţ care şi-a făcut o misiune din a fura… hoţii. I se spune Gentlemanul. Cred că aţi auzit de el?

— Oarecum, încuviinţă calm Anthony.

Miss Yonker, jucându-se cu perlele, vorbi fără să-l privească pe Anthony.

— Mi se pare foarte natural să-i fi venit acum ideea de a-şi extinde afacerile, şantajând… şantajiştii.

Brusc întoarse capul spre el. Privirile lor se întâlniră tot atât de neclintite.

— Ei bine? îl provocă ea.

— Trebuie să-mi dai douăzeci de mii de lire, hotărî el surâzând.

— Este exact ceea ce îmi închipuiam. Apoi, cu un râs scurt, ea se îndreptă spre birou. Dragul meu, spuse ea peste umăr, dacă aş fi aşa cum crezi, nu li s-ar părea normal şi posibil, să am mijloace ca să scap de oameni de genul tău? Dacă am putut fi atât de subtilă ca să pot stoarce bani oamenilor naivi şi nervoşi, crezi că având de-a face cu un pretenţios ca tine, asta m-ar zăpăci?

Fu rândul lui Anthony să râdă.

— Dimpotrivă, sunt sigur că eşti o femeie precaută. În spatele acestei uşi, spuse el arătând o uşă mascată pe jumătate de o perdea de mătase, se găseşte tânărul Van Deahy, care este sigur unul dintre asasinii tăi particulari. În camera ce se găseşte exact deasupra acestui salon este domnul Thomas Selton, care este desigur pe punctul de a

mă ochi cu o privire rea şi răzbunătoare, printr-o deschizătură a tavanului.

— Minunat! exclamă ea admirativ. Trebuia să-mi închipui, ascultând toate poveştile care circulă pe seama ta, că ştiai la ce te expui venind la mine.

Ea lua apoi de pe birou un portţigaret de aur, alese o ţigară fină şi o întinse tânărului.

— De ce nu vrei să lucrezi cu noi? întrebă ea. Combinaţiile tale gen Claude Duval cer cheltuieli mari şi pierdere de timp.

— Nu, mulţumesc, refuză el politicos ţigările. Şi refuzul este atât pentru ţigările tale narcotice, cât şi pentru fermecătoarea-ţi propunere. Nu este vorba de acest lucru, ci de ceea ce ai de gând să faci cu suma pe care am cerut-o.

— O, pentru asta pot răspunde imediat. Nu-ţi dau nimic.

În aceeaşi clipă, se auzi o bătaie în uşă şi lui Anthony îi făcu impresia că ea provenea de la uşa despre care vorbise cu câteva clipe mai înainte. Tânăra femeie ezită.

— Mă duc să discut asta cu prietenul meu, spuse ea. Exact aşa cum ai presupus, în camera de alături este cineva pe care conversaţia noastră îl interesează foarte mult.

Fără a mai spune un cuvânt, tânăra femeie părăsi salonul. Reveni după cinci minute, părând dispusă să satisfacă cererea lui Anthony.

— Prietenul meu este de acord, îl informă ea. Găseşte însă că ai pretenţii cam mari şi întreabă ce garanţie ne poţi da, că nu vei mai cere nimic, de acum înainte?

— Mi-e teamă că nu v-aş putea da nici o garanţie, răspunse Anthony surâzând şi este de datoria mea să vă sfătuiesc să părăsiţi Anglia cât mai curând posibil. Banii pe care mi-i daţi, vor fi oarecum preţul libertăţii voastre.

— Bine, răspunse ea încetişor. Revino astă-seară la ora opt. Bineînţeles, nu avem aici o sumă atât de mare, căci am fi expuşi furturilor. Şi arătând pendula, ea repetă: la ora opt.

Când Anthony se găsi din nou în stradă, în faţa somptuosului imobil, se simţi puţin încurcat şi indispus. Întors la hotel, el îi povesti lui Paul cum decursese vizita făcută.

— Prea uşor, explică el. Cred că are ea în cap un gând ascuns.

— Dacă vrei să fiu sincer, remarcă Paul, trebuie să-ţi spun că nu-mi face impresia să fi început afacerea cu măiestria ta obişnuită. Ai descoperit şantajişti, şi în loc să pregăteşti un plan frumos aşa cum numai tu ştii să concepi, te duci pur şi simplu la ei. Asta-i aproape naivitate.

Anthony clătină capul.

— Cu o femeie ca aceasta, metoda directă este cea mai bună. Nu ştiai că are o organizaţie perfectă! A ştiut imediat cine sunt. Are un serviciu de informaţii formidabil, în plus, are o şiretenie şi o intuiţie instinctivă, caracteristică marilor criminali. Aş putea jura că numai instinctul, mai mult decât toate informaţiile posibile, a făcut-o să mă identifice atât de repede şi atât de sigur.

Anthony străbătu camera câteva minute cu paşi mari, cu mâinile la spate, cu capul plecat în piept.

— Am avut oare ochii în buzunar? se întrebă el cu voce tare. Millwaukee cred că nu se ocupă numai cu şantajul. Aş jura că tot ea este în spatele bandei Selzer.

— Ce te face să gândeşti asta? întrebă surprins Paul. Eu credeam că Selzerii sunt falsificatori de monede, în stil mare, şi că lucrează singuri. Apoi, ar fi mai puţin sigură de ea, dacă ar avea ceva comun cu banda asta, care-i căutată acum de poliţie. Pentru acest motiv doar acum câtva timp ai renunţat să ai de a face cu ei.

Anthony rămase gânditor.

— Într-adevăr, răspunse el, aminteşte-ţi Paul, că sunt decis să fac din acest fapt o regulă. N-am să mă ocup niciodată de un hoţ urmărit de poliţie; altfel voi ajunge într-o zi să cad în plasă odată cu… peştele. Nu, ar fi prea uşor! exclamă el.

Apoi, după câteva clipe de gândire:

— Fii gata pentru orice eventualitate. Spune-i lui Sandy să ia maşina mare Wolseley şi să mă aştepte în colţul Fortman Square-ului. Iar tu să te găseşti în apropierea imediată a maşinii, în aşa fel, încât să-mi poţi da o mână de ajutor în caz de nevoie. Voi lua un revolver, cu toate că nu cred că-l voi întrebuinţa.

Gentlemanul fu introdus în aceeaşi seară la ora opt fix în casa din Fortman Square. Evidenta nepăsare şi încredere, ca şi surâsul lui, poate nu erau absolut sincere.

Tânăra femeie îl aştepta în salon. Era întinsă pe divan şi se ridică la sosirea lui.

— Perfect, spuse ea şi privi în direcţia unei mese din apropiere. Anthony o urmări cu privirea. Patru pachete de bancnote erau aşezate în mijlocul mesei.

— Iată, spuse ea cu un surâs prietenesc de mustrare.

Anthony privi bancnotele cu atenţie.

— Sper că vor merge, spuse el, în timp ce lua una din pachet şi o examină atent.

— Adică? întrebă ea.

— Ei bine, nu poţi să ştii niciodată, nu-i aşa? Selzer fabrică sume mari, răspunse cu acelaşi ton Anthony.

Ea râse.

— Îţi voi face un pachet când vei fi terminat de numărat.

— Nu te deranja, spuse el.

Dar ea îi luă pachetele din mână şi le puse într-un plic mare, pe marginea căruia îşi plimba vârful adorabilei ei limbi.

Anthony întinse mână să ia pachetul, când… o voce stridentă strigă în spatele lui:

— Sus mâinile!

E1 se întoarse atât de repede, încât tânăra femeie nu-l văzu scoţând revolverul.

În salon, în afară de miss Yonker şi Anthony, nu mai era nimeni. Totuşi, în cealaltă parte a camerei de unde venise vocea, era un papagal.

Râsul tinerei femei, o clipă îl făcu pe Gentleman a aibă un sentiment de ruşine.

— Cred că nu ţi-e frică de un papagal, nu? întrebă ea ironică.

— Nu era vocea papagalului, răspunse Anthony. El luă plicul şi-l puse într-un buzunar al hainei.

— Săracul Polly, spuse râzând Millwaukee Meg, săracul papagal care îşi permite să sperie Gentlemanul în persoană. Poţi pune revolverul la loc în buzunar, domnule… bărbat, îl ironiză ea din nou şi roşul închis al buzelor ei se întredeschise pe albeaţa de zăpadă a dinţilor ei mărunţi.

— Mulţumesc mult, răspunse el, înclinându-se, dar prefer să-l am în mână.

Într-adevăr, el nu puse arma în buzunar decât în clipa când ajunse în pragul uşii. Tocmai coborâse scările şi ajunse pe trotuar, când doi bărbaţi, dintre care unul era îmbrăcat în uniformă de poliţist, se îndreptară spre el.

Aşadar, cursa era altfel decât îşi închipuia el. Lumina unei lămpi electrice se văzu printre arbori. Era semnalul cu care Paul îi anunţa primejdia. Unul dintre oameni întinse mâna pentru a-l apuca pe Anthony de braţ, dar apucă… vidul. Gentlemanul puse o piedică poliţistului şi fugi în colţul străzii, unde ştia că-l aşteaptă maşina.

El auzi un fluierat strident şi tocmai în clipa când dădea colţul îl izbi în plin pe un alt poliţist, care, surprins de violenţa şocului, rămase pe loc. Anthony, mai iute, se aruncă pe scara maşinii, care pornise în acelaşi moment. Sandy era la valon. Paul se urcase înăuntru când el văzuse pe Anthony sosind. Ca o furtună, automobilul ocoli mai multe străduţe, trecu prin Oxford Street, traversă Soho Square şi în cele din urmă îşi reluă viteza normală, în Charing Cross Road.

— Vom fi ieşiţi din Londra când va fi dată alarma generală, spuse Anthony.

— Ai banii? întrebă Paul.

— Aici, răspunse Gentlemanul. El scoase plicul din buzunar şi-i arătă prietenului său. Apoi, încercă să-l îndoaie

spre a-l pune în buzunar. Dar plicul nu se îndoia. Îl deschise; la lumina lămpii de buzunar, el putu vedea conţinutul.

Încetişor, Gentlemanul fluieră.

Două zile mai târziu, miss Millicent K. Yonker lua masa cu prietenul şi asociatul ei Van Deahy. Figura acestuia arăta dezamăgirea.

— Ai ratat lovitura Meg, spuse el tinerei femei, care-l privea interogativ.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, că ai avut norocul de a da Gentlemanul pe mâna poliţiei care, cu aceeaşi ocazie ai fi abandonat cercetările cu privire la Selzer. Acum, crede-mă, n-ai altceva mai bun de făcut, decât să-l sfătuieşti pe Adolphe Selzer să părăsească Anglia şi tu să nu te mai ocupi de genul acesta de afaceri.

— Selzer a plecat deja, răspunse ea scurt, aveam de altfel intenţia de a nu mă mai ocupa de el. Iar în privinţa Gentlemanului, pregătisem totul pentru arestarea lui, continuă ea, şi în fond, planul nostru era destul de bun. Când ai strigat în spatele perdelei sus mâinile, eu am schimbat plicul pe care-l văzuse el, cu un altul la fel de plin, dar de hârtii false, fără să mai vorbesc de matricea de aramă, gravată de Selzer, pe care i-am pus-o între bancnote. Nu pot înţelege cum a scăpat de poliţie. Sunt într-adevăr nişte imbecili detectivii şi poliţiştii ăştia. Cred că le-ai telefonat la timp, nu?

Van Deahy avu un gest de neputinţă.

— Are noroc! A scăpat frumos. Şi acum Meg, fii atentă. Băiatul ăsta va încerca să se răzbune.

Ea râse şi privindu-şi superbul ceas înconjurat cu diamante ce sclipeau pe mâna stângă, spuse:

— Dacă nu ne grăbim, vom pierde primul act.

Apoi îşi luă de pe scaun o minunată geantă de seară.

— De unde o ai? întrebă el. Este într-adevăr splendidă.

— Mi-a trimis-o chiar astăzi un admirator anonim, răspunse ea neglijent. Cred că trebuie să coste cel puţin două sute de lire. Priveşte ce diamante are la închizătoare.

Ea deschise geanta şi-i arătă despărţiturile.

— Ce oglindă frumoasă are, spuse ea. Este într-adevăr cam mare, dar nu pot rezista tentaţiei de a o lua astă-seară. Voi schimba oglinda altă dată.

Deahy achită nota, apoi se urcară într-o limuzină lungă care-i aştepta. Aşa cum prevăzuse miss Yonker, piesa începuse şi vestibulul teatrului era aproape gol; se găseau acolo doar trei oameni, care, la intrarea tinerei americane, înaintară şi formară un cerc în jurul ei.

Miss Millicent K. Yonker nu înţelese imediat ce se întâmplă şi se îndreptă spre intrarea lojilor, când unul dintre bărbaţi îi atinse braţul.

— Iertaţi-mă, domnişoară, spuse el. Sunt inspectorul Colforth, de la Scotland Yard. Am fost informaţi că aţi fost în relaţii cu fraţii Selzer, dintre care unul a fost arestat azi la Douvres.

Ea nu făcu nici o mişcare. Nici măcar un muşchi al feţei nu-i tresări.

— Ceea ce îmi spuneţi este absurd, ripostă ea cu mândrie.

— În afară de asta, continuă liniştit inspectorul, am mai fost informaţi că obişnuiţi să purtaţi bancnote false în căptuşeala poşetei şi de asemenea oglinda ascunde o matrice gravată în spatele ei.

El luă poşeta fără nici o rezistenţă din partea ei. Mai târziu, la Scotland Yard, ei găsiră, într-adevăr, matricea ascunsă în spatele oglinzii şi bancnotele cusute în căptuşeala de mătase neagră.

Millwaukee Meg ascultă cu un aer binevoitor sentinţa ce o condamna. Singurul comentariu pe care-l făcu, părăsind boxa acuzaţilor, care păru să pună pe gânduri judecătorii, fu următorul:

— Când voi ieşi de aici, voi avea o mică răfuială cu Gentlemanul.

— Speră totuşi, copil frumos, răspunse Anthony, aşezat în mijlocul publicului, în fundul sălii.

Aceste cuvinte fură spuse numai în gând.

CAPITOLUL IV.

Domnul Sparkes, detectiv

— Îţi mai aminteşti de Millicent K. Yonker? întrebă Gentlemanul pe Paul, care făcu imediat un semn afirmativ.

Aceasta se petrecea într-o minunată zi de vară, când cei doi prieteni se lăfăiau în fundul unei bărci, sub petele de umbră şi lumină ale unui arbore ce-şi întindea ramurile mult deasupra apei.

— Maestra şantajistă? răspunse Paul. Da, îmi aduc foarte bine aminte de ea. De ce?

— A ieşit din închisoare, continuă Anthony.

Paul reuşi cu greu să se aşeze.

— Bine, dar mai avea mulţi ani de ispăşit, protestă el.

— Exact; dar a fost „ceva” ce nu mergea în actul de acuzare şi cum miss Yonker este cetăţeană americană, ambasada ţării sale nu s-a lăsat până nu a ajuns la apel şi curtoazia internaţională a făcut restul. În felul acesta a scăpat frumoasa şi eleganta criminală. Jurnalele de dimineaţă anunţau faptul.

— Hm… făcu Paul gânditor. Tare mi-e teamă să nu ai iar o istorie cu femeia aceasta.

Anthony aprobă cu un semn din pleoape.

— Meg este una dintre puţinele persoane care, văzând pe Gentleman, l-a identificat, declară el, şi dacă îţi aminteşti, ultimele cuvinte pe care le-a pronunţat înainte de a părăsi tribunalul, nu aveau nimic liniştitor pentru mine. Ea dispune de o organizaţie remarcabilă şi sunt convins că se va ocupa de mine, fără întârziere.

— De ce dracu nu se deportează astfel de criminali? exclamă Paul cu atâta indignare, încât Gentlemanul izbucni în hohote de râs. Ştii cel puţin unde se află ea acum?

Anthony scoase o telegramă din buzunar şi citi:

— Highbury Manor House, Wilcombe-on-Sea. Trăieşte acolo sub numele de miss Morrison.

— Serviciul tău de informaţii funcţionează bine, după cum văd, observă Paul.

— Serviciul meu de informaţii sunt chiar eu, răspunse Anthony. Am urmărit-o pe această minunată creatură până la Wilcombe-on-Sea. Telegrama era expediată de mine însumi, în timp ce eram ţinut foarte atent sub observaţie de către agenţii domnişoarei, care nu pierdeau o clipă din ochi peniţa mea. În felul acesta nu numai că îi dădeam lui miss Morrison impresia că am un serviciu de informaţii foarte conştiincios, dar îi mai dădeam să înţeleagă, că nimic din ceea ce o priveşte nu-mi este necunoscut. Peste două zile, Paul, te vei duce acolo şi te vei plimba cu aerul oficial şi liniştit al unui detectiv particular, în aşa fel ca miss Morrison şi prietenii ei să ştie că sunt supravegheaţi. Nu cred să poţi găsi ceva interesant acolo dar vei începe, într-un oarecare fel, o experienţă interesantă. În special am să te rog să te interesezi cât mai serios posibil despre miss Stillington.

— Cine mai este şi miss Stillington asta? întrebă Paul, ridicând ochii spre prietenul său.

— Miss Stillington este o biată tânără care a acceptat postul de domnişoară de companie pentru Millwaukee Meg, a cărei adevărată identitate nici măcar nu o cunoaşte.

Paul se suci în barcă pentru a-şi găsi o poziţie comodă şi-şi aprinse pipa.

— Şi care sunt intenţiile tale? Crezi că Meg şi-a adus comorile la Highburry Manor House?

Anthony deveni grav.

— Sunt sigur, răspunse el. Tânărul Van Deahy nu părăseşte casa nici o clipă. Trebuie să aibă motive pentru a face asta.

— Când trebuie să plec?

— Poimâine cu trenul de noapte. Nu uita că Meg are o adevărată armată de spioni la Wilcombe-on-Sea, Scrisorile

şi telegramele pe care mi le vei trimite vor fi cu siguranţă citite.

— În cazul acesta, pentru ce…

— Stai puţin, răspunse Gentlemanul, făcând cu ochiul, am o idee.

Wilcombe-on-Sea nu era o localitate pe care ar fi ales-o în mod normal ca reşedinţă la ţară, o femeie de lume, dar era indicată pentru miss Millicent K. Yonker, zisă miss Morrison, zisă Millwaukee Meg, din pricina depărtării sale de capitală. Şi în plus, se ştia la adăpost de poliţie. Ea şi-a ales drept locuinţă o casă mare şi veche înconjurată de un parc, izolată de mulţimea de vile oribile care formează orăşelul acesta urât şi neglijat.

Câteva zile după ce avusese loc conversaţia dintre Gentleman şi secretarul său, miss Morrison se plimba prin parc. Nimeni nu ar fi putut crede că această tânără femeie, cu o ţinută atât de distinsă, era una şi aceeaşi persoană cu cea care ocupase cu puţin timp înainte una din celulele Old Bailey-ului. Ea se plimba în tovărăşia unei fete mai tinere cu câţiva ani, ai cărei ochi cenuşii şi trăsături delicate degajau un farmec pe care nu-l avea miss Morrison, care era poate mai frumoasă, dar mai puţin distinsă.

Millwaukee Meg vorbea şi vocea sa era străbătută de un ton de nerăbdare.

— Dragă domnişoară Stillington, spunea ea, găsesc că eşti absurd de sfioasă. Sunt sigură că domnul Van Deahy n-are în ceea ce te priveşte, câtuşi de puţin intenţiile pe care i le atribui. Îl cunosc de altfel de mulţi ani, căci el este unul dintre cei mai vechi prieteni pe care-i am.

Agnes Stillington nu răspunse şi americanca continuă:

— Îi placi, asta-i tot. Este ceva rău în asta? în general, tinerele fete nu se formalizează pentru simpatia sau interesul pe care-l pot provoca.

— Nu mă supără dacă plac cuiva, răspunse Agnes Stillington cu un uşor surâs, dar de aici şi până la a mi se face o curte mai… pronunţată, şi asta de către un om pe

care de-abia îl cunosc de o săptămână, şi faţă de care n-am o simpatie prea mare, este o diferenţă…

Cealaltă râse.

— Nu eşti obişnuită cu oamenii, draga mea, asta este, spuse ea, punând mâna protector pe umărul însoţitoarei sale. Nu mai eşti în micul dumitale orăşel, ci în lume, în lumea mare. Ea făcu o mică strâmbătură: în orice caz, într-un colţ al acestei lumi.

Zărind printre pomi un bărbat apropiindu-se, ea o lasă pe tânăra fată singură şi-i ieşi înainte.

— Van, spuse ea, fii atent cu fetiţa asta. Vei putea să-i faci curte cât vei voi, după ce vom termina ceea ce ne reţine aici, dar te rog nu mai înainte.

Van Deahy scutură capul.

— Micuţa îmi place teribil, remarcă el degajat, şi miss Morrison strânse buzele.

— Totdeauna există o „micuţă” care-ţi place teribil, dar, pentru moment las-o pe aceasta în pace. Poate mai târziu o voi convinge să vină cu noi în America de Sud şi atunci…

— Apropo, când plecăm? întrebă Van Deahy.

— Imediat după ce mă voi răfui cu Gentlemanul, răspunse ea încruntând sprâncenele. Ţi-am mai spus că vreau să-l pedepsesc pe acest tânăr şi să-l pun la locul lui, odată pentru totdeauna.

— Ai văzut azi de dimineaţă detectivul pe care l-a trimis aici să ne supravegheze? Uite-l tocmai trece, şi Van Deahy ridică capul peste zidul grădinii. El trimite telegrame foarte limpezi la Londra, la o adresă telegrafică. Adresa aceasta nu a fost înregistrată decât de curând, deoarece nu figurează în anuar.

— Telegramele acestea foarte limpezi sunt scrise probabil după un cod convenţional, spuse gânditoare frumoasa americană.

— Şi în definitiv, cine e băiatul acesta? De se crede atât de tare? Ce-şi imaginează el? rosti Van Deahy iritat.

— Îşi imaginează că nu l-am uitat. Fără voia ei, Meg repeta cuvintele Gentlemanului. Îşi închipuie de asemenea, că supraveghindu-mă, va putea preveni răzbunarea mea. Pentru că vorbim de el, ştii unde se află acum? Cred că oamenii tăi l-au găsit?

Van Deahy clătină capul, negând.

— Nu, răspunse el. Trei dintre cei mai buni oameni ai mei îl caută la Londra. Vom încerca să ajungem la el cu ajutorul acestei adrese telegrafice.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— Şi veţi găsi o adresă falsă, bineînţeles.

— Nu sunt de părerea ta, răspunse Van Deahy. Oricum, nu putem decât să aşteptăm şi să… sperăm.

— Şi în timpul acesta, îmi vei face plăcerea s-o laşi pe miss Stillington în pace.

Van Deahy, mai mult în silă, consimţi.

Starea aceasta de lucruri se mai prelungi încă o săptămână, timp în care Millwaukee Meg îşi desăvârşi planurile. Tăcutul detectiv era neobosit la postul său. A şaptea zi, Van Deahy intră surescitat în salonul americanei, ţinând o scrisoare în mână.

— De data asta avem noroc! anunţă el.

— Ce s-a întâmplat?

— În sfârşit, detectivul s-a hotărât să expedieze o scrisoare, o adevărată scrisoare. Iat-o, dar trebuie să o duc imediat înapoi la poştă.

El puse scrisoarea pe masă şi Meg o luă repede.

— Adresată Domnului Smith, post-restant, citi ea.

Cu ajutorul unui briceag şi cu puţină apă fierbinte, ea reuşi să desfacă plicul şi să scoată scrisoarea. Conţinutul era scurt.

„Dragă domnule Smith, ocupaţia mea este cu adevărat monotonă şi nu cred că prezenţa mea aici poate servi la ceva. Nu o pot vedea niciodată pe doamna în chestiune şi viaţa mea aici este teribil de plictisitoare”.

Un post-scriptum, scris în grabă spunea: „Tocmai acum am primit rândurile în care-mi anunţaţi sosirea la Wilcombe-on-Sea a detectivului de la agenţia Quitler, care vine să mă înlocuiască. Poate că aţi procedat bine, cu toate că mă întreb clacă el va avea rezultate mai fericite ca ale mele. În orice caz, dat fiind liniştea care domneşte la Highbury Manor House, acest detectiv în loc să vă telegrafieze, ar putea veni la Londra să vă vadă din când în când şi să vă dea rezultatele investigaţiilor sale personale. Mă voi ocupa cu găsirea unei camere pentru acest domn Sparkes, acesta este numele? – n-am putut să-l descifrez bine. Îi doresc să se distreze mai bine în localitatea aceasta, decât am putut s-o fac eu”.

Tânăra femeie reciti scrisoarea. Apoi, printre pleoapele întredeschise, privi în gol.

— De data aceasta cred că sunt aproape de ţelul propus, spuse ea. Este imposibil ca un om, oricât de inteligent ar fi, să nu facă mai curând sau mai târziu, o greşeală, o neglijenţă; dacă nu va fi cazul şi cu acest Smith – nu are importanţă numele – atunci mă înşel eu, ceea ce m-ar mira mult.

A doua zi, Wilcombe-on-Sea avea un locuitor în plus. Tânăra americană fiind în parc, începu să râdă încetişor când văzu apropiindu-se pe drum, acest nou venit. Van Deahy, trimis după noutăţi, reveni curând şi ceea ce aflase păru să intereseze foarte mult pe seducătoarea aventurieră.

— Numele său este Sparkes. Detectiv particular, draga mea.

— Ce fel de om este acest detectiv?

— Un fel de beţiv, între două vârste, care se simte mulţumit dacă poate rămâne pe terasa cafenelei, de dimineaţă până seara, ca să poată bea bere, atâta timp cât mai are bani. Dacă vrei să faci o mică plimbare, nu se poate să nu-l vezi. Un bărbat cu sprâncenele stufoase, cu nasul roşu şi cu favoriţii zburliţi.

Ea-i urmă sfatul şi văzu că Van Deahy, făcuse o descriere conformă realităţii. Omul, cu o pipă înfiptă în colţul gurii, cu privirea posomorâtă şi pierdută în depărtare spre mare, nu ridică nici măcar ochii la trecerea ei.

— Şi acum sunt sigură că Gentlemanul este în mâna noastră, spuse ea după ce se întoarse acasă.

— Nu prea văd cum… începu Van Deahy.

— Vei vedea în curând, răspunse Meg. Acest om are în posesia lui, ceea ce îmi trebuie mie: adresa unde îl pot găsi pe Gentleman.

După-amiază, agenţii lui Meg fură ocupaţi, iar domnul Sparkes găsi că totuşi viaţa în localitatea asta blestemată poate avea ceva bun. Mai multe persoane încântătoare se opriră lângă detectiv şi începură conversaţii plăcute, fiind vorba în general despre timp şi despre guvern. Una dintre aceste persoane – un bărbat foarte bine – îi oferi ceva de băut.

Domnul Sparkes refuză cu o vizibilă părere de rău.

— Regret, domnule, aş bea cu plăcere ceva cu dumneavoastră, dar sunt aici în misiune, explică el.

Totuşi, domnul acela insistă atât de mult, încât câteva minute mai târziu, se aflau împreună în cea mai apropiată cafenea, cu paharele pline în faţa lor!

— Cunoşti persoanele care locuiesc în vechiul conac, în faţa căruia erai mai înainte? întrebă nevinovat agentul lui Meg.

Nu le cunosc, răspunse domnul Sparkes cu un ton de discreţie profesională.

— Ei bine, sunt nişte oameni delicioşi, de altfel vechi prieteni ai mei. Bineînţeles au mulţi duşmani, aşa cum au toţi oamenii buni, nu-i aşa?

— Eu… înţelegeţi, primesc instrucţiuni şi îmi fac datoria, răspunse enigmaticul domn Sparkes.

— Dragul meu, nu-mi plac ocolurile, deoarece vreau să-ţi vorbesc deschis, spuse angajatul lui miss Morrison, care la rândul său avea instrucţiuni precise. Eşti trimis aici pentru

a supraveghea Highbury Manor House şi acest fapt plictiseşte pe doamna care locuieşte proprietatea.

Sparkes strânse buzele şi nu răspunse nimic.

— Nu ştiu cât primeşti de la patronul dumitale, eu aş putea dispune poate de… să zicem, o sută de lire… pentru dumneata. Asta bineînţeles să rămână între noi.

— O sută de lire, repetă domnul Sparkes brusc interesat. Dar trebuie să înţelegi… datoria mea.

— Bine, dar nu-ţi cere nimeni ceva contra datoriei dumitale, insistă celălalt. Atunci, s-a făcut. Dragul meu domn Sparkes, vino să faci o mică vizită doamnei de care ţi-am vorbit, astă-seară după căderea nopţii, când nu întâlneşti pe nimeni în drum.

Sparkes îşi scarpină bărbia, se trase de favoriţi, îşi frecă nasul şi în sfârşit, răspunse:

— Ei bine, dacă nu trebuie să fac nimic împotriva instrucţiunilor primite şi nici contra datoriei mele…

— Să spunem la opt şi jumătate când va fi întuneric, da?

I s-a explicat că nu avea decât să traverseze parcul şi să bată la uşa principală a casei, unde va fi aşteptat de interlocutorul său.

La ora opt fix, Sparkes trecu poarta parcului şi o porni cu pasul său tărăgănat pe aleea cea mare, mărginită de arbuşti, ce ducea spre casă. Era la jumătatea drumului, când cineva, ieşind din umbră, puse mâna pe umărul lui. Surprins, se întoarse şi văzu destul de vag trăsăturile feţei unei fete tinere.

— Cred că este imprudent pentru dumneavoastră să vă duceţi în apropierea casei. I-am auzit vorbind. Oamenii aceştia sunt teribil de misterioşi. Nu vreţi să-mi spuneţi şi mie care este motivul?

— Nu-i nimic misterios, domnişoară, spuse el făcând un pas înapoi.

Tânăra fată însă, cu un gest de deznădejde, îl apucă de mânecă.

— I-am auzit vorbind, explică ea. Ştiu că supravegheaţi casa. De ce? Spuneau că trebuie să veniţi astă-seară şi… şi… oh, vă rog, spuneţi-mi care este adevărul?

— Domnişoară dragă, răspunse Sparkes, cu un ton de încurajare, nu fi atât de îngrijorată. Totuşi… el coborî vocea, părăseşte localitatea imediat ce vei putea… crede-mă…

Tânăra se îndepărtă, iar el aşteptă până când zgomotul paşilor ei se pierdu în noapte, apoi îşi continuă drumul, ajunse în faţa intrării, a cărei uşă se deschise îndată ce bătu.

Partenerul său de dimineaţă îl conduse într-un salon mare, mobilat în stil vechi, unde se aflau miss Morrison, care se arătă foarte amabilă, şi Van Deahy, ca un adevărat om de lume. Pe o masă acoperită de o dantelă albă, erau o mulţime de sticle cu băuturi de mărci necunoscute.

Începutul îl făcu miss Morrison, care-l invită pe Sparkes să ia loc lângă ea, apoi intră direct în subiect.

— Am intenţia să-ţi dau o sută de lire pe săptămână, timp de două săptămâni şi o gratificaţie de o sută de lire, dacă dumneata vei face ceea ce-ţi cer.

— Iertaţi-mă, domnişoară, spuse Sparkes, lăsaţi-mă să vă spun că eu nu pot lucra contra datoriei mele…

Ea îl opri cu un gest de nerăbdare.

— Nu-ţi ofer bani pentru plăcerea de a vorbi cu dumneata. Vrei sau nu vrei să mă serveşti?

Sparkes, rămase gânditor câteva clipe.

— Da, domnişoară afirmă el în sfârşit.

— Bine, spuse tânăra femeie. Eşti mai inteligent decât credeam. Şi acum, spune-mi la ce adresă expediezi telegramele.

— Nu trimit telegrame, duc chiar cu raportul la câteva zile o dată.

— Unde? întrebă ea avidă…

Sparkes ezită.

— Dă-i banii, comandă miss Morrison.

Van Deahy scoase din buzunar o hârtie de o sută de lire şi o întinse detectivului. Acesta o luă, o îndoi, şi o puse în buzunar.

— Cathedral Buildings la Westminster, numărul 604, are un apartament mare, spuse el. Opt camere, dintre care două, după câte am auzit, nu sunt deschise niciodată.

Tânăra femeie străbătu camera, câteva minute, în lat şi în lung, apoi se apropie de masă.

— Să bem puţină şampanie. Sunt sigură că-ţi place şampania, domnule Sparkes.

— Desigur, domnişoară, răspunse el repede şi privi cu ochii aprinşi vinul spumos care umplea cupele.

— Şi acum, domnişoară, înainte de a ciocni, vreau să vă mai spun ceva. Privind în jurul său, el întrebă: nu ascultă nimeni în spatele uşii?

— Nu, răspunse Van Deahy surprins…

— Vă rog domnule, nu vreţi să vă convingeţi totuşi? Sunt nervos ca o pisică.

Van Deahy se îndreptă spre uşă, o deschise şi însoţit de către unul din ajutoarele sale, pătrunse în camera alăturată şi aprinse lumina.

— După cum vezi, n-ai de ce să te temi. Şi acum, ce vroiai să ne spui?

— Ei bine, domnişoară, continuă detectivul, luând paharul, persoana pentru care lucrez, acel domn tânăr, părăseşte Anglia peste două sau trei săptămâni.

— Pleacă, exclamă tânăra femeie viu disperată, iată o veste bună. Şi unde se duce?

— Dacă am înţeles bine, în Spania.

— Adevărat? Atunci, în sănătatea dumitale, domnule Sparkes.

— În sănătatea tuturor! spuse Van Deahy şi paharele se ridicară.

— Este foarte bună, îşi dădu Sparkes cu părerea, lingându-şi buzele.

Ceilalţi îl priviră, zăpăciţi, cu paharele goale în mână… Van Deahy căzu primul pe covor, urmat aproape imediat de ajutorul său, iar Sparkes avu timp s-o prindă pe Millwaukee Meg în braţe şi s-o întindă jos.

El puse dopul sticluţei cu clorură de ethyl, pe care o avea în mână şi o băgă în buzunar. Din conţinutul ei turnase în pahare cu câteva clipe mai înainte, în timp ce atenţia gazdelor era îndreptată spre încăperea vecină. Pe urmă închise uşa în urma lui şi urcă încet la etajul superior, unde rămase timp de zece minute. Apoi coborî scările, trecu liniştit prin vestibul, traversă grădina şi se urcă în maşina care-l aştepta.

— Cum a mers? întrebă îngrijorat şoferul.

— Perfect, Paul, răspunse Sparkes. Vezi, era cel mai bun mijloc ca să intru în casa aceasta. În plus, cred că acum posedăm cea mai mare parte a bunurilor lichide ale frumoasei noastre prietene. Haide Paul, să mergem acasă.

Paul râse în întuneric şi maşina pomi uşor.

CAPITOLUL V.

Lovitura crucişătorului

— Este ceva care mă plictiseşte, spuse Anthony, în timp ce trenul de Torquay intră în gara Paddington.

— Ce anume? Sper că nimic serios? întrebă îngrijorat Paul.

— Mă gândeam la Millwaukee Meg.

— Oh! Narcoticul a dat rezultate bune şi totul este perfect în ceea ce priveşte acest încântător copil, cu toate că, probabil, nu mai are un ban.

Trecuse mai puţin de o săptămână, de la vizita pe care o făcuse Gentlemanul la Wilcombe-on-Sea, în condiţiile pe care le ştim, dar preocupările pe care le avea acum, nu erau datorate remuşcărilor.

— Ţi-am povestit Paul, că Millwaukee Meg mai avea o… domnişoară de companie? N-am văzut-o decât câteva clipe…

— Dar, a fost de ajuns, spuse Paul cu simpatie.

— Ce vrei să spui? întrebă Anthony încruntând sprâncenele.

— Nimic, absolut nimic, răspunse încetişor Paul.

— Această tânără fată a încercat să mă ajute, şi asta cu riscul de a fi văzută. Când te-am trimis la Wilcombe-on-Sea, credeam că a plecat. Am fost foarte surprins aflând că ea este tot acolo. Acest lucru mă uimeşte acum şi mai mult, dat fiind că ea se temea de oamenii aceia şi voia să-i părăsească; de altfel eu am sfătuit-o în acest sens… Voiam să vorbesc mai serios, dar n-am făcut-o de teamă să nu fi fost trimisă chiar de Meg, să mă descoasă.

— Este şi acum au ei? întrebă gânditor Paul. Foarte curios.

— Da. Omul pe care l-am trimis la Wilcombe-on-Sea, mi-a raportat că „cealaltă tânără doamnă găsise nefericitele victime leşinate”.

Gentlemanul rămase tăcut şi gânditor, până ajunseră la Brixton, unde închiriase, cu câteva luni mai înainte, un apartament mobilat, pe care-l întrebuinţa acum pentru prima dată.

— Aş putea jura că ea nu face parte din bandă. Şi nu mi-e deloc plăcut s-o las în Anglia.

— Asta înseamnă că plecăm? întrebă Paul, iar Anthony înclină capul afirmativ.

— Am cumpărat acum câtva timp, explică el, un vânător de submarine, un mic crucişător american, din cele rămase aici după război; el este acum la Torquay gata de a ieşi în larg, la caz de nevoie. Am petrol suficient pentru a ajunge în Insulele Azore, dar nu cred că vom merge mai departe de Bilbao. O călătorie ne va face bine, din mai multe puncte de vedere… Totul este pregătit pe bord. Desigur că nu ne vom împopoţona cu uniformele care au rămas pe vas, dar ne pot servi, cine ştie când. În orice caz, avem paşapoartele gata pentru Spania.

Paul suspină. Ştia că Gentlemanul începuse să fie suspectat de poliţie şi-i era teamă de ceea ce ar putea aduce viitorul. Anthony îşi făcuse o mulţime de duşmani şi

fusese identificat de două ori. Era posibil ca adversarii săi să nu-l fi uitat şi sigur că puneau ceva la cale împotriva lui. Un lucru era clar, avea duşmani, dar avea şi prieteni. Mulţumită generozităţii sale, Paul şi Sandy, odată demobilizaţi, în aşteptarea unei ocupaţii, au putut trăi liniştiţi. Acum, niciunul nici celălalt nu se gândeau să-l părăsească. Valeţi, secretari, tovarăşi, ajutori sau asociaţi… după cum o cerea momentul, ei rămâneau, mai mult decât orice, prietenii lui credincioşi. În dimineaţa aceea, Paul, fără să ştie despre ce este vorba, se dusese la Torquay şi se mulţumea să aştepte explicaţiile Gentlemanului, care lipsise două ore, ocupat fiind cu punerea la punct a lui „Flying James”, aşa cum botezase el vechiul vânător de submarine.

— Avem mulţi bani, spuse Anthony. În privinţa asta nu avem a ne teme şi toţi sunt numai în bancnote americane.

Deodată, îngrijorat, spuse:

— Am depus ieri toţi banii la Banca Depunerilor Garantate. Am fost un idiot.

— De ce?

— N-am mai fost la banca aceea de când am intrat în relaţii cu Millwaukee Meg şi m-am obişnuit atât de mult să mă duc direct, fără nici o precauţie, încât nu m-am gândit că americana putea pune pe cineva să mă urmărească.

Apoi, începu să râdă.

— Aş! n-o să-mi fie frică acum de o femeie. Este adevărat că ea valorează cât mai multe femei la un loc… Este tare subtilă drăcoaica.

— Masa este servită, anunţă Sandy, care de la un timp se ocupa de bucătărie.

— Mulţumesc, răspunse Anthony ridicându-se cu un aer absent.

El vorbi puţin în timpul mesei. Avea în minte mereu imaginea unui chip gingaş şi delicat, amintirea unei priviri profunde şi expresive care-l urmărise în noaptea când o atacase pe leoaica de Millwaukee, chiar în vizuina ei.

Ceea ce nu ştia Paul, era că Gentlemanul trimisese la Wilcombe-on-Sea un om de încredere cu o scrisoare pentru miss Stillington, în care-i cerea un adăpost şi promisiunea de a-i găsi un post. Dar Gentlemanul habar n-avea că scrisoarea a ajunsese în mâinile celei care avea toate motivele să îl urască.

În dimineaţa următoare, în timp ce cobora pentru a lua micul dejun, avu presentimentul unui dezastru apropiat. Paul remarcă figura întunecată şi răspunsurile scurte pe care le dădea. Sandy, în acelaşi timp cu ceaiul, aduse şi ziarul.

— Găsesc, domnule, că este de prost gust spuse el adresându-se Gentlemanului.

— Ce anume? întrebă acesta, aşteptându-se la orice.

— Ei bine, jurnalul acesta vă anunţă moartea!

— Dă-mi-l să-l văd. Anthony luă ziarul, parcurse rubrica necrologică şi găsi rândurile următoare: „Smith.

— M. Anthony Smith, 409 Balham Road, Brixton, mort în vârstă de 24 ani, în urma unei scurte suferinţe. Ziarele coloniale sunt rugate să insereze”.

El încruntă sprâncenele.

— Este ceva mai curând fantastic, spuse el. Mă întreb ce înseamnă asta.

— De ce nu te duci să vorbeşti cu şeful redacţiei? sugeră Paul. Se pare că este un om de treabă.

— Da, mă reped acolo imediat ce voi termina de mâncat. Poate va fi în măsură să-mi dea vreo informaţie.

— Pot să vă fiu de folos, domnule? întrebă Sandy, căruia îi plăcea să fie gata oricând şi cu orice risc.

— Acum nu, Sandy, mulţumesc. Dacă va apare ceva, nu-i vina mea, nu-i vina mea, căci nu pot să prevăd chiar orice lucru.

Paul îl conduse pe Gentleman la redacţie şi-l aşteptă, în timp ce lua informaţiile, destul de vagi de altfel, deoarece anunţul fusese comunicat pe cale obişnuită, deci prin poştă. În timp ce Anthony părăsea birourile ziarului şi traversa

trotuarul, doi lucrători care se certau cu voce tare, începură să se bată şi unul dintre ei căzu peste Gentleman.

— Iertaţi-mă! strigă lucrătorul. Nu-i vina mea, ci a celuilalt care a început bătaia…

Anthony îi împinse înapoi.

— Mai bine te omora înainte de a-mi strica pantofii, bombăni el, în timp ce bătăuşii îşi continuară drumul.

— Ne întoarcem la Brighton? întrebă Paul.

— De ce nu… cu toate că n-o să mucegăim multă vreme acolo.

— Pentru ce?

— Pentru că Meg ne cunoaşte adresa şi acest lucru nu-mi spune nimic bun.

— Bine, dar ce gândeşti de gluma asta sinistră? Nu crezi că este mai curând un avertisment?

— Niciuna, nici alta. Nu este genul lui Meg. Ea nu face nimic fără motive serioase şi precise.

Anthony, punând mâna în buzunar pentru a scoate ceasul, exclamă uimit:

— Ceasul meu… Dumnezeule, ce idiot am fost! Bătaia dintre cei doi era o înscenare pentru mine.

— Ce spui? Nu cumva…

— La bancă! Cu toată viteza, Paul! Cheia de la casa de bani era prinsă de lanţul ceasului şi bandiţii o ştiau!

Automobilul se întoarse şi traversă ca o furtună podul Westminster. Când ajunseră în colţul străzii unde se afla banca, Anthony şi prietenul au văzură o altă maşină dispărând în sens opus.

Portarul băncii, care-l cunoştea pe Gentleman, rămase împietrit când îl văzu venind.

— Dar,… dar, domnule, se bâlbâi el, credeam că…

— Că sunt mort, nu-i aşa? Trebuie să-l văd imediat pe director!

Anthony fu introdus în biroul acestuia, care fu tot atât de surprins ca şi subalternul său.

— Dar, domnule Smith, exclamă el, ce înseamnă…

— Da, ştiu, credeaţi că sunt mort. Ce s-a întâmplat în fond?

— Ei bine, nu sunt nici cinci minute de când notarul familiei dumneavoastră a venit aici cu toate hârtiile necesare şi cu cheia casei de bani, ridicând tot ce aveaţi înăuntru.

— Da, înţeleg, spuse Anthony printre dinţi.

— Este vorba de un furt, domnule?

— Da, un furt, dar este inutil să anunţaţi poliţia Mă ocup singur de afacerile mele.

Apoi părăsi banca şi se îndreptă spre Paul.

— S-a sfârşit, spuse el cu simplitate, m-au lăsat lefter.

— Millwaukee Meg?

El confirmă înclinând capul.

— Lovitura a fost minunat organizată, după cum era de aşteptat. Notarul improvizat, înarmat cu toate hârtiile de trebuinţă; anunţul morţii mele apărut în ziare şi comunicat directorului băncii… da, repet, o lovitură perfect aranjată. Şi acum, mica mea Meg, urmez eu la serviciu.

El nu se mai întoarse la Brighton, ci rămase în oraş, instalându-se într-o locuinţă ce-i servea câteodată pentru a se schimba şi a se machia. De aici trimise telegrame în toate direcţiile. Un telefon la Wilcombe-on-Sea, îl lămuri că aventuriera părăsise de două zile localitatea, cu o destinaţie necunoscută. Destinaţie pe care o află chiar a doua zi dimineaţa, când primi o scrisoare cu ştampile de la Southampton, scrisă pe o hârtie care purta antetul vaporului Obo.

„Dragă domnule Smith, citi el, plecăm spre America de Sud. Cum vaporul nostru posedă un post de telegrafie fără fir, ar fi uşor să anunţi poliţia să ne aresteze, informând-o de felul cum am reuşit să-ţi luăm averea. Fermecătoarea tânăra, pe care ai remarcat-o în scurta dumitale şedere la Wilcombe-on-Sea, ne însoţeşte. Scrisoarea atât de mişcătoare pe care i-ai scris-o este în posesia mea, sau mai bine zis, în posesia domnului Van Deahy care este fascinat de frumuseţea şi tinereţea protejatei dumitale. Ne vom

întâlni probabil, cândva, într-unul din statele Americii de Sud şi atunci îţi voi putea explica cât de uşor mi-a fost să pun mâna pe fructul muncii dumitale.

Cu toată sinceritatea, a dumitale, Millwaukee Meg”

El reciti scrisoarea de două ori, apoi o întinse lui Paul.

— Ei bine? întrebă acesta.

— Aşteaptă, răspunse Anthony şi-l chemă pe Sandy.

— Sandy, ia maşina şi du-te imediat la South American Steamship Line şi informează-te ce numere de cabine au reţinut femeia aceasta şi prietenii săi. Adu-mi şi un plan al vasului. Dacă este într-adevăr întovărăşită de domnişoara sa de companie, trebuie să-şi fi păstrat numele de Morrison.

Odată Sandy plecat, Gentlemanul luă de pe o etajeră un volum al Loyd-ului şi-l răsfoi repede.

— Vaporul Obo, anunţă el, are o viteză de douăsprezece noduri pe oră. Ei au părăsit Southampton-ul ieri la ora trei după-amiază. Acum este ora nouă dimineaţa; la ora unsprezece şi jumătate, avem un tren pentru Torquay. Expresul Riviera. Perfect.

— Ce vrei să faci? se interesă Paul.

— Plecăm la Bilbao. Dar înainte de a ajunge în acest oraş, vom mai avea ceva de făcut.

— Dar banii? întrebă Paul. Pentru că femeia aceea ţi i-a luat pe ai tăi, n-aş putea să te…

— Nu mi-a luat tot. Mai am încă, din fericire, o mie de lire şi am intenţia să-mi mai procur şi alţii înainte de plecare. Voi face un cec de o mie de lire, plătibil la purtător şi te vei duce să-l încasezi.

O jumătate de oră mai târziu, Sandy se întorcea cu toate informaţiile cerute.

— Du maşina la garaj, Sandy şi aşteaptă-ne în gara Paddington. Plecăm cu trenul de ora unsprezece şi jumătate.

— Perfect, domnule.

Paul se întoarse cu cele o mie de lire, apoi plecară împreună la gară. Anthony vorbi foarte puţin în timpul

călătoriei spre estul Angliei, petrecându-şi timpul în a examina planul vaporului Obo şi în a lua note într-un carnet.

Ajunseră la Torquay la ora şapte seara. Părăsind gara, luară un taxi care-i duse până la cheiul Newton Abbot-ului.

Făcură astfel o economie de timp preţioasă, încât la ora nouă erau pe bordul crucişătorului.

Gentlemanul se instală la maşini şi enormul motor se puse în mişcare. Când Flying James ieşi din port, Anthony se mai linişti şi fu mai comunicativ.

— Uniformele acestea de marină, ne vor fi de mare folos, spuse el. Îl vom întâlni pe Obo probabil în zori. Fă-te cât mai elegant posibil, Paul. Eşti ofiţerul meu secund. Sandy va fi şeful mecanic. Telegraful funcţionează, Sandy?

— Da, domnule, răspunse acesta în timp ce bea cu înghiţituri mici, şocolata făcută în cabină.

— Ne vom instala la sudul farului Lighthouse, explică Anthony, şi dacă socotelile mele sunt juste, vom vedea trei vapoare venind pe rând dinspre Canalul Minerii: Arizona mergând spre New York, Carpeto, vas de mărfuri şi în sfârşit Obo. Am studiat cu atenţie listele Lloyd-ului şi vapoarele acestea sunt singurele pe care le vom întâlni.

La ora două dimineaţa, zăriră silueta mare a Arizonei desprinzându-se din ceaţa zorilor şi al cărei zgomot de maşini ajungea la ei ca o bătaie de tobă înăbuşită. La ora trei, când cerul se limpezea, Carpete trecu greoi, legănându-se, cu toate că marea era liniştită. O jumătate de oră mai târziu, Gentlemanul zări, cu ajutorul binoclului, fundul vaporului Obo.

— Să mergem paralel cu ei, Sandy, şi să nu-i scăpăm din ochi, până nu vom fi ieşiţi în larg.

N-a fost prea greu să urmărească vaporul, păstrând distanţa egală între el şi Flying James. În cursul după-amiezii, cum nici un alt vapor nu se zărea, în afară de Obo care era unul dintre cele mai mici vase ale South American Line-ului, Anthony mări viteza şi trimise un mesaj prin telegrafia fără fir:

— Opriţi. Vin la bord.

Era minunat în uniforma sa de comandant. Un drapel alb flutura pe micul catarg al crucişătorului.

Ascultător ordinului primit, căpitanul lui Obo opri maşinile şi zece minute mai târziu, mica şalupă a lui Flying James acostă lângă vapor.

Anthony urcă sprinten scăriţa de fier. Ajuns pe punte, el salută politicos pe căpitan.

— Caut nişte pasageri care sunt pe bordul vaporului, anunţă el cu o voce autoritară.

— Pasageri? exclamă căpitanul.

— Da domnule, răspunse Anthony privind cu atenţie grupul format în jurul său.

— Singurii pasageri pe care-i transportăm, informă căpitanul, sunt două doamne şi un domn care s-au urcat pe bord în ultimul moment. Nu luăm în general pasageri pe Obo, cu toate că posedăm o licenţă specială, dar mai ales pentru că avem o încărcătură prea mare. Acest domn este un prieten al proprietarului vasului şi probabil că are oarecare influenţă la Companie, deoarece am primit ordine cu o oră înainte de plecare, de a pregăti trei cabine. Ce treabă aveţi cu dânsul? Despre ce este vorba?

— De spionaj, răspunse rece Anthony, cu toate că războiul se terminase de câţiva ani.

— Persoanele acestea sunt în clipa de faţă jos în salon, pentru a lua ceaiul, afară de tânăra domnişoară care este suferindă.

— Domnişoara de companie? întrebă scurt Anthony.

— Da, domnule, este acum în cabina sa. Să vă conduc, răspunse căpitanul.

El se îndepărtă repede urmat de Gentleman. Se opriră înaintea unei cabine de pe puntea superioară. Uşa era închisă.

— Este cabina domnişoarei, spuse căpitanul. Mă întreb dacă nu este puţin… şi căpitanul arătă cu un deget, semnificativ, fruntea.

— Da, înţeleg, răspunse Anthony. Este chiar persoana pe care o căutăm.

Cu o lovitură de umăr, el deschise uşa. Miss Stillington, care era întinsă pe pat, speriată, sări în picioare.

— Fiţi bun şi rămâneţi lângă persoana aceasta, căpitane, până voi percheziţiona şi celelalte cabine.

Cercetările Gentlemanului nu fură zadarnice; sub patul lui Millwaukee Meg el găsi o casetă de oţel, în care, odată deschisă, văzu un portmoneu, ce îl luă cu multă dragoste. După ce-l puse în buzunar, se întoarse în locul unde era aşteptat de căpitan.

— Duceţi această tânără la bordul navei mele, ordonă el.

Căpitanul surâse auzind numirea dată micii bărci-automobil care plutea lângă vapor.

— Şi acum vreau să-i văd şi pe ceilalţi pasageri.

Un minut mai târziu el se găsea faţă în faţă cu Millwaukee Meg şi complicele ei, care tocmai părăseau salonul.

Tânăra femeie păli, nu atât din cauza revolverului cu care-i ameninţa Gentlemanul, ci mai ales în vederea volumului anormal al unuia din buzunarele sale şi al cărui conţinut îl ghici imediat.

— Am venit de departe ca să vă văd, spuse Anthony.

— Omul acesta este un escroc vulgar! strigă frumoasa americană. El este Gentlemanul! Apăraţi-mă de el! Nu-l lăsaţi să mă ia!

Anthony nu avea nici cea mai mică intenţie de a o lua cu el, dar nu lăsă să se vadă nimic din gândurile sale.

— Aveţi un mandat de arestare? întrebă încurcat căpitanul.

— Nu-l am la mine, răspunse Anthony. Mandatul este la Devenport.

Căpitanul clătină capul şi spuse:

— Nu puteţi s-o luaţi fără mandat.

— M-a furat, are în buzunar ceva ce-mi aparţine! strigă Millwaukee Meg. Nu-l lăsaţi să plece.

Bătrânul căpitan îşi scărpină capul.

— Nu ştiu ce să fac, mormăi el. Ceea ce pot face, este să telegrafiez pentru a cere instrucţiuni.

— Ceea ce puteţi face mai bine, este să vă întoarceţi imediat la Plymouth, îşi dădu părerea Anthony, fiind sigur că soluţia aceasta va fi refuzată de căpitan. Iată legitimaţia mea.

El întinse legitimaţia căpitanului, care o luă aproape fără voia lui. Apoi, înainte ca cineva să-şi fi dat seama de ceea ce se întâmplă, Anthony sări pe scăriţa de fier, o coborî ca o furtună şi punând piciorul pe barca cu motor, comandă:

— Înainte!

Miss Stillington era deja aşezată în micuţa cabină a bărcii.

— Ei, voi de jos, înapoi!

Era căpitanul lui Obo, care striga, aplecat pe parapetul vasului. În spatele lui, albă de mânie, Millwaukee Meg striga şi ea, făcând gesturi furioase.

Sandy dădu drumul motorului şi în timp ce barca lua viteză, Paul, cu casca de TFF la urechi, asculta.

— Ei cheamă Plymouth-ul, explică el râzând.

— Încurcă-le mesajul, porunci Anthony. Apoi, adresându-se lui Sandy: Îndreaptă vasul spre Sud!

CAPITOLUL VI.

Un film straniu.

La Bilbao, când este cald, este cu adevărat o căldură greu de suportat; dar tânăra femeie, aşezată într-unul din balcoanele celui mai elegant hotel al oraşului, sub un mare umbrar galben cu dungi roşii, nu părea deloc stânjenită de căldură. Tânără şi foarte frumoasă, cu toate că încruntarea continuă a sprâncenelor îi strica oarecum gingăşia, era îmbrăcată în negru după moda spaniolă. Ea figura în registrele hotelului drept doamna Gilot, din Paris, dar era cunoscută de toate poliţiile lumii sub numele de Millwaukee Meg, iar tânărul care se aşează lângă ea era de asemenea cunoscut sub numele de Van Deahy.

Tânăra femeie îl privi cu un aer interogativ.

— Nimic nou, mormăi el. Detectivii spanioli sunt nişte abrutizaţi.

Ea făcu un semn de dezaprobare.

— Nu sunt de părerea ta. Gonzales, înainte de a deveni un criminal şi de a fi urmărit de poliţia spaniolă, era un detectiv de mare clasă.

— Gentlemanul este prea tare pentru noi.

— Imbecil! strigă americana. Nu este mai tare decât poliţia, nu? Şi n-o să ne dăm bătuţi în faţa unui amator. Îţi dai seama că băiatul ăsta a pus mâna pe cea mai mare parte a averii mele?

Van Deahy râse încetişor.

— Lasă-mă să-ţi aduc aminte, draga mea Meg, că ne mai rămân încă o mulţime de bani; destui pentru a trăi liniştiţi, tot restul vieţii noastre. Am fost de acord să ne răzbunăm, dar nu trebuie să alergăm în urmărirea Gentlemanului, când suntem posesori a mai bine de şaizeci de mii de lire, ar fi o nebunie.

— Da, ţie ţi-e frică de el, îl ironiză ea.

— Este adevărat, confirmă Van Deahy. Mi-e frică de ingeniozitatea lui, sau de ceea ce aş putea numi, geniul lui. N-am dreptate? Iată un tânăr englez de o inteligenţă surprinzătoare, care cu sânge rece este decis să fure hoţii. Ajutorii săi? Un ofiţer şi un soldat, amândoi strălucind de decoraţii şi citaţii, de altfel, ca şi el. Dacă ar fi fost mult mai cunoscut decât este, toate simpatiile cetăţenilor s-ar îndrepta spre el. În afară de asta, victimele lui nu îndrăznesc să-l atace, de teamă să nu atragă privirile poliţiei asupra lor. Mai avem pentru noi, care am scăpat de ghearele omului acesta, continuă el gânditor trăgând un fum de ţigară, în afară de banii pe care i-ai adus în mod imprudent în Spania, încă o serie de conturi frumoase la mai multe bănci sud-americane. Dacă vrei să mă asculţi, te-aş ruga să nu ne oprim aici. Acelaşi lucru ţi l-am mai spus şi la plecarea noastră din Anglia.

Frumoasa aventurieră se ridică brusc.

— Şi te-am refuzat, cum te refuz şi acum, se răsti ea. Dacă nu mai ai mândrie, asta este treaba ta. Eu vreau să-mi recapăt banii, este tot ceea ce ştiu. Numai când vom pune mâna pe ei, vom pleca în America de Sud.

Van Deahy ridică din umeri şi tocmai când se pregătea să-i răspundă complicei sale, un băiat din hotel se apropie prin grădină, oprindu-se sub balcon, apoi îi adresă tinerei femei, câteva cuvinte în limba spaniolă.

— Da, spune-i să vină, răspunse ea în aceeaşi limbă. Apoi, întorcându-se spre acolitul ei: este Gonzales.

Câteva clipe mai târziu, un bărbat micuţ, îndesat, cu o mustaţă mare, neagră, îi salută ceremonios pe Meg şi pe Van Deahy, înainte de a se aşeza lângă ei. După ce-şi şterse fruntea, scoase din buzunar un carnet mare de notiţe, pe care-l consultă pe tot timpul conversaţiei cu ei.

— Senõra, începu el, l-am găsit pe Caballero în chestiune. A sosit aici, acum şaisprezece zile, într-o şalupă cu motor, însoţit de doi domni. Era cu el şi o tânăra, o foarte drăguţă tânără. Au descins în Hotelul Celor Patru Naţiuni, iar tânăra s-a întors în Anglia cu primul vapor.

— Au pus-o în siguranţă, spuse Meg cu un surâs sălbatic. Bine lucrat. Ţi-ai pierdut prada… Van Deahy.

Van Deahy râse.

— Când îmi pierd banii, nu mă mai interesează restul, răspunse el scurt.

— Apoi? continuă Meg, întorcându-se spre Gonzales.

— Apoi, reluă detectivul consultându-şi notele, cei trei bărbaţi au rămas câteva zile acolo, împreună cu nişte prieteni. După aceea au plecat la Madrid, unde au sosit acum o săptămână şi s-au instalat la Hotelul Păcii pe Puerta del Sol.

— Îi putem găsi la Madrid? întrebă viu interesată tânăra femeie.

Detectivul însă clătină capul negativ.

— Nu, senõra, nu, răspunse el cu un accent de triumf. I-am urmărit până la Burgos, unde au închiriat vila marchizului

D'Algesiras. Vila este ocupată de un aşa-zis aristocrat englez, întovărăşit de doi valeţi. Inutil să vă mai spun că stăpânul şi cei doi valeţi sunt persoanele care ne interesează.

— Da. Unul este valet, celălalt secretar, întrerupse Van Deahy, când n-au altceva mai bun de făcut.

Meg vorbi din nou:

— Şi cât timp vor rămâne acolo? Ai aflat?

Detectivul ridică din umeri.

— Au luat vila pentru trei luni şi nu înţeleg cum unii oameni pot închiria sau pot clădi o vilă la Burgos, căci după părerea mea este o localitate…

Meg îl întrerupse cu un gest.

— Pune oamenii dumitale să supravegheze vila. Dacă locatarii o vor părăsi, anunţă-mă, ordonă ea. În orice caz, fi gata să primeşti instrucţiunile mele.

Ea scoase din buzunar un pachet de bancnote şi-l întinse lui Gonzales care-l primi cu un surâs fericit.

— La dispoziţia dumneavoastră, senõra.

În ziua următoare, Anthony şi secretarul său erau instalaţi în singuratica seră de portocali a vilei lor din Burgos. Era o căldură înăbuşitoare, cu toată furtuna răcoritoare de dimineaţă, dar grădina era umbroasă şi un vânt uşor venea dinspre coline.

— Am auzit de multe ori vorbindu-se despre castelele din Spania, spuse Paul care, cu un braţ întins, încerca leneş să ia un portţigaret pus pe o măsuţă, dar niciodată nu mi-am imaginat că zilele pot fi atât de mohorâte şi căldura atât de copleşitoare.

Anthony nu răspunse. Cu privirea pierdută în zare, îşi muşca uşor buzele, ca un om care caută soluţia unei probleme.

— Este a treia oară când îi vorbesc, remarcă Paul cu voce tare. Dacă nu vrea să-mi răspundă sau găseşte că-i prea cald ca să vorbească, de ce nu-mi răspunde măcar cu un gest? Spania este ţara mimicii, a gesturilor semnificative şi

este destulă vreme de când suntem aici, ca să ne putem servi acum de acest limbaj.

— Îţi cer iertare, se scuză Anthony, sculându-se. Nu te-am auzit vorbind.

Paul râse.

— Este o săptămână de când a ajuns în Anglia, spuse el cu bunătate. Vei primi în curând o scrisoare de la ea.

Anthony roşi.

— De cine dracu-mi vorbeşti? întrebă el prost dispus.

— Îţi cer iertare, murmură Paul. Credeam că-ţi vorbesc de ceea ce te preocupă.

— Nu fi idiot, bombăni Anthony. Paul se grăbi să schimbe subiectul conversaţiei.

— Pot să te întreb încotro vom merge, când vom părăsi oraşul acesta?

— Oriunde, răspunse cu indiferenţă Anthony. Mă gândeam să mergem în Australia. Nu avem decât să coborâm la Gibraltar şi să luăm vaporul.

— Să luăm vaporul, să fim prinşi pe vapor şi pe urmă spânzuraţi, exclamă Paul. Este cald în Spania, dar în ceea ce mă priveşte prefer să rămân încă zece ani aici, decât să fac ceea ce spui tu.

— Ai dreptate. Ar fi riscant.

— Şi… ce noutăţi în privinţa încântătoarei perechi şi vechii noastre prietene Millwaukee Meg? întrebă Paul. A ajuns în America?

— Millwaukee Meg, repetă rar, Gentlemanul. La Devenport am fost informaţi ultima oară despre ea.

— S-a întors în Anglia?

— După ce am uşurat-o de bunurile ei, căpitanul lui Obo a telegrafiat la Devenport, iar ea a decis să se reîntoarcă în Anglia.

— A riscat foarte mult, spuse Paul.

— Millwaukee Meg nu se teme de pericol. În ceea ce mă priveşte, aş fi mirat ca ea să nu fi sosit deja în Spania să ne caute pentru a ne prinde în plasă. În afară de asta, era să

uit să-ţi spun că am primit o scrisoare de la proprietarul vilei, continuă Anthony scoţând o hârtie din buzunar.

— Marchizul d'Algesiras?

— În persoană. Se pare că vila asta are o legendă. Cică ar fi fost clădită chiar de Cid. Pentru acest motiv, o societate cinematografică spaniolă, Hispano-Film, a cerut autorizaţia de a turna aici câteva scene dintr-un film istoric. Marchizul îmi trimite o scrisoare plină de scuze, întrebându-mă dacă accept sau refuz prezenţa echipei de filmare.

— Mi-am închipuit întotdeauna, că mai curând sau mai târziu, vei face film, murmură Paul.

— Nu-i vorba de mine. Societatea îşi aduce actorii săi şi de altfel, nu-i vorba de un film comic.

— Eşti nedrept cu tine, te subestimezi, spuse politicos Paul. Când vor veni oamenii aceştia?

— În două-trei zile. Am telegrafiat marchizului că accept cu plăcere etc. Între timp, directorul Hispano-Filmului mi-a scris o scrisoare de mulţumire înainte de a avea timp să răspund marchizului, în care mă informa că va sosi aici la ora nouă, însoţit de un întreg asortiment de oameni acoperiţi cu armuri, de bandiţi, de nobili cavaleri şi de femei... în pericol.

— Va fi interesant, îşi dădu cu părerea Paul.

Miercuri dimineaţa sosi trupa de actori, dirijată de un spaniol mic şi vorbăreţ, care se scuză mai bine de un sfert de oră, faţă de Anthony, de deranjul produs de Hispano-Film şi compania sa.

Anthony ascultă politicos şi amuzat.

— Mai avem o favoare să vă cerem, domnule. Vă rugăm să părăsiţi vila, dumneavoastră şi servitorii, căci nu sunteţi îmbrăcaţi în costume istorice. Apariţia în film a uneia sau a mai multor persoane îmbrăcate după moda secolului douăzeci, ar avea un efect dezastruos.

— Într-adevăr, consimţi Anthony. Dar ce se va întâmpla în fond?

Omuleţul îi relată, că era vorba de povestea unei frumoase călugăriţe, sechestrată în vilă şi care cere ajutor, de la una din ferestrele de sus ale vilei, unui cavaler rătăcitor.

— O călugăriţă? Va fi deci voalată? întrebă viu interesat Anthony.

— Desigur, senõr. Călugăriţele din epoca aceea erau neapărat voalate.

— Şi cavalerul? continuă Gentlemanul, pe care povestea părea că-l pasionează, îi vom vedea figura?

— Nici lui, senõr. Cavalerul va avea viziera lăsată.

— Ah, da, spuse încetişor Anthony… şi puteţi să-mi spuneţi numele actorilor care vor juca această scenă interesantă?

Dar directorul nu putu să îi spună numele. Erau nişte actori vestiţi care fuseseră special angajaţi pentru aceste roluri, nu ştia decât că erau francezi. Scenariul era de asemenea francez; aşa că misiunea directorului era să-i dirijeze pe figuranţi, respectând indicaţiile date de clienţii săi francezi. Aştepta acum cele două vedete care trebuiau să sosească dintr-un moment într-altul, explică el consultându-şi ceasul împodobit cu tot felul de pietre. Plecaţi dintr-un han situat la treizeci de km. de aici, ei trebuiau să sosească cu automobilul. Odată filmarea terminată, ei se vor întoarce direct în Franţa. Aceste lucruri le ştia directorul, deoarece văzuse diversele etichete îngrămădite pe marele automobil care îi adusese pe cei doi actori.

— Înţeleg, răspunse Anthony, după care se îndepărtă şi îşi căută secretarul.

— Paul, spune-i lui Sandy să facă bagajele cât se poate de discret, porunci el în şoaptă. Ascunde-le în pădurica din spatele vilei, la trei sau patru mile de aici, pe drumul spre nord. Dacă vezi un automobil venind înaintea ta, ascunde-te.

— Ce se întâmplă?

— Îţi voi spune mai târziu. Cred, în orice caz, că ne vom distra bine. Aşteptaţi-mă amândoi în pădurice.

— O nouă bătălie? începu Paul, dar Anthony îl opri cu un gest.

— Fă ceea ce îţi spun, ca un băiat de ispravă ce eşti. Este tot ce-ţi cer, pentru moment.

Nu era încă ora unsprezece, când un camion se opri în faţa vilei, ridicând un nor de praf. Două persoane stranii se dădură jos din el; un bărbat în armură argintie şi o femeie voalată. Directorul, înconjurat de trupa figuranţilor îmbrăcaţi în costume din Evul Mediu, înaintă spre ei, urându-le bun sosit.

— Totul este gata, anunţă el. Locatarul ne-a dat autorizaţia să dispunem de vilă, aşa cum credem de cuviinţă. Daţi-mi voie să vă conduc, senõra…

Femeia murmură câteva cuvinte de mulţumire şi-l urmă pe micul director pe aleea ce ducea la vilă. Ei intrară în vestibul.

Anthony, îmbrăcat în alb, era şi el acolo, aşteptând liniştit. El îi oferi galant mâna călugăriţei, spunându-i câteva cuvinte în limba franceză. Călugăriţa ezită câteva clipe înainte de a-şi sprijini mâna pe aceea care-i era întinsă. Directorul, urmându-i, urcă în dormitorul lui Anthony, de la fereastra căruia actriţa trebuia să implore cavalerul.

Anthony, reîntors în grădină, privi câteva clipe desfăşurarea scenariului, apoi o întinse. Congestionat, micul director dădea ordine.

— Pizario, rămâi unde eşti!

— Dar…

— Dă trăsăturilor o expresie de cruzime. De cruzime, îţi spun, nu de stupiditate! Dumneata, Gomez, plimbă-te prin grădină ca o santinelă. Priveşte din când în când fereastra unde este închisă senõra. Iar dumneavoastră… domnule… el se întoarse spre cavalerul în armura argintie, veţi înainta, având grijă să rămâneţi tot timpul în dreptul obiectivului; când voi striga „Acum”, veţi scoate un strigăt războinic şi veţi ataca oamenii aceia înarmaţi, apoi senõra vă va arunca o scară de mătase pe care veţi urca.

Van Deahy, care transpira din abundenţă sub viziera lăsată pe faţă, îl blestemă în gând pe director şi simţul său artistic. Prin deschizătura vizierei el privi la fereastra camerei unde Millwaukee Meg inspecta mobilele Gentlemanului.

Trebuia să-i dea timp lui Meg. Probabil că va fi nevoită să deschidă casete, să forţeze broaşte. Era, într-adevăr, o casetă lângă patul lui Anthony. Millwaukee Meg încercă cu dexteritate cheile aduse. Poate că-i va trebui mult timp până s-o deschidă şi rolul lui Van Deahy era tocmai de a prelungi preparativele până când Meg va fi gata.

În aceeaşi clipă ea apăru la fereastră şi făcu un semn. Deci, găsise ce căuta. Inima lui Van Deahy bătu veselă sub armură. El fusese contra acestei expediţii şi luase parte la ea cu neplăcere, dar acum uită tot şi nu se mai gândi decât la succesul realizat.

La fereastră, tânăra femeie ţinea strâns la piept un pachet mare învelit în mătase neagră. Cu o voce triumfătoare, strigă:

— Îl am!

Spre marea disperare a directorului, ea nu aruncă scara peste balcon, ci dispăru. Câteva clipe mai târziu, ea părăsea vila.

— Îl am! strigă ea încă o dată, apoi vorbi în limba spaniolă. Domnule, turnarea este amânată pentru o dată ulterioară.

— Dar… dar…, dar… gemu directorul, am toţi figuranţii aici.

— Se amână totul, repetă ea cu tărie. Vino!

Ea luă cavalerul de braţ şi amândoi se îndreptară repede spre maşină. Dar poarta proprietăţii, până atunci deschisă, era acum închisă şi, printre gratii, îi fu dat lui Millwaukee Meg să vadă cel mai ciudat spectacol pe care l-ar fi putut avea în acea zi.

Şoferul maşinii nu mai era la locul său, fusese trimis la bucătărie de îndatoritorul Gentleman care acum era la volanul camionului.

Anthony se întoarse surâzând spre călugăriţă.

— Mulţumesc Meg, spuse el dulce. Văd că bagajele voastre sunt preparate şi cred că şi restul prăzii se găseşte într-una din valize. Bună idee!

Meg smulse voalul. Era albă de furie, ochii îi scânteiau de ură.

— Am şi eu prada mea, domnule Gentleman, strigă ea agitând agresiv pachetul negru, pe care-l avea încă în mână.

— Nu sunt decât ziare vechi, adorata mea, răspunse Anthony. Erau pregătite special pentru tine. La revedere!

În clipa când camionul porni, americana scoase din corset un revolver. Două focuri se auziră, dar Anthony şi camionul dispăruseră după cotitura drumului. Puţin mai târziu, ea zări camionul care luase viteză şi se îndrepta spre nord, către pădurricea în care cei doi prieteni ai lui Anthony aşteptau.

O săptămână trecu până ce Meg avu din nou veşti de la Gentleman. Era o scrisoare adresată domnişoarei, Millwaukee Meg, pe care o găsi în cutia de scrisori a hotelului din Bilbao.

„Dragă Meg, spunea scrisoarea, am părăsit Spania şi cum ultimele mele afaceri au fost atât de prospere, am luat vacanţă. Aş fi plin de remuşcări dacă aş şti că te-am lăsat complet fără bani, dar degetul meu mic îmi spune că mai ai destui pentru a trăi fără grijă, aşa că, conştiinţa mea este liniştită. Dacă ţii să-ţi păstrezi ceea ce ţi-a mai rămas, nu mă urmări. Te va interesa poate să afli că am consacrat jumătate din comoara pe care ai strâns-o într-un mod atât de drăguţ pentru mine, întemeierii unei ferme coloniale destinată pensionarilor militari. Dacă vrei să-mi comunici adresa ta, prin intermediul rubricii necrologice, de exemplu, voi avea plăcerea să-ţi trimit primul miel născut în această fermă.

Cu sinceritate, al tău Gentleman”.

CAPITOLUL VII.

Puritanism.

Anthony şi Paul se plimbau agale prin Brighton, tăcuţi, cu mâinile în buzunare, preocupaţi, în aparenţă numai, de plăcuta dimineaţă. Observându-i ai fi putut uşor să-ţi imaginezi că aceşti doi oameni n-aveau alte griji în viaţă, decât cele în privinţa croielii hainelor lor sau a părului briantinat. Tăcerea lor se explică prin respectarea regulei impuse de Gentleman, de a nu vorbi cu voce tare în public.

Această regulă făcea parte dintr-o teorie a lui Anthony, pe care, de multe ori, o expunea în termenii următori: „Poţi să-ţi deghizezi faţa şi înfăţişarea, dar nu poţi să-ţi schimbi vocea. Oamenii pot trece pe lângă tine fără să-ţi remarce înfăţişarea, dar dacă vorbeşti şi-ţi recunosc vocea, vor şti cine eşti. Deci, este mult mai uşor să recunoşti o voce, decât o figură”.

Anthony începu să vorbească numai când fură din nou în marele şi luminosul lor apartament, gata de a lua masa.

— Bătrâne Paul, spuse el desfăcând şervetul, oraşul acesta nu-mi place deloc. Întâlneşti prea mulţi îmbogăţiţi de curând. Femeia aceea grasă cu haina de vizon…

— Da, o blană de cel puţin o mie de guinee, opină Paul cu un aer posomorit. Şi în plus, nu serveşte decât s-o facă pe această femeie şi mai grasă; o adevărată extravaganţă.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar să presupunem că vizităm locuinţa acestei femei şi ne însuşim blana. Ce putem face cu un mantou de vizon?

— Putem face o cuvertură minunată, răspunse Paul gânditor. Ideea aceasta îl făcu pe Anthony să izbucnească în râs.

— Ai mai remarcat ceva interesat în timpul plimbării noastre? întrebă Paul.

— L-am văzut pe Groggenheimer cu o perlă la cravată, de cel puţin patru sute de lire, pe Strok, acest odios profitor, acoperit de o şubă din care m-ai fi sfătuit cu siguranţă să facem un covor. L-am văzut pe Kandeman…

— Kandeman? repetă Paul. Nu cunosc numele.

Anthony râse.

— Eram sigur. Într-adevăr Paul, nu eşti deloc la zi cu noutăţile. Eşti…

— Îmi spui cine este acest Kandeman? îl întrebă liniştit Paul.

Dar, Anthony răspunse la întrebare numai după terminarea dejunului.

— Kandeman este un tip foarte prezentabil şi, pe lângă aceasta, imens de bogat. În plus, este preşedintele ligii contra jocurilor de noroc, ligii contra tutunului şi al ligii antialcoolice. Asta poate să-ţi dea o idee de ţinuta morală a lui Kandeman.

— Cu ce se mai ocupă în afară de ligile astea?

— Nu face nimic. Şi încasează doar dividendele. El locuieşte la Londra în Princes Gardens 903. Este celibatar. Condamnă tot ce este plăcere sau cel puţin orice plăcere pe care nu o împărtăşeşte şi el. În sfârşit, iau astăzi masa cu el.

Paul ridică sprâncenele, mirat de această încheiere.

— Vrei să devii un puritan? întrebă el neîncrezător.

— În fond, am intenţia asta, răspunse binevoitor Anthony.

El avea curiosul obicei de a cutreiera prin cele mai neaşteptate locuri. Reuniunile, în special, îl interesau întotdeauna. Orice manifestaţie sau ceremonie publică, fie chiar un botez sau un miting de anarhişti, găsea în Gentleman un participant plin de entuziasm. Aşa că, înainte cu o zi, luase parte la reuniunea „Frăţiei” din Brighton, organizată pentru a protesta împotriva instalării unei săli de joc în acest oraş, ce ar fi funcţionat duminica. Aici îl cunoscuse pe Kandeman, un domn mic, slab şi cu favoriţi. Anthony mersese cu entuziasmul atât de departe, încât se sculă şi luă cuvântul. De altfel, când voia, era foarte elocvent. Fu călduros felicitat de Kandeman. Acesta, bănuia că se află în prezenţa unei suferinţe ascunse, morale, a unei dureri sufleteşti sau altceva de acest gen, într-un cuvânt a unui om care avea nevoie să se destăinuiască unui prieten cu vederi largi. Şi astfel căzu în cursă… invitându-l pentru a doua zi pe Gentleman la masă.

— Nu, răspunse gânditor Anthony la întrebarea lui Paul, nu cred că putem să scoatem mulţi bani de aici, doar dacă-l pot face pe acest vrăjitor să joace…

— Să joace? exclamă surprins Paul. Un om ca acesta?

— Nu se ştie niciodată.

Anthony plecă după puţin timp, îmbrăcat cu cel mai sobru costum al său. Îşi pusese o cravată neagră, semn de doliu pentru trecutul său plin de fărădelegi şi nedreptăţi. Kandeman îl aştepta în holul celui mai luxos hotel din Brighton. Cum îl văzu pe pocăit venind, îşi frecă mâinile.

— Ah, ai venit domnule Jackson, spuse el. Îmi place punctualitatea dumitale. Tinerii din ziua de azi par a fi pierdut noţiunea timpului. Astfel, închipuieşte-ţi că miercurea trecută a trebuit să aştept cinci minute… o… în sfârşit, o tânără persoană.

— Iată un lucru pe care nu-l pot înţelege, spuse Anthony. Dragul meu unchi John m-a obişnuit să fiu punctual. De ce oare n-am urmat toate sfaturile sale?!

El suspină şi clătină cu regret capul. Kandeman îl observă cu interesul pe care-l manifestă un naturalist faţă de o nouă specie de ploşniţe.

— Cum îţi spuneam ieri seară, domnule Jackson, nu-i niciodată prea târziu, pentru a te îndrepta, îl încurajă el conducându-l în sala de mese. Am poruncit să ne rezerve o masă într-un colţ, căci m-am gândit că preferi să fim izolaţi, pentru a putea să-mi povesteşti trista dumitale viaţă, nu-i aşa?

După ce li se servi un meniu modest, Kandeman umplu paharul lui Anthony cu apă.

— Eu însă iau puţin vin de Rhin, cu toate că detest acest fel de băutură, dar aşa mi-a prescris doctorul.

— Prescripţia medicului, dragă domnule, prescripţia medicului!

El arătă atât curaj înghiţind băutura asta nesuferită, încât îşi linse chiar buzele după ce o bău.

— Oribil lucru! spuse el scuturând capul. Oribil! Apă… vorbeşte-mi de apă, băiatul meu. De apa pură, băutura ha ha! băutura leilor.

Anthony gândi că era de asemenea şi băutura măgarilor, dar păstră această remarcă pentru el.

— Şi acum, domnule Jackson, spuse Kandeman când ajunseră la desert, mi-ai spus ieri că ai pe conştiinţă anumite greşeli, anumite păcate şi că ai fi fericit să te destăinuieşti unui creştin, unui adevărat creştin aşa ca mine… şi privirea lui plină de sfinţenie se ridică spre Cupidonii grăsuţi şi rozi pictaţi pe tavan.

Anthony se jucă cu furculiţa cu un aer de încurcătură, minunat simulat.

— Este exact domnule, răspunse el în sfârşit, cu un ton de melancolie. Şi remuşcările mele n-au făcut decât să crească de când v-am auzit vorbind despre joc şi jucători…

— Continuă, spune Kandeman ale cărui trăsături arătau o vie satisfacţie.

— Oh, dacă cel puţin l-aş fi ascultat pe unchiul John, gemu Anthony, n-aş fi ajuns niciodată un jucător de profesie.

— Un jucător de profesie?

Kandeman îşi privi recrutul cu un interes nou, aproape cu un fel de respect. Acel interes care-l îndeamnă pe bacteriolog să examineze un microb mortal, de curând descoperit.

— Da, domnule, sunt un jucător de profesie, un escroc, un hoţ care fură bieţii oameni, un nelipsit al curselor şi al altor…

Dl nu explică acest „altor”, dar Kandeman crezu că înţelese despre ce este vorba.

— A trecut o săptămână de atunci, reluă Anthony mohorât, eram mândru de mine şi de isprăvile mele. A trecut o săptămână de când eram fericit la ideea că miercurea viitoare voi fi bogat. Dar ce este, în fond, bogăţia?

— Oh! exclamă cu simpatie Kandeman, ai dreptate. Ce este bogăţia?

— Aş fi pe punctul de a dori ca Greylegs să nu câştige, continuă Anthony cu un ton de tristeţe şi descurajare, dacă n-ar fi bookmakerul care ar profita de acest fapt, realizând sume mari. Alţi oameni care ar trebui suprimaţi.

— Sunt de aceeaşi părere cu dumneata. Dar cine este acest… Greylegs?

— Este un cal care va fi sigur victorios în handicapul Jesland. Nu este nici o îndoială în privinţa asta, cum nu poate fi nici asupra faptului că voi câştiga douăzeci de mii de lire. Şi în timp ce nenorocitul de public îşi pune toţi banii la bătaie pe Pinkel, câţiva criminali, de genul meu, rânjesc sinistru în sinea lor, pentru că au trucat cursa, în aşa fel, ca victoria să revină lui Greylegs. Este nemaipomenit!

— Îngrozitor! îl aprobă Kandeman, de data asta fără entuziasm.

— Desigur, spuse Anthony, a cărui faţă se lumină deodată, că voi putea întrebuinţa câştigul meu pentru o cauză bună.

— Splendidă idee, exclamă aprins Kandeman. Va fi chiar… chiar… pot spune poetic… de a câştiga bani şi de a-i întrebuinţa pentru a face bine. Dacă, bineînţeles, nu cumva calul nu va câştiga şi în acest caz, tinere prieten, vei pierde bani în loc să-i câştigi.

— Aş putea suporta o astfel de pierdere, răspunse Anthony ridicând din umeri, dar nici nu-i de presupus o astfel de eventualitate.

Anthony îi explică lui Kandeman, din ce în ce mai interesat, că numai moartea subită în plină cursă l-ar putea împiedica pe Greylegs să câştige şi în plus, calul era asigurat pe o adevărată avere.

Anthony se întoarse acasă la ora trei şi arătă tăcut lui Paul un cec de două mii lire, semnat de Kandeman.

— De necrezut! exclamă Paul. Omul acesta nu-i nici nebun, nici idiot.

— Kandeman este chiar inteligent, răspunse Anthony, adică uşor de înşelat. Cei înţelepţi pot fi păcăliţi, nu imbecilii. Totul este să reuşeşti să faci un om să se

intereseze şi de alte afaceri, decât de ale sale, apoi el nu mai este decât un fraier.

— Este prea vulgar, murmură Paul.

— Vulgar, dar atât de adevărat. Este cazul oamenilor de afaceri, dacă nu-i vorba, bineînţeles, de un geniu. Am remarcat, între altele, că reformatorii sunt cei mai creduli oameni. Omul cel mai uşor de convins, într-o afacere cu o nouă marcă de wiisky, este un membru al ligii antialcoolice. Indignat la ideea că vinderea alcoolului poate aduce beneficii de milioane, el devine acţionar, cu intenţia de a controla şi restrânge cu orice mijloc, această vânzare. Şi, bineînţeles, nu va face nimic, pentru a nu-şi micşora dividendele. Care este prada cea mai indicată pentru un trişor? Un bun jucător, care se crede prea şmecher pentru a putea fi furat. Acela care nu joacă niciodată, nu pierde niciodată.

— Şi l-ai făcut să pună banii pe Greylegs?

— Exact. Mi-a spus că se va servi de câştigul ce-l va avea pentru a combate jocul. Mai mult încă: intenţia lui este ca imediat ce va pune mâna pe câştig, spune el, să anunţe că va combate jocul cu banii jucătorilor.

— Şi nu va face probabil nimic, remarcă Paul.

— Foarte posibil, răspunse Anthony.

Luând cecul, îl privi gânditor, apoi îl îndoi şi-l puse în buzunar.

— Şi asta nu-i totul, adăugă el surâzând. Am consimţit să fac o mică şedinţă particulară, chiar la Kandeman, în casa sa din Princes Gardens.

— O şedinţă particulară? Ce fel de şedinţă?

— Sunt un jucător profesionist, răspunse cu solemnitate Anthony, şi, în această calitate, voi dezvălui lui Kandeman trucurile întrebuinţate pentru a fura nenorocitul de public. Această demonstraţie, prima în genul acesta, va avea loc în faţa lui Kandeman şi a câtorva prieteni ai săi, aleşi special pentru această împrejurare. Ea va cuprinde revelaţii

asupra metodelor întrebuinţate de către crupierii de la Monte-Carlo, pentru a opri bila când le convine lor.

— Este absurd! Nu cumva crezi în astfel de năzbâtii? Acest faimos truc al crupierilor nu există. A fost de mii de ori dovedit…

Anthony, înveselit, râse uşor.

— Da, noi ştim lucrul acesta, băiatul meu, dar Kandeman nu o ştie. Este gata să creadă tot ce i se va spune. Aceeaşi situaţie este cu toţi oamenii de genul lui. Seara, Gentlemanul se întâlni cu Kandeman.

— Am pregătit totul, spuse el, şi cred că-mi voi putea procura şi cele necesare de la Londra. Singurul lucru care… el ezită o clipă. Nu ştiu cum să vă spun…

— Haide, spune-mi fără teamă, insistă prietenos Kandeman.

— Ei bine, iată despre ce este vorba. Nu sunt prea mândru de trecutul meu. Nici servitorii d-voastră şi de altfel nici invitaţii nu trebuie să ştie, cu nici un preţ, că sunt un jucător profesionist. Căci dacă ceilalţi jucători, confraţii mei, ar şti că i-am trădat, vă închipuiţi ce mi s-ar întâmpla.

Kandeman puse o mână prietenoasă pe umărul Gentlemanului şi îl gratifică cu un surâs plin de bunătate.

— Să nu ai nici o grijă în privinţa asta. În primul rând, am foarte puţini servitori. Apoi, sunt bătrâni şi absolut de încredere. Pe de altă parte, mica noastră reuniune va fi un aşa-zis miting al ligii. Aceste mitinguri, continuă el demn, au loc totdeauna într-un salon de la etajul doi al casei mele. Vei găsi poate curios, ca un salon să fie instalat în altă parte decât la parter, mai ales într-o casă particulară. Adevărul este că nu încurajez deloc distracţiile mondene şi salonul pentru mine este rezervat uzului meu personal, unde sunt la adăpost de solicitatori de tot felul şi de amatori de ceai gratuit.

— Vă înţeleg perfect, spuse Anthony, specie de zgârciob ce eşti! Ultimele cuvinte însă nu fură spuse cu voce tare.

— Voi face în aşa fel, continuă Kandeman, ca atunci când îţi vei aduce instrumentele, să nu fie acasă decât valetul meu personal, pe care-l am în serviciu de 12 ani. Vei aduce totul noaptea, trecând prin garaj, aşa că nu vei fi nici văzut, nici cunoscut, înţeleg foarte bine motivele care te îndeamnă să eviţi orice fel de publicitate.

Anthony îşi privi interlocutorul cu recunoştinţă, sau cel puţin îi adresă un surâs pe care-l credea plin de mulţumire.

— Câte persoane invitaţi la această şedinţă?

— Ei bine… ezită Kandeman… Am invitat pe domnul şi doamna Dawby, membri ai ligii contra curselor. Doamna Dawby îţi va place, este o femeie încântătoare care se ocupă cu selecţionarea câinilor pechinezi. Voi chema de asemenea pe domnul John Smather, unul dintre prietenii mei şi…

El înşiră aproape douăsprezece nume. Cu cât lista se mărea, cu atât Anthony se bucura şi mai mult în sinea lui.

— Ar fi bine, spuse Anthony pe un ton chibzuit, ca invitaţii să nu vină fără bani. Aş vrea să-i aşez în jurul mesei, exact ca pe nişte veritabili jucători.

După ce voi executa trucurile obişnuite, îi voi ruga să se plaseze în spatele meu, în aşa fel, ca să poată urmări ceea ce fac.

— Îi va interesa teribil de mult, spuse Kandeman, cu mult adevăr.

Două zile mai târziu, un taxi intra în garajul din Princes Gardens. Anthony coborî repede şi, ajutat de un bătrân valet, transportă în salonul lui Kandeman mai multe pachete misterioase, totul petrecându-se sub ochii filantropului.

Acesta din urmă nu-şi pierduse timpul. Alergase la cei mai îndârjiţi reformatori, dintre prietenii săi, şi le şoptise la ureche secretul extraordinarei demonstraţii. Ei se arătaseră necrezut de nerăbdători de a asista la convertirea noului adept. În aceşti termeni povestise Kandeman convorbirea avută cu Anthony.

Seara, cu o jumătate de oră înaintea reuniunii, Anthony aruncă o ultimă privire în salon. În mijloc, se afla o masă lungă acoperită de un postav verde împărţit în pătrate şi ovale, asemănător celor de la mesele de joc din Monte Carlo.

Pe masă era o ruletă cumpărată cu mari cheltuieli. Totul fusese aranjat sub un candelabru special instalat, cu scopul de a imita luminile difuze ale celebrului casino de pe Riviera.

— Un băiat extraordinar, explică Kandeman invitaţilor săi, care se aflau la parter. Sunt nespus de fericit la gândul că numai sfaturile mele l-au făcut să părăsească o carieră de crimă.

— Este bătrân sau tânăr? întrebă John Smather.

— Tânăr, foarte tânăr, răspunse gazda.

— Doresc de mult să cunosc secretul crupierilor, afirmă o femeie grasă cu nasul roşu. Ai avut o idee minunată, domnule Kandeman, de a organiza o asemenea demonstraţie.

Kandeman se umflă în pene.

— Nu-i numai meritul meu, doamnă. Tânărul însuşi mi-a propus să facă această demonstraţie.

Cineva privi ceasul şi anunţă:

— Ora nouă şi jumătate.

— Este exact, a sosit ora, admise Kandeman. Prieteni, vă rog să mă urmaţi.

Urcară cu toţii. Anthony, în ţinută de seară, era în picioare în spatele mesei.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să luaţi loc. Vreţi să veniţi aici, domnule Kandeman? Vă rog să vă aşezaţi în locul crupierului şi să luaţi lopăţica în mână. În timp ce eu voi face ultimele pregătiri, veţi arunca bila, iar invitaţii dumneavoastră vor juca. Nu vor juca, bineînţeles, decât în imaginaţie, dar îi rog să pună fiecare miza înaintea sa, ca şi cum ne-am găsi la Monaco.

Invitaţii nu se lăsară rugaţi. Se pregătiră să joace! Nu este oare delicios de excitant fructul oprit?

— Învârtiţi ruleta în felul acesta, le arătă Anthony. Nu prea repede, vă rog. Şi acum aruncaţi bila în sens contrariu. Perfect domnule.

Kandeman nu păru mai puţin măgulit de dexteritatea de care dădea dovadă. Din nou ruleta se învârti şi bila începu să sară.

— Zero a câştigat, spuse Anthony, ceea ce însemnează că masa a pierdut. Şi acum, vă rog domnule Kandeman să continuaţi, în câteva clipe voi fi înapoi.

El se înclină uşor şi părăsi salonul.

— Pe cuvântul meu, exclamă Kandeman înveselit, îmi face impresia că în viaţa mea n-am mai făcut nimic altceva decât să joc.

Apoi, reîncepu să învârtească ruleta şi să arunce bila.

Deodată uşa salonului se deschise larg şi în prag apăru un inspector de la poliţia de jocuri, urmat de poliţişti în uniformă.

Kandeman îi privi uimit, cu gura deschisă. El îl recunoscu pe inspector.

— Dar… dar, domnule Wilson, se bâlbâi el, ce înseamnă această năvală?

Inspectorul clătină capul.

— Mă surprindeţi, domnule Kandeman. Cunoaşteţi eforturile noastre de a suprima casele de joc, tripourile clandestine şi văd că acum v-aţi instalat unul chiar în locuinţa dumneavoastră. Ce va gândi lumea citind în jurnale acest fapt?

— Îndrăzniţi să pretindeţi că jucăm? Unde este domnul Jackson?

Dar domnul Jackson dispăruse.

— Vreau să vă explic cum stau lucrurile, spuse Kandeman. Aceste doamne şi aceşti domni sunt prietenii mei.

— Bine, bine, răspunse inspectorul. Veţi explica tot ce vreţi, judecătorilor.

A doua zi de dimineaţă, aceste explicaţii nu avură, probabil, nici o valoare, deoarece Kandeman, cu toate antecedentele sale favorabile, fu amendat cu o sută de lire, ca oricare proprietar de tripou. Jurnalele apărură cu o dare de seamă amănunţită asupra acestei afaceri ruşinoase pentru Kandeman şi a obiectelor necesare jocului găsite la locuinţa acestuia.

— Conformându-se instrucţiunilor date, printr-o scrisoare, de un anume Jackson, explica inspectorul de poliţie în faţa tribunalului, ne-am dus la Princes Gardens 903, unde am găsit pe inculpaţi în jurul unei mese de ruletă. Masa era acoperită de sume considerabile, iar ruleta era pusă în mişcare, chiar de domnul Kandeman.

— Încă o descindere a poliţiei într-un tripou, citi cu voce tare Gentlemanul, într-un jurnal de seară.

— Judecând după felul cum ai procedat şi organizat totul, observă Paul, mă întreb ce mai aştepţi, ca să intri în poliţie?

— Nu-i o idee rea, răspunse Anthony, care-şi petrecu liniştit restul dimineţii.

CAPITOLUL VIII.

Afacerea Dolly de Mille.

Deviza Gentlemanului era simplitatea însăşi; ea era rezumată în câteva cuvinte: „Nu fi niciodată acolo unde eşti căutat”.

În cursul deplasărilor pe care le făcea în căutarea unor recolte uşoare, el zbura aproape, din locuinţă şi dintr-un oraş într-altul. Se întâmpla, uneori, să nu găsească victime. Nu pentru că nu s-ar mai fi găsit bogăţii strânse în mod necinstit, ci pentru că erau greu de însuşit. Erau de asemenea perioade când Anthony credea necesar să nu se prea arate. Acesta a fost cazul, după afacerea Kandeman.

El închiriase acum, la Londra, o căsuţă modestă unde se ştia la adăpost de indiscreţiile poliţiei.

În noaptea aceea, întorcându-se acasă la ora unu, îl sculă pe Paul care, cu ochii somnoroşi dar resemnat, se lăsă târât în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paul.

— Îmi pare rău că ţi-am tulburat somnul, bătrâne, dar nu puteam aştepta până dimineaţă.

Deschizând uşa, el strigă:

— Sandy, fi băiat de ispravă şi fă-mi o ceaşcă de ciocolată. Trebuie, neapărat, să-mi dispară gustul de ţigări parfumate, pe care-l am în gură, adăugă el închizând uşa.

— Ce-ai făcut astă-seară? întrebă Paul. O excursie în lumea bună?

— Aşa după cum spui, răspunse Anthony scoţându-şi gulerul şi cravata. Dă-mi, te rog, halatul şi o ţigară obişnuită. Da, vin de la Magson's.

— Clubul de noapte? se miră Paul, şi tu faci parte dintre membri?

Anthony râse.

— Preţul înscrierii la acest club atât de restrâns este atât de ridicat, încât face imposibil accesul unui tânăr cinstit.

Magson's, explică el, era un club exclusivist, deschis de curând la Londra. Numărul membrilor era limitat şi nu te puteai înscrie decât plătind o cotizaţie de cincizeci de guinee şi taxă anuală de alte cincizeci de guinee. În plus, trebuia să fii prezentat de un membru, ori membrii Magson's-ului erau dintr-o societate din care nu făcea parte Anthony. Această societate era compusă din clasa noilor îmbogăţiţi, a parveniţilor de război, fiind majoritatea băieţi de bani gata ai căror părinţi câştigaseră milioane prin contractele făcute cu guvernul. Ceilalţi erau diverşi tipi suspecţi de naţionalităţi variate, veniţi nu se ştie de unde. Printre aceşti bărbaţi, străluceau şi câteva dintre cele mai frumoase actriţe londoneze.

— Am fost introdus ca prieten al unui tânăr bogat pe care l-am cunoscut la Alhambra, un oarecare Job Tillmitt. Nu-ţi mai povestesc în amănunt cum l-am cunoscut, căci ar dura prea mult; este de ajuns să-ţi spun că l-am întâlnit în timpul când avea nevoie de un prieten, de un tovarăş oarecare.

— Era fără un ban?

— Era îndrăgostit, răspunse încetişor Anthony şi era foarte nenorocit. Şi dacă-ţi voi spune că femeia care-i ocupa gândurile şi inima era Dolly de Mille, îl vei înţelege, fără îndoială. În sfârşit, l-am consolat şi l-am încurajat cum am putut mai bine. Întâmplarea a făcut să fiu introdus de el la Magson's, pentru a vedea cum se dezlănţuie dezmăţul…

— Nu crezi că-i prea curând pentru a face morală? glumi Paul.

— Poate că ai dreptate, consimţi Anthony. Dar, să continui. În sfârşit, îmi făcea plăcere să cunosc acest club, mai ales că puteam fi prezentat lui Dolly de Mille, care este o frumuseţe atât de diferită de cea obişnuită, cum ar fi un Rolls-Royce faţă de un taxi de dinainte de război. Ea are o casă minunată în Kensington, urmă entuziasmat Anthony, o proprietate splendidă în Somerset şi o vilă încântătoare pe Riviera. Şi în plus, metri şi metri de coliere de perle, o grămadă de diamante şi un cont la bancă, ce ar putea face gelos pe oricare miliardar.

— Glumeşti? întrebă Paul.

— Nu spun decât adevărul. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de Dolly de Mille?

— Am auzit vorbindu-se de ea, dar n-am considerat-o niciodată, ca o… pradă pentru noi. Nu este genul tău de afaceri… el ezită… nu este o Millwaukee Meg, ci o femeie oarecare.

— Dacă nu este o Millwaukee Meg, totuşi nu valorează mai mult şi are mai puţine riscuri decât Meg. Tu nu ştii cine este ea. Femeia aceasta a ruinat o mulţime de tineri, a adus la disperare mai mulţi fii şi părinţi, decât oricare altă femeie de genul ei. În sfârşit, continuă el, mai încet, mi-e teamă să nu pună mâna şi pe cele o sută de mii de lire ce-mi revin din vânzarea minelor mele de argint.

Paul îşi privi prietenul, zăpăcit; pe urmă râse.

— Ah, înţeleg! Ai vorbit cu ea?

— Am avut împreună chiar o lungă conversaţie. Şi pot spune foarte languroasă, preciză Anthony. Ca să fiu sincer,

mi-e teamă ca această seară să nu mă coste scump. Dolly de Mille nu-i numai interesantă, ci chiar fascinantă. De altfel, te-am sculat ca să-ţi spun că mâine dimineaţă părăsim apartamentul. Îmi fac intrarea în lume. Am găsit o locuinţă superb mobilată pe Picadilly, cu şaizeci de lire pe săptămână şi dacă mai este liberă, mâine seară vom dormi sub tavanele sale pictate.

Sandy intră, aducând pe o tavă două ceşti de ciocolată fierbinte.

— Nu te vei mai ocupa cu bucătăria, Sandy, îi spuse Anthony. Iar tu Paul, vei fi şoferul meu. Trebuie să am o maşină şi, după cum ştii, nu mă pot mulţumi cu primul şofer găsit.

— S-a făcut, răspunse Paul.

A doua zi, la ora unu şi jumătate, miss Dolly de Mille coborî din maşină în faţa Park-Hotel-ului şi, condusă de portar, intră în minunatul hol de marmură albă. Toate privirile se îndreptară spre ea, căci Dolly de Mille era celebră. Pe de altă parte, avea o reputaţie bine stabilită. Şi în timp ce ea înainta încet în imensul hol, fiecare privi în jurul său, întrebându-se cine era noua victimă a încântătoarei femei. Un tânăr de o rară distincţie şi eleganţă veni înaintea actriţei şi-i vorbi cu o pasiune greu ascunsă.

— Eşti încântătoare că ai venit; mi-era teamă că ai uitat întâlnirea noastră, spuse el luând mâna pe care ea i-o întinse, privind-o ameţit.

— Nu uit niciodată o întâlnire, răspunse ea zâmbind, dar mă întrebam dacă vei fi punctual.

El o privi cu un aer de reproş.

— Dar cum aş fi putut să nu fiu… murmură el.

În timp ce se îndreptau, unul lângă altul, spre sala de mese, Anthony care n-o văzuse încă pe Dolly de Mille la lumina zilei, putu să admire în voie puritatea tenului ei, fineţea pielii, toată graţia şi adorabila feminitate a mersului şi a gesturilor ei.

Scoţându-şi mănuşile, ea privi în ochii tânărului.

— Te duci des la Club? întrebă ea.

Anthony scuturǎ capul.

— Destul de rar, spuse el cu simplitate. În general, localurile acestea mă sperie. După cum vezi, nu sunt decât un miner.

— Ai aerul prea tânăr pentru a fi miner, spuse ea surâzând. Ce faci la Londra?

— Am venit să plasez bani. Iubesc foarte mult Londra, dar este de ajuns să-mi amintesc de Ontario, ca să am dorinţa de a-mi face bagajele şi de a pleca cu primul vapor.

— Cu o sută de mii de lire vei putea face ceva, opină gânditoare actriţa. Am mulţi prieteni, oameni de afaceri, şi poate voi găsi un plasament interesant pentru dumneata.

Deci, gândi Anthony, începe deja să-şi arate ghearele. Ce mijloace întrebuinţează oare, ca să-şi ajungă scopul? Pe mâna căror oameni, a căror suspecţi complici, îl va da?

Şi totuşi cât era de greu să crezi, să-ţi imaginezi chiar că pentru femeia aceasta cu figura pură, cu ochii limpezi, s-a sinucis Neilson Grey, că ea ruinase pe tânărul lord Feltan. Anthony simţi cum îi scade dârzenia, când ea îi vorbi din nou de bani.

— Bineînţeles, eu personal mă pricep foarte puţin la afaceri, reluă ea, dar prietenii mei sunt foarte capabili. Unul dintre ei îmi vorbea, în ultima vreme, de o societate Bencombe China Clay, care va constitui, se pare, o afacere extraordinară, spuse zâmbind Dolly, şi ai evita în felul acesta de a cădea pe mâinile unor speculanţi.

— Este o adevărată fericire pentru mine, răspunse el politicos.

Nu mai vorbiră mult timp despre afaceri, apoi el o conduse până la poarta casei ei din Kensington. Trebuia s-o revadă a doua zi, şi încă multe zile la rând…

Într-o zi luară ceaiul în cel mai elegant local de pe Saint James Street; altă dată luară dineul, apoi merseră la teatru; dar răbdătorul Paul protestă când auzi că Gentlemanul

luase o lojă la Albert Hall, cu ocazia unui mare bal mascat, dat în folosul unei opere de binefacere.

— Cum te vei masca? întrebă el.

— În simplu Pierrot. Iar Dolly, după sfatul meu, în regina din Saba.

Paul, îngrijorat, întrebă:

— Va purta deci toate bijuteriile?

— Exact. Se spune că au o valoare de o sută de mii de lire. Voi fi cavalerul ei. Ca să fiu sincer Paul, asta nu-mi place deloc.

— Mi se pare că te-am sfătuit, de la început, să nu te ocupi de femeia asta! În fond, bărbatul este duşmanul natural al femeii, dacă femeia ştie să se descurce, de ce să nu fie lăsată în pace?

— Înţeleg foarte bine felul tău de a vedea, răspunse Anthony, şi totuşi nu sunt de aceeaşi părere.

— De ce? Ştiu bine că a ruinat atâţia tineri, câteodată chiar şi familiile lor, dar acest lucru o face în ochii mei şi mai de admirat.

— Şi mai… vrednică de dispreţ! răspunse iritat Anthony.

Ceea ce îl încurcă mai mult, era că avea de a face cu o femeie. În plus, el descoperi uimit că Dolly de Mille ocupa un loc din ce în ce mai mare, în gândurile sale. Furios contra lui însuşi, spunea mereu că farmecul acestei femei nu era decât una din cursele sale, dar acest gând nu-l ajuta prea mult.

În ziua balului trebuiau să ia ceaiul la Circus Hotel. Se pomeni ducându-se mult prea devreme şi aşteptând-o cu nelinişte; acest fapt îl sperie. Cu cât Dolly de Mille punea mai mult stăpânire pe el, cu atât se micşorau şansele de reuşită ale loviturii proiectate.

Odată ceaiul terminat, se sculară şi înaintară încet printre clienţii şi vizitatorii localului, aşezaţi în jurul meselor. Când ajunseră la uşă, Anthony se întoarse brusc. Privirea sa întâlni pe a unui bărbat, aşezat într-un colţ îndepărtat.

Condus de acel instinct al oamenilor sensibili, el simţise că individul acela îl privea.

Actriţa nu văzuse nimic şi cu toate că era întoarsă spre Anthony, nu remarcă tresărirea lui. După ce se despărţi de ea, se întoarse pe un drum ocolit la locuinţa lui din Picadilly.

Sandy înţelese, văzându-l, că se întâmplase ceva.

— Nimic plictisitor, domnule? întrebă el luându-i pălăria.

— Am văzut pe cineva la Circus, răspunse Anthony. Bănuieşti pe cine?

Sandy scutură capul.

— Ei bine, era Baltimore Jones. Nu-ţi mai aminteşti de trişorul acela de la Madrid căruia i-am şterpelit pe vremuri comoara?

Sandy fluieră.

— Şi credeţi că v-a recunoscut, domnule?

— Sunt sigur. Baltimore este un om care ştie să se servească de ochii lui. Probabil că mă privea de multă vreme, înainte de a-mi da eu seama. Domnul Wensley este acasă?

— Da, domnule. Aşteaptă instrucţiunile dumneavoastră pentru astă-seară.

— Vrei să-i spui să vină aici?

Paul veni imediat, îmbrăcat în costumul său de şofer. Fu informat la rândul său, de prezenţa lui Baltimore Jones la Londra.

— Iată unul care va încerca să ne pună beţe-n roate, spuse el.

— Cine ştie, răspunse Anthony. Va proceda după metoda lui şi eu cred că este un om în stare să recurgă la poliţie.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— În orice caz, remarcă Paul, el nu ştie că eşti pe cale de a pregăti ceva. Te-a urmărit?

— Nu. Am luat mai întâi un taxi până la Mable Arch şi nu m-a urmărit nimeni. Apoi, am mers pe jos până la Chancery Lane, de unde am luat un alt, taxi. Dar sunt sigur că se va întâmpla ceva astă-seară.

— Şi ce instrucţiuni îmi dai?

— Simple. Vei aştepta cu maşina la poarta parcului care se găseşte aproximativ la o sută cincizeci de metri de Albert Hall. Începând de la ora zece, să dai drumul motorului.

— Şi planul operaţiilor?

— N-am nici un plan, repet, bombăni Anthony indispus. Voi proceda după cum va fi cazul.

Niciuna dintre acţiunile sale nu-i dăduseră, anticipat, atâtea remuşcări şi nu-l puseseră într-atâta încurcătură, ca aceea care trebuia să-l facă posesorul bijuteriilor delicioasei actriţe.

El ajunse la Albert Hall, costumat în Pierrot, cu faţa vopsită în alb. În ciuda acestei comedii, avea inima grea.

Era ora nouă şi jumătate. Sala era deja plină. Privind lojile pe rând el zări într-una din ele pe Dolly singură. Se duse la ea şi bătu în uşă.

— Intră…

El rămase pe prag, o clipă, uimit. Dolly era minunat de frumoasă, în noaptea aceea. Numeroase rânduri de perle îi acopereau gâtul de lebădă, pieptul delicat şi umerii. Partea de sus a costumului era împodobit cu diamante, iar strălucirea unui enorm smarald, aşezat pe turbanul de mătase, îi făcea lui Anthony impresia unei priviri ironice.

— Intră, repetă ea încetişor, şi ia loc. Nu, nu aici; acolo în fundul lojii, lângă zid.

Aceste cuvinte şi tonul cu care ele fuseseră pronunţate îl făcură pe Anthony să înţeleagă că era în pericol. El luă loc pe scaunul indicat cu un aer natural, datorat numai obişnuinţei de a se stăpâni.

Îşi dădu seama că locul pe care-l ocupa îi permitea să nu fie văzut nici din sală, nici din celelalte loji.

O clipă el admiră bogăţia pe care o purta Dolly, dar ceva îi spuse că aceste pietre şi perle minunate nu-i vor aparţine niciodată. Nu se putu împiedica de a nu se gândi încă o dată, cu un fel de dezgust la planurile lui de a pune mâna

pe această comoară, încât numai ideea de a-şi însuşi o singură perlă, îi făcu scârbă.

— Perfect, domnule Gentleman, continuă Dolly, iar Anthony, cu toată stăpânirea de sine, tresări.

— Eşti un băiat încântător, reluă ea cu o privire stranie, şi-mi placi. A fost reuşită istoria celor o mie de lire.

— Mi-e teamă că nu înţeleg prea bine… începu Anthony.

Ea clătină capul.

— Să nu glumim acum. Situaţia în clipa aceasta este prea periculoasă pentru dumneata.

— Pentru mine?

— Sunt în sală patru detectivi care te caută, explică ea.

Câteva clipe tăcură amândoi.

— De altfel şi pe mine mă caută, continuă ea.

— Pe dumneata? strigă Anthony.

— Oh, mă caută… este un fel de a vorbi, îi ştiu că sunt aici. Domnule Gentleman… nu-ţi cunosc adevăratul nume… cred că ai o foarte proastă impresie de mine. Mi-am petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă, este adevărat, uşurând pe cei bogaţi de ceea ce le prisosea, dar poveştile care spun că am fost cauza unor sinucideri, sunt false. Ceea ce n-a împiedicat pe una din aşa-zisele mele victime să se plângă poliţiei… Pe de altă parte, detectivii ştiu că te aştept şi pentru acest motiv nu se arată încă. Cineva, un bărbat, priveşte în acest moment loja noastră, dar nu ştie că eşti aici. Şi acum, lasă-mă singură, ascultă-mă.

— Dar dumneata?

Ea ridică din frumoşii umeri albi, apoi, privind într-un colţ al sălii, coborî vocea.

— Ridică puţin capul; îl vezi pe acel Mefisto cu masca neagră… tocmai a scos-o…

Anthony privi cu precauţiune şi recunoscu pe tânărul care, cu câteva zile mai înainte, îl introdusese la clubul Magson's.

— El este duşmanul meu, murmură ea înăbuşit. Iată că se îndreaptă spre noi, pentru a mă pune într-o dilemă pe care vei putea s-o înţelegi uşor…

— Da, răspunse gânditor, Anthony.

El privi atent loja. Un paravan de catifea roşie, destinat să apere ocupanţii de curenţii de aer, împărţea loja în două.

— Iată ce ne va ajuta, spuse el. Loja vecină e goală, nu-i aşa? Prin uşiţa aceasta pot pătrunde în ea?

— Da.

El intră în loja goală. Uşa era mascată de o perdea.

— Minunat. Ştii pentru cine este rezervată această lojă? Mi-am luat libertatea să închid uşa ce dă spre culoar…

Dolly dădu numele unei dansatoare celebre. Anthony surâse.

— Deci, nu va sosi înainte de miezul nopţii, spuse el.

În clipa aceea, cineva bătu, apoi uşa se deschise şi în prag apăru un tânăr mascat şi costumat în Mefisto. El nu-şi dădu seama de prezenţa lui Anthony, ascuns după paravan, decât când îi simţi ţeava revolverului înfipt în spate.

— Intră în loja vecină şi stai liniştit, spuse Anthony. Am nevoie de frumosul tău costum.

O jumătate de oră mai târziu, o regină din Saba şi un Mefisto mascat părăseau Albert Hall. Detectivii, postaţi la ieşire, se priviră nehotărâţi. Aveau ordinul să nu facă nici o arestare fără consimţământul lui Mefisto. Dar, adevăratul Mefisto, legat şi cu căluş în gură, se zbătea într-o oarecare lojă…

Anthony şi tovarăşa lui se urcară în maşină, care se îndreptă cu toată viteza spre Kensington.

— Iată-te acasă, Dolly de Mille, spuse Anthony în timp ce maşina se oprea în faţa locuinţei acesteia. Cred că mai ai zece minute înainte de a fugi din Londra şi de a scăpa de poliţie.

— Cinci minute îmi ajung, răspunse ea cu simplitate. Apoi, îi întinse mâna: La revedere, frate bandit şi iată… onorariul tău.

Frumoasa îi întinse un colier de perle, pe care-l scoase de la gât.

— Nu, spuse Anthony, dar… dacă-mi dai voie.

Se priviră tăcuţi o clipă, apoi Anthony se aplecă cu pasiune asupra ei…

Şoferul sau mai bine zis Paul, nu pierdu nimic din scenă, cu toate că era aşezat cu spatele.

— Mă întreb, murmură el, cum va face Anthony ca să împartă cu devotaţii săi ajutori, beneficiile acestei afaceri…

CAPITOLUL IX.

Al şaptezeci şi patrulea diamant.

Simpaticul inspector al Scotland Yardului privea amuzat figura fină a rajahului de Tikiligi. Rajahul era tânăr şi smokingul impecabil îl făcea să pară încă mai zvelt. Tenul său mat şi măsliniu era subliniat de o mustăcioară neagră, strălucitoare. Avea părul pieptănat pe spate, negru ca pana corbului.

— Sper că prezenţa mea este importantă Alteţei Voastre.

— Nu, nu! Eu mulţumit să vă văd, răspunse Alteţa Sa, scuturând cu putere capul. Eu vorbesc engleza bine, dar eu nu englez, eu olandez.

Inspectorul nu ştia cum să expună rajahului, misiunea pentru care venise.

— Am fost informat la Scotland Yard, începu el, că Alteţa Voastră voiajează cu o importantă colecţie de pietre preţioase.

Alteţa Sa afirmă înclinând cu putere bărbia.

— Da, da foarte frumoase pietre, mari ca cu canar. Douăzeci ca ou canar.

Apoi, adresă servitorului său hindus câteva cuvinte, într-o limbă de neînţeles pentru inspector. Servitorul scoase o cutie dintr-un sertar, o deschise şi arătă rânduri de diamante care scânteiau minunat în luminile lustrei. Inspectorul le privi mai mult cu teamă, decât cu admiraţie.

— Vedeţi pentru ce am venit, domnule, spuse el. Trebuie să vă previn din partea directorului Siguranţei, de prezenţa la Londra a doi vestiţi hoţi.

— Aş! Este egal mie, răspunse Alteţa Sa cu un gest maiestuos. Om negru foarte tare. El şef poliţie ţara mea, el

foarte crud cu hoţ. El taie cap repede.

Apoi, se adresă negrului, vorbindu-i în limba aceea curioasă, iar acesta, în semn de mulţumire, arătă într-un surâs dinţii săi de o albeaţă strălucitoare.

— Eu înţeles, inspector, declară rajahul cu demnitate. Eu nu venit să vând. Eu venit să cumpăr al şaptezeci şi patru diamant pentru colier meu.

— Al şaptezeci şi patrulea? repetă uimit inspectorul.

— Eu ai şaptezeci şi trei, toţi mari, mari şi minunaţi. Priviţi!

Îndreptându-se spre masă, redeschise cutia şi alese o piatră enormă.

— Eu cumpăr încă una aşa. Eu plătesc cât trebuie. Milioane multe dacă trebuie.

Inspectorul strânse buzele.

— Da domnule, răspunse el nerăbdător. Se poate. Dar păziţi-vă de Benny Laimib, care este la Londra şi care este cel mai periculos dintre hoţi.

— El om rău? întrebă interesat Alteţa Sa.

— Foarte rău, răspunse grav inspectorul.

— Atunci tăiaţi cap al lui, sugeră Alteţa Sa, ridicând din umeri. Este foarte simplu.

— Nu este atât de simplu în Anglia, replică inspectorul abţinându-se să nu râdă, pentru că nouă ne trebuiesc ceea ce se cheamă probe, mărturii, înainte de a putea duce răufăcătorul la închisoare. Ori, nu avem probe contra lui Benny Lamb.

— În ţara mea, eu omor om rău foarte repede, spuse rajahul cu un aer compătimitor. Ţara mea frumoasă. Eu avut milioane de sclavi lucrează în mine.

— Perfect, Alteţa Voastră, îl întrerupse detectivul, dar tocmai pentru acest motiv, cel de al doilea dintre hoţi este cel mai periculos. Îşi spune Gentlemanul şi dacă va afla că întrebuinţaţi sclavi pentru a câştiga bani, va trebui să aveţi noroc formidabil ca să păstraţi intactă colecţia de diamante.

Inspectorul îi povesti cine era Gentlemanul şi ce isprăvi făcuse. Apoi, părăsi liniştit hotelul Empire, gândindu-se acum că nobilul său protejat cunoaşte pericolele care-l pândesc.

În acelaşi timp, se mai vorbea de Gentleman şi într-un mare restaurant din West-End, unde Benny Lamb, un tânăr elegant venit din cealaltă parte a Atlanticului, discuta cu doi prieteni, posibilităţile celei mai frumoase lovituri din acel an.

— Într-adevăr doarme pe bani tipul ăsta, explică el clătinând capul cu dezaprobare şi sunt sigur că este o afacere minunată pentru noi, Jim.

Jim, un bărbat mic, cu părul roşu, mârâi cu un aer sceptic.

— Nu este niciodată uşor să dai o lovitură frumoasă, Benny, spuse el, dar dacă ce spui tu în privinţa rajahului, este adevărat, atunci trebuie încercat…

— În orice caz, trebuie să fim atenţi, reluă mai serios Benny Lamb. Se pare că Getlemanul s-a reîntors la Londra. Tu ştii foarte bine că tipul ăsta se ocupă cu prădatul hoţilor, după cum spune el. Ei bine, s-a întors. L-am întâlnit pe Baltimore Jones, care l-a văzut ultima oară la Circus Hotel şi care de altfel este una din victimele sale.

— Crezi că acest Gentleman are de gând să se ocupe de rajah?

Benny ridică capul.

— Dacă se va ocupa cineva, el va fi. Rajahul îl va atrage ca un magnet. Pe rajah, l-am văzut, noaptea trecută, la teatru. Avea butoni de diamant la manşete şi la cămaşă. Dacă nu cumva şi lanţul de la ceas era bătut în diamante. Strălucea tot ca un pom de Crăciun. Un garçon de la Hotelul Empire mi-a spus că are nasturi de diamant şi la pijamale.

— Atunci, cum vom proceda? întrebă Jim.

Benny Lamb chibzuia.

— A venit aici ca să cumpere diamante, spuse el. Aproape de necrezut, dar aşa este. Acesta este viciul lui. Are în ţara lui un colier cu şaptezeci şi trei de diamante enorme şi a

venit aici ca să-l cumpere pe al şaptezeci şi patrulea. Ştiu totul de la garçonii cu care sunt în cei mai buni termeni. Ideea mea este să-i fac o vizită, aşa-zisă pentru a-i vinde diamante. Voi căuta să am un mic asortiment, destul de prezentabil. Mă gândesc unde aş putea găsi o piatră mare, aşa cum caută el, dar asta-i altceva. Vreau mai întâi să-i văd colecţia şi având la mine câteva imitaţii bune, să le înlocuiesc la momentul oportun.

— Mă gândesc la ceva mai ingenios, spuse Jim şi Benny îl privi cu atenţie, căci ştia că Jim avea uneori idei geniale. Încearcă cu trucul încrederii. Pare într-adevăr prea simplu, ştiu asta, dar de obicei trucurile vechi prind mai bine, mai ales la clienţi de felul acesta.

Şi Jim explică:

— Te îmbraci bine, cât se poate de elegant şi te duci cu cât mai multe diamante veritabile. Du-le într-o servietă împachetate cu grijă. Lasă-le la el spunându-i că le vei lua a doua zi. Oamenii din Est apreciază mult genul acesta de a proceda. Ziua următoare, îi ceri să-ţi arate diamantele lui şi să-ţi încredinţeze câteva pentru a-ţi veni mai uşor să găseşti ceva asemănător, pe piaţa Londrei.

— Aş, răspunse dispreţuitor Benny. Crezi că avem de-a face cu un cretin? Speram să-mi propui ceva mai inteligent.

Benny şi Jim nu părăsiră restaurantul, până ce tot planul nu fu pus la punct.

A doua zi, Benny Lamb coborî în faţa hotelului Empire, dintr-o luxoasă limuzină, şi trimise rajahului de Tikiligi, cartea sa de vizită. Negrul potentat îl primi imediat, căci cartea de vizită a lui Benny, superb gravată, purta un nume care la prima vedere părea al unuia din cei mai de seamă bijutieri din Hatton Garden.

Dispunând de mijloace considerabile, Benny putuse „închiria” o serie întreagă de diamante. El fusese ajutat, în acest sens, de câţiva prieteni pe care-i avea în lumea tăinuitorilor.

Alteţa Sa, îmbrăcat într-un halat, intră în salonul unde-l aştepta Benny Lamb. El mesteca ceva ce vizitatorul său bănui să fie nucă de betel.

Rajahul se arătă puţin bănuitor la început, şi nu dori să vorbească despre diamante.

— Eu nu pot vorbesc dumneata fără rendez-vous. Eu nu ştiu dacă vrei furi, dacă eşti Gentlemanul, de exemplu.

Benny râse amuzat de această idee.

— Îmi pare bine că aţi fost pus la curent, în privinţa acestui pungaş, spuse el, apoi cu teamă: aţi avut neplăceri din cauza lui?

— Nu, nu, nu, răspunse rajahul, el nu ocupat mine. Şi acum spune mie de ce venit mă vezi?

Benny intră imediat în subiect. Era destul de elocvent şi ştia să fie convingător. El scoase din servietă un rulou de catifea roşie şi-l desfăcu în faţa rajahului. Avea, într-adevăr, pietre foarte frumoase. Rajahul le luă, una câte una, le examină şi le puse la loc, cu o uşoară strâmbătură.

— Asta nu bună, spuse el, nici asta. Toate prea mici. Eu nu nevoie pietre mici. Eu nevoie diamant mare, foarte mare. Eu arăt la dumneata.

El bătu din mâini şi adresă servitorului venit câteva cuvinte în limba sa guturală, iar acesta se grăbi să scoată dintr-un sertar o cutie, în care se aflau împrăştiate, pe o catifea albastră, pietrele atât de frumoase încât Benny Lamb scoase o exclamaţie de admiraţie.

— Îmi permiteţi… întinse mâna, dar servitorul închise cutia cu un zgomot sec.

— Nu, nu. Dumneata aduci mie pietre aşa, spuse rajahul. Dumneata vii mâine sau poimâine. La ce oră vrei vii?

— Mâine după-amiază la ora 5, răspunse Benny teribil de bucuros în sinea lui.

— Eu arăt frumoase diamante, nu? întrebă rajahul cu un zâmbet larg. Cât crezi costă?

— Oricare dintre ele nu poate costa mai puţin ele cincizeci de mii de lire, Alteţă.

— Poţi vinde diamant aşa mare? întrebă aprins rajahul.

În loc de răspuns, Benny înclină capul cu gravitate.

În aceeaşi seară, întâlnindu-se cu prietenii săi, avea un plan bine stabilit.

— Faukenberg îmi va procura pietrele, spuse el despre cel mai vestit tăinuitor din Londra. Trebuie să le am atât de frumoase ca ale negrului şi mai ales să semene foarte mult. Haideţi la Hody să bem pentru succesul acestei afaceri.

În timp ce se îndreptau toţi spre barul lor favorit, Benny Lamb le povesti cum decursese vizita la hotelul Empire.

— A auzit vorbindu-se de Gentleman, spuse el rânjind. Mă întreb dacă acesta n-a aflat deja de rajah şi nu pregăteşte o lovitură. Sunt îngrijorat, pentru că am aflat că diverşi tineri misterioşi se învârtesc în jurul hotelului.

Localul era plin, dar au putut să ajungă până la bar şi să ciocnească în tăcere.

— Scrisoarea aceasta este a dumneavoastră?

— O scrisoare? întrebă Benny întorcându-se. Într-adevăr, pe tejghea se afla un plic purtând numele lui.

— Cine dracu a pus scrisoarea asta aici? îşi întrebă el prietenii.

Nimeni nu ştia nimic. Benny, intrigat, deschise plicul, scoase o foaie de hârtie şi citi: „Ai pus ochii pe diamantele rajahului. Eu de asemenea. Nu avem nici un motiv ca să fim rivali.

Putem, dimpotrivă, să lucrăm împreună şi să împărţim beneficiile. Vino astă-seară la ora zece, în colţul străzilor Saint-Jones şi Mida Vale. Să fii singur. Şi eu voi fi la fel”.

— Ei bine, eu… Benny Lamb era uluit. Să împărţim beneficiile? Nu se îndoieşte de nimic, tipul acesta. Ce gândiţi la asta, prieteni?

Le întinse scrisoarea şi ei citiră.

— Te duci?

— Cred că da, răspunse Benny, după o clipă de gândire. Aş vrea să cunosc figura tipului ăsta. Poate că vom avea într-o zi de luptat cu el şi nu strică să ştim cum arată.

La ora indicată se duse la întâlnire şi în clipa în care orologiul din apropiere bătu ora zece, un tânăr traversă strada şi veni drept la el. Purta un impermeabil foarte lung, cu gulerul ridicat şi borurile pălăriei lăsate pe ochi. În plus, stătea cu spatele întors spre felinarul din apropiere, încât Benny Lamb nu putu să-i vadă trăsăturile.

— Benny Lamb? întrebă el cu bruscheţe.

— Eu sunt, răspunse celălalt privind strada pustie, vrând să vadă dacă Gentlemanul venise singur. Îşi dădu seama că aşa era.

— Să mergem puţin, strada este liniştită, spuse Anthony. Şi acum să aranjăm lucrurile în două cuvinte, continuă el. Eşti dispus să rezolvăm împreună afacerea rajahului?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Benny Lamb. Dacă vrei să mă faci să-ţi mărturisesc că pregătesc o lovitură, îţi pierzi timpul zadarnic. De altfel am venit la această întâlnire ca să-ţi spun că te înşeli…

— Abţine-te, dacă este posibil de a-mi turna baliverne, spuse liniştit Anthony. Răspunde-mi simplu, da sau nu?

— În fond, domnule Gentleman, admiţând că m-aş ocupa de pietrele rajahului, de ce crezi că aş dori să mă încurc cu dumneata? Şi apoi, vreau să-ţi comunic ceva. Oprindu-se brusc, el puse un deget în pieptul lui Anthony şi privindu-l în ochi, spuse: Am auzit că te distrezi, uşurând hoţii de banii câştigaţi. Ei bine, în ceea ce mă priveşte, poţi renunţa de pe acum. Dacă voi pune mâna pe diamantele rajahului, voi şti să le păstrez bine.

— N-am intenţia să te privez de fructul muncii dumitale, răspunse ironic Anthony. Am venit să-ţi fac o ofertă. Ce răspuns îmi dai? Împărţim?

— Sper să te văd în iad înainte de a împărţi ceva cu dumneata, răspunse fără convingere Benny Lamb.

— Perfect, încheie Anthony. Prin urmare nu mai avem nimic să ne spunem.

El începuse să se îndepărteze, când celălalt îl apucă de braţ.

— Stai, băiatul meu, arată-ţi puţin figura.

El întinse mâna, cu intenţia să-i scoată pălăria Gentlemanului, când cu o repeziciune uimitoare ceva îi atinse maxilarul. Se prăbuşi pe trotuar, gândindu-se că Anthony l-a lovit cu o măciucă, dar ridicând ochii nu văzu decât pumnii încă ameninţători ai Gentlemanului.

— Scoală-te, ordonă el sever, şi cere-mi scuze.

Aspectul lui Benny Lamb fiind însă atât de jalnic, Anthony se mulţumi să râdă încetişor. Întorcându-se, el dispăru în întuneric. Benny nu încercă să-l urmărească. El nu povesti prietenilor toate amănuntele întrevederii sale cu Gentlemanul, fiindcă i se păreau de necrezut, lui însuşi. Îşi promise să nu se mai gândească la lecţia primită, până în clipa când se va răzbuna. Lucru curios, existau în Londra încă cel puţin douăzeci şi cinci de bărbaţi care aveau intenţii asemănătoare.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, se duse la Faukenberg, posesorul unui minunat magazin de bijuterii din Clerkenwell. Bijutierul aprecie ca ceva natural să închirieze unul dintre cele mai frumoase diamante ale sale, unui om certat cu justiţia. Era prea sensibil ca să refuze, mai ales când auzi de rajah şi de bogăţiile sale fabuloase şi se gândi imediat să profite şi el de un asemenea chilipir.

— Pot să-ţi dau piatra pe care o ceri Benny, dar închirierea te va costa destul de scump. Mi-a fost adusă de la Paris, de către Lew, cel ce a jefuit o contesă franceză de toate bijuteriile ei. N-am putut s-o vând până acum, întrucât povestea este prea recentă, dar cred că este tocmai ceea ce-ţi trebuie. Aceeaşi mărime, aceeaşi grosime şi aceleaşi lumini. Este posibil s-o vinzi, pur şi simplu rajahului. Eu îţi cer o mie de lire pentru trei zile, Benny, bineînţeles că banii pe care-i ai la mine reprezintă o garanţie.

— Nu fi îngrijorat, se strâmbă la tăinuitor. Nu-ţi voi pierde diamantul.

El fu punctual la întâlnire, având diamantul într-un buzunar şi o imitaţie perfectă, în celălalt. Rajahul examină

piatra.
— Da, da, spuse el. Frumoasă piatră.
Se vedea că era un expert în această materie, deoarece scoase o lupă specială din buzunar şi examină cu atenţie diamantul.
— Cât? întrebă el.
— Treizeci de mii de lire, răspunse Benny.
Rajahul privea mereu diamantul.
— Treizeci de mii de lire, foarte scump, spuse el. Nu cred să cumpăr. Nu cred să pot plăti treizeci de mii lire. Această piatră mică, prea mică.
El înapoie diamantul, clătinând capul cu regret.
— Înţelegi, eu am atât pietre mai mari, explică el.
Apoi, vorbi servitorului care aduse din nou caseta cu pietre scumpe.
— Vezi, aceasta şi aceea, foarte mari, imens mari. El arată una dintre ele şi Benny o privi. Acesta la fel de mare şi dumitale, continuă rajahul.
— Exact, spuse Benny. Băgând mâna în buzunar, el deschise cutiuţa, scoase piatra falsă şi o ascunse cu grijă în palmă.
— Pot să văd diamantul, Alteţă?
— Da, poţi vezi. Este foarte frumos, este mai frumos ca dumitale. Costă patruzeci mii lire.
— Ce splendoare! murmură Benny luând piatra.
Şi sub ochii prinţului hindus, el înlocui piatra falsă cu minunatul diamant.
— Splendidă, repetă el, păstrând piatra rajahului în mână şi punând delicat bucata de sticlă în casetă.
— Atunci, nu vreţi într-adevăr să cumpăraţi diamantul meu? întrebă el.
— Nu, el nu aşa frumos, răspunse rajahul strâmbându-se. Poate văd dumneata mâine.
— De data asta mă cam îndoiesc, gândi Benny, în timp ce cobora în goană scările şi se urca în taxiul care-l aştepta.

Ameţit de succes, el se duse imediat la Faukenberg şi asta fără să-l întâlnească pe drum pe Gentleman, aşa cum se temuse. El intră în micul salonaş din spatele magazinului, unde era aşteptat de prietenii săi.

— S-a făcut! spuse Benny triumfător. Şi acum cred că putem face o mică călătorie pe continent, Faukenberg.

— Cum ai procedat? L-ai înlocuit?

Benny înclină capul afirmativ.

— N-am avut decât să iau diamantul veritabil şi să-l înlocuiesc cu cel fals, explică el rânjind. Iată-l pe al dumitale, Faukenberg.

Bijutierul luă cutia şi o deschise.

— Dar… Dumnezeule strigă el devenind palid.

— Ce este?… întrebă Benny îngrijorat.

— Acest… acesta nu-i diamantul meu, se bâlbâi Faukenberg. Idiotule, ce-ai făcut?

— Nu este diamantul dumitale? răspunse Benny gâfâind.

— Cretinule! urlă Faukenberg. Ceea ce-mi dai este o bucată de sticlă. Poţi găsi câte vrei, cu cinci şilingi pe Bond Street. Şterge-o imediat şi adu-mi piatra mea.

Benny avea buzele albe.

— Eşti sigur?

— Şterge-o pentru numele lui Dumnezeu, când îţi spun, urlă iar tăinuitorul.

Benny sări în primul taxi care-i ieşi în cale şi strigă şoferului adresa hotelului Empire.

Rajahul de Tikiligi părăsise hotelul de cinci minute.

— Sunteţi un prieten al Alteţei Sale? întrebă directorul. Pentru că rajahul n-a… achitat nota pentru săptămână asta. În plus, a plecat atât de repede şi în mod atât de misterios, încât începusem să fiu neliniştit.

— Dacă sunt unul dintre prietenii lui, bâigui Benny cu vocea schimbată. Nu, nu sunt prietenul său…

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar cum vă numiţi? întrebă directorul. Nu sunteţi domnul Lamb?

— Da, eu sunt.

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră.

Benny deschise nervos plicul, dar pierdu orice speranţă când văzu că scrisoarea avea acelaşi scris, ca cea primită noaptea trecută în Hody's Bar.

Ea conţinea doar câteva cuvinte: „Mulţumesc mult pentru diamant. Sărutări lui Faukenberg”.

La sfârşit, purta iscălitura Gentlemanului.

În acelaşi timp, Paul, servitorul rajahului, îşi ştergea cu vaselină vopseaua care-i colora faţa, iar Sandy îl demachia pe Anthony.

— Spune-mi Paul, zise Anthony, dându-i mâinile lui Sandy în lături, am uitat să achit nota la hotel.

— Două sute de lire pentru o săptămână, opină Sandy, este cam mult. Apoi, mai aveam trei zile până să împlinească săptămână.

— Aşa este. Vom trimite banii după-amiază, spuse Gentlemanul. Pe urmă, voi scrie lui Benny şi-i voi oferi să stea trei zile, pe contul meu, la hotelul Empire.

CAPITOLUL X.

Profesorul.

Societatea de zahăr anglo-americană fusese înfiinţată de Gentleman. Era necesar să aibă o ocupaţie oficială şi, pentru acest motiv, închinase un birou în Broad Street, pe care-l mobilase solid şi confortabil şi de unde putea să conducă destinele nesigure ale acestei societăţi.

Înainte de război, Paul lucrase într-o astfel de societate, aşa că se pricepea destul de bine la genul ăsta de activitate. El a făcut, contrar tuturor aşteptărilor, să se ivească afaceri, adevărate afaceri şi să fie necesară angajarea unei dactilografe.

O adevărată procesiune de candidate la acest post, defilă prin birourile societăţii; cea mai mare parte dintre ele, declarară că nu văzuseră niciodată o maşină de scris de modelul celei arătate de Anthony care era sigur că achiziţionase tot ce putea fi mai bun. Ele o încercară pe rând, bătând puternic cu unul dintre degetele cu care le

înzestrase natura. După trei-patru zile de lucru la societatea de zahăr anglo-americană, ele plecau, deoarece sistemul nervos al Iui Anthony nu suporta prezenţa lor, mai multă vreme.

În sfârşit, se prezentă şi Agnes Stillington. Trecuseră câteva luni de când o părăsise pe Millwaukee Meg şi scăpase de atenţiile lui Van Deahy, dar după expresia feţei sale, Paul înţelese că ea nu uitase încă această perioadă a vieţii sale.

Felul în care-l recunoscu pe Gentleman, surâsul care-i lumină trăsăturile delicate şi profunzimea ochilor imenşi cenuşii, dădură impresia lui Paul că ea păstrase cea mai frumoasă amintire despre Anthony. Nu fu deloc mirat, când află că ea a fost imediat angajată.

— Ei bine, cum lucrează? întrebă Anthony, două zile mai târziu, în timpul cărora lipsise.

Paul, în absenţa lui, în calitatea sa de director al firmei, se ocupase de conducerea afacerilor, în vreme ce Gentlemanul avea alte preocupări, complet străine de instituţia sau comerţul zahărului.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nu ştie să facă nimic, răspunse Paul. Păcat, pentru că este o fată încântătoare şi…

— Nu vorbi prostii, îl întrerupse brusc Anthony. Să-i dăm timp să se obişnuiască. Vezi bine că nu-i în largul ei.

— Sentimentul în afaceri, bombăni Paul, este începutul sfârşitului. Este exact ceea ce mi-ai spus şi tu mie, atunci când am ezitat să o concediez pe dactilografa care a lucrat aici înaintea domnişoarei Stillington. Dacă vrei să-ţi aduci aminte, mi-ai spus că nu sunt decât un laş.

— Nu-i acelaşi lucru în ceea ce priveşte pe domnişoara Stillington, declară Anthony. Paul însă strânse din buze şi, privindu-şi prietenul cu coada ochiului, gândi că, în fond, poate nu-i acelaşi lucru.

A patra zi, văzând scrisorile mutilate care erau depuse pe biroul său, Anthony îşi luă inima în dinţi şi o sună pe miss

Stillington. Dacă nu vorbea el, o va face Paul şi acest fapt trebuia evitat.

— Este… este perfect, domnişoară, spuse el, când o văzu intrând în birou. Voiam să-ţi vorbesc… numai de scrisorile…

Spre mirarea şi consternarea lui, ea izbucni în lacrimi.

— Ştiu că lucrez prost, spuse ea, după câteva minute. Ştiu că scrisorile acestea sunt… imposibile…

— Nu, nu-i adevărat, protestă el; voiam să-ţi spun numai… să-ţi spun că… poate…

— Ah, ştiu bine, spuse ea. Dar, trebuie să mă înţelegeţi că după întâmplarea cu miss Morrison, trebuia să fac ceva, să-mi găsesc de lucru şi mi-era teamă să mă angajez din nou pe post de domnişoară de companie.

Puţin câte puţin, el o făcu să spună tot ce avea pe inimă. Astfel că ea îşi povesti toată viaţa.

Născută într-o familie foarte bună, era fiica unui mare negustor care avea viciul jocului. Fusese însă foarte prudent şi nu jucase decât rareori sume mai mari, în aşa fel că, atunci când muri, fiica sa nu putea avea, din punct de vedere material, nici o teamă pentru viitor. Aşa se face că, la citirea testamentului ea avu penibila surpriză de a afla că tatăl său nu-i lăsase decât o mică rentă de douăzeci şi cinci de lire pe an, în timp ce tot restul averii era moştenit de vechiul şi dragul său prieten William Orlando Branson.

— Branson? o întrerupse interesat Anthony. Omul acela care a fost condamnat pentru că avea o casă de jocuri clandestină?

— Da, el este, afirmă ea. Este un om îngrozitor.

— Dar cum a putut tatăl dumnitale să facă un astfel de testament?

— Nici eu nu pot înţelege, spuse ea. Nu-i o poveste frumoasă, domnule Smith. Dacă vă puteţi interesa, veţi vedea că am spus adevărul.

— Sunt sigur, răspunse el cu simplitate, Branson. Dar, spune-mi, te rog, ai familie?

— Am o soră, cu un an mai mare ca mine.

— Şi aveţi amândouă de lucru?

— Nu, eu lucrez, spuse ea cu un surâs uşor. Şi lucrez destul de prost, cum aţi putut constata. Sora mea Elise se ocupă de casă şi când are timp, tricotează pulovere cu şase şilingi bucata.

— Şi în acest timp Branson locuieşte în casa care vă aparţine, se serveşte de…, aveaţi şi maşină?

— Oh, da, răspunse ea cu amărăciune, tatăl meu a lăsat o avere de două sute mii de lire.

Ea se ridică încet.

— Presupun că mă concediaţi?

— Pentru nimic în lume, spuse Anthony cu ochii surâzători. Dumneata eşti ceea ce îmi trebuie mie; indiferent de condiţiile în care lucrezi, te voi păstra definitiv.

În loc să mulţumească, ea se făcu roşie, iar Anthony fu încântat. A avut inima bucuroasă, în noaptea când îi povesti lui Paul istoria tinerei fete.

— Toată lumea-l cunoaşte pe Crook Branson şi-mi aduc bine aminte de brusca lui prosperitate.

— Auzisem că a moştenit, spuse Paul, dar îmi închipuiam că este vorba de un eufemism şi că, în fond, găsise o pradă bogată.

Anthony îşi frecă gânditor bărbia.

— Prietene, spuse el, iată o afacere pe care va trebui s-o clarificăm, fără întârziere. Îmi vine rău când mă gândesc că Crook Branson duce o viaţă frumoasă, dintr-o avere care ar trebui să fie, Anthony fu pe punctul de a spune a mea dar modifică fraza, care ar trebui să fie în mâinile adevăratului proprietar. Voi căuta să-l întâlnesc pe inspectorul Timms şi să aflu adevărul asupra lui Crook Branson.

Inspectorul Timms, pe care Anthony, sub numele de Smith, îşi făcuse un prieten cunoştea pe din afară toată lumea interlopă a Londrei.

— Dacă-l ştiu pe Crook Branson? răspunse el cu un surâs de dispreţ. Nu este un personaj interesant, domnule Smith, crede-mă. Ne întrebam tocmai la poliţie, de unde are banii,

când am aflat spre mirarea noastră că averea sa, casa frumoasă în care locuieşte şi cele două automobile, le-a moştenit. Lăsate, poate, de un biet nebun pe care l-a forţat să facă testamentul în favoarea lui.

— Omul acesta este într-adevăr un bandit? întrebă Anthony.

— Dintre cei mai periculoşi, domnule, răspunse cu tărie inspectorul Timms. Acest om n-are nici un scrupul, nici cea mai mică urmă de demnitate. Acea cinste între hoţi, de care se vorbeşte atât, el nu o are.

— Spuneţi că locuieşte într-o casă frumoasă?

— Da, în strada unde se găseşte Crystal-Palace. Nu ştiu exact care este casa lui, dar ştiu că este una dintre cele mai frumoase oase din zonă. Prea frumoasă pentru unul ca Branson.

— Sunt de aceiaşi părere, răspunse Anthony.

După această convorbire, el începu să-şi pregătească planul de luptă, aşa cum un general îşi pregăteşte un atac. Două zile mai târziu, în timp ce Branson, întins într-un fotoliu adânc, se lăfăia între un whisky-soda şi o cutie de ţigări, fata din casă îi anunţă un vizitator.

Din punct de vedere fizic, Branson mergea spre obezitate. Avea faţa roşie-cărămizie, iar ochii îi erau acoperiţi pe jumătate de pleoapele umflate. Prosperitatea prelungită şi lipsa de griji care-l făcuseră suspect poliţiei şi care de obicei are efectul unei cure de slăbire, pe el îl înzestrase cu o a doua bărbie, care nu va întârzia să fie urmată de… a treia.

El o privi pe tânăra fată cu o expresie de curioasă bunăvoinţă.

— Să intre, frumoasa mea Minnie. Este cineva cunoscut? întrebă el alene.

— Nu, domnule. Este un domn tânăr.

— Ei bine, pofteşte-l înăuntru.

Vizitatorul intră. Creioanele şi stilourile care-i împodobeau buzunarul hainei, arătau că este vorba de un ziarist. Primele sale cuvinte îi confirmă această impresie.

— Bună ziua, domnule Branson. Vin să vă văd din partea „Post-Herald”-ului.

— În ce privinţă, se miră Branson, pe care surpriza îl făcu să se îndrepte în fotoliu.

Până atunci nu-i ceruse nimeni să-şi împărtăşească părerile cititorilor unui ziar.

— Am fost puşi la curent cu o foarte curioasă poveste, spuse reporterul. Aţi auzit vorbindu-se despre profesorul Jelby?

— Jelby? Nu, nu cunosc acest nume.

— Ei bine, el însă a auzit precis vorbindu-se de dumneavoastră, reluă mai încet celălalt.

Branson deveni brusc serios. Nu-i plăcea să afle că se vorbeşte despre el. Un psiholog ar fi putut explica acest fenomen prin faptul că Branson ştia că nimeni nu putea să vorbească despre el în termeni măgulitori.

— Eu n-am auzit niciodată de el, repetă Branson. Cine este acest Jelby?

— El este, sau mai bine spus a fost, unul dintre cei mai mari pathologişti, sau chirurgi dacă preferaţi, din ţara noastră. Era celebru în toată lumea, datorită operaţiilor sale. Din nefericire a venit războiul şi profesorul Jelby a avut diferite tulburări familiale, care-i atinseră, oarecum, creierul, de atunci a fost internat într-un azil.

— Teribil, spuse Branson cu o expresie liniştită şi un interes politicos.

— Da. Acum câteva zile directorul nostru a primit o scrisoare de la el, care conţinea o gravă acuzaţie împotriva dumneavoastră.

— Contra mea? exclamă Branson.

— Contra dumneavoastră. Spunea că sunteţi o persoană vrednică de dispreţuit şi că sunteţi caracterizat de o duritate şi o neînduplecare absolută.

Branson râse zgomotos.

— Un om fără inimă, nu?

— Exact, confirmă grav reporterul. În aparenţă, această acuzaţie nu este nemotivată. Dar ceea ce voiam să vă spun, domnule Branson, este că profesorul a fugit.

— Din azil?

— Da.

— Şi atunci? Ce mă priveşte pe mine povestea asta?

— Ne-am gândit că este de datoria noastră să vă punem în gardă, începu ziaristul.

— Absurd! strigă Branson. Nu mi-e frică de acest om, puteţi să mă credeţi. Mulţumesc, în orice caz, pentru intenţie. Beţi ceva cu mine?

— Nu, mulţumesc. Dar nu vreţi să consimţiţi să ne spuneţi ce gândiţi despre acest incident?

— Aş putea să vă spun în câteva cuvinte, răspunse râzând Branson, dar mi-e teamă să nu supăr urechile dumitale tinere. Şi în fond ce are cu mine acest biet nebun?

— Ei bine, răspunse reporterul care nu aştepta decât această întrebare, el pretinde că ai jefuit-o pe nepoata lui, miss Stillington, sau mai bine zis pe surorile Stillington, se corectă el amintindu-şi de frumoşii ochi ai sorei lui Agnes…

Faţa lui Branson deveni violetă şi în ciuda tinerelor urechi ale vizitatorului, scoase o serie de înjurături dintre cele mai violente. Reporterul îl părăsi şi se întâlni cu un alt tânăr, care-l aşteptase aproape de Crystal-Palace.

— Mă întreb dacă vei reuşi să faci ceva cu animalul ăsta, spuse Paul care jucase rolul reporterului.

— I-ai vorbit de profesor?

— Da, de ce?

— I-ai vorbit? insistă Anthony.

— I-am spus tot ce ai vrut tu. Şi acum unde mergem?

— Mergem să luăm masa cu domnişoarele Stillington. Se pare că ai ieşit ieri cu Elsie?

Paul îi mârâi un răspuns vag.

— Ştii, continuă Anthony, vreau să-l instalez pe Sandy în ferma pe care o doreşte de atâta timp. Da, tu prietene, în

curând eşti un ajutor minunat pentru Gentleman, ca asociat, însă într-o afacere serioasă, eşti O. K.

— Dar, spuse Paul, te gândeşti la…

— Mă gândesc, răspunse visător Anthony, mă gândesc că este atât de drăguţă şi atât de încântătoare.

— Oh, da, nu-i aşa? spuse Paul brusc mişcat. Tocmai îi spuneam ieri…

— Îi spuneai cui? întrebă aspru Anthony.

— Lui miss Stillington, Elsiei, delicioasei miss Stillington.

— Delicioasa miss Stillington, prietene, este pentru fiecare din noi, miss Stillington a noastră, răspunse Anthony cu blândeţe şi discuţia se încheie.

În timp ce se îndreptau spre restaurantul unde aveau întâlnirea, îl puse pe Paul la curent cu intenţiile sale în privinţa lui Branson.

— Am toate informaţiile necesare. Branson are obiceiul de a rămâne, în ceea ce numeşte el biroul său, până la ora trei dimineaţa, bând whisky, fiind ultimul din casă care se culcă. Biroul comunică cu salonul, ale cărui ferestre protejate de nişte neînsemnate obloane, sunt uşor de forţat. În orice caz, voi încerca să dau lovitura.

— De unde ştii toate amănuntele? întrebă Paul mirat.

— În timp ce tu îi luai interviul lui Branson, eu îi vizitam curtea întovărăşit de grădinar, care nu-i deloc mulţumit de stăpânul său şi care n-a ezitat să-mi răspundă la întrebări, fericit de a putea pălăvrăgi şi de a putea bârfi pe seama portarului.

Într-adevăr, Branson îşi petrecea nopţile singuratic, admirându-şi calităţile. Nu era tipul omului care se ameţeşte bând câteva pahare, era ceva asemănător unui recipient. Alcoolul îi aducea înaintea ochilor palidele fantome ale victimelor sale din trecut.

În noaptea aceea, între ora unu şi două, el moţăia uşor sub efectul beţiilor sale nocturne, când un slab pocnet asemănător unui zăvor care se deschide, ajunse la urechile sale. El gândi că era servitoarea care închide o uşă şi

deschise ochii, clipind des. Dar ceea ce văzu atunci, îl făcu să se ridice brusc, palid de groază.

În picioare, în pragul uşii, se afla un bărbat înalt. Părul alb îi cădea ca o coroană pe umeri şi era îmbrăcat într-o redingotă neagră. Faţa îi era albă şi străvezie, iar expresia ochilor aproape supranaturală.

— Ce… ce vrei dumneata? se bâlbâi Branson cu ochii ieşiţi din orbite, la vederea unui cuţit care strălucea în mâna intrusului.

— Eu sunt profesorul Jelby, spuse omul cu o voce profundă, şi dacă faci un singur gest, te omor.

În mijlocul camerei se afla o masă mare de stejar încărcată cu reviste şi jurnale, pe care străinul le aruncă pe jos.

— Vino aici! şuieră el şi, fascinat de tonul acestei voci, ca şi de strania putere a ochilor ce-l fixau, Branson înaintă cu picioarele tremurânde şi cu genunchi lovindu-se la fiecare pas.

— Culcă-te pe masă! ordonă celălalt.

— De ce? bâlbâi Branson.

— Trebuie să repet?

Branson se urcă cu greu pe masă, scoţând gemete plângăreţe imediat, apoi simţi o frânghie care-i lega mâinile în aşa fel ca să nu se mai poată elibera. Dar paralizat de frică, acesta nici nu se gândea să facă vreo mişcare. O altă frânghie trecută pe sub masă şi peste glezne, termină opera.

— Ce vreţi să-mi faceţi? întreabă Branson cu voce tremurătoare şi clănţănind din dinţi. Nu înţeleg nimic. Nu cred să aveţi ceva contra mea pentru că Stillington mi-a lăsat averea lui…

Bătrânul îl privea fix.

— Vreau să încerc să fac pe dumneata o extirpare a inimii, anunţă el încetişor, şi totuşi mi-e teamă că eşti lipsit de acest organ. Un om ca dumneata, n-are inimă.

— Ajutor! strigă victima, dar profesorul îi acoperi gura cu o mătase uşoară, îndeajuns de întinsă pentru a obţine

rezultatul voit, ca Branson să nu ţipe prea tare.

Luă o trusă cu care venise, plină de instrumente lucitoare de oţel şi o deschise. Cu privirea înnebunită, Branson urmărea mişcările profesorului.

— Vreau mai întâi, îi explică Jelby, să trasez cu vârful bisturiului locul operaţiei.

El pronunţase aceste cuvinte cu tonul unei conversaţii banale. Apoi, mâinile sale palide şi îndemânatice, desfăcură cămaşa pacientului.

— Aşteaptă! Aşteaptă! imploră acesta sub căluşul de mătase pe care profesorul i-l scoase imediat.

— Dacă eşti liniştit, nu-ţi mai pun căluşul. Dar înainte de a te opera, spune-mi cum ai reuşit să-l faci pe Stillington să semneze testamentul?

Branson ezită o secundă…

— L-a semnat de bună voie, spuse el.

— Minţi! şuieră bătrânul şi pentru că eşti un mincinos, trebuie să-ţi scot inima; numai aşa voi afla adevărul.

Branson judecă repede situaţia. Acest om era nebun, deci capabil să-şi execute ameninţările; în plus avea instinctul nebunilor în a şti când este minţit şi când nu. De ce nu i-ar spune cum s-au petrecut lucrurile în realitate. Cine va crede în mărturia unui alienat?

— Stai, reluă el. Vreau să mărturisesc tot. Nu reuşeam să scot bani de la bătrânul avar Stillington. Vreau să mărturisesc tot. Îmi promitea uneori, seara, ceva bani, dar totdeauna a doua zi se răzgândea. Una din fiicele mele, îmi dădu ideea cea bună. După ce am făcut testamentul pe care îl cunoşti, cu ajutorul unui om al legii foarte scump plătit, ne-am dus noaptea la Stillington care era beat turtă şi care a iscălit testamentul în prezenţa martorilor.

— A fost o crimă, pronunţă sever profesorul.

— Poate că da, răspunse Branson. Mi-era teamă să nu-şi amintească a doua zi. Din fericire, Stillington uitase tot ceea ce se petrecuse în ajun. Peste puţin timp, el se îmbolnăvi grav şi câteva zile mai târziu muri.

— Este adevărul?
— Este numai adevărul.
— Atunci nu-ţi mai fac nimic, spuse profesorul, pentru că sunt convins că n-ai minţit.
Branson era înmărmurit. Nu putea să-şi creadă urechilor. Totuşi fu dezlegat, iar cu un mârâit se ridică şi coborî greoi de pe masă.
Deodată se repezi şi apucă bisturiul pe care profesorul îi lăsase pe masă…
— Acum, între noi doi, strigă el triumfător. Între noi doi, nebun blestemat!
— Ţi-ai terminat spovedania, spuse solemn bătrânul.
— Spovedania! Da, am făcut-o dar unui nebun şi fără martori. Cine-l va crede?
Branson auzi un zgomot uşor îl spatele lui şi zări un bărbat cu un carnet deschis în mină.
— Reporterul! exclamă zăpăcit Branson.
— Nu, nu sunt reporter. Sunt inspectorul Timms de la Scotland Yard şi te arestez pentru escrocherie şi abuz de încredere.
Galben, Branson se prăbuşi în fotoliu.
— Înţeleg, strigă el, cu o voce răguşită. A fost o cursă! Dar n-aţi pus încă mâna pe mine. Mărturisirile mele au fost obţinute cu ameninţări şi cunosc îndeajuns legile ca să ştiu că în felul acesta n-au nici o valoare.
— Da, dar mai este ceva, răspunse suav Paul. Una din fiicele dumitale, cum o cheamă… a mărturisit totul.
— Grace, desigur! Ştiam că într-o zi va face asta…
— Chiar de Grace este vorba, spuse Paul. Ce trebuie să fac cu omul acesta, profesore?
— Staţi puţin, spuse Branson. Dacă-mi redaţi libertatea, restitui tot.
— Poţi să restitui imediat, spuse profesorul care-şi scoase peruca şi îşi ştergea acum fardul alb care-i acoperea faţa.
El scoase o hârtie din buzunar şi o aruncă pe masă.

— Iată un act prin care declari că treci celor două fiice ale lui Joseph Stillington, în părţi egale, averea pe care ţi-a lăsat-o acesta prin testament.

— Şi dacă nu iscălesc?

— Nu jucăm acum o piesă de teatru, Branson, spuse Anthony fixându-l pe excroc cu o privire rece. Dacă nu iscăleşti, ai să regreţi că nu te-am operat.

— Dacă vrei să te distrezi, Branson, poţi declara în dimineaţa asta actul nul şi neavenit. Dar în acest caz, să-ţi spun ce se va întâmpla. Acest om nu este inspector de poliţie, după cum eu nu sunt profesor.

— Cine sunteţi? întrebă Branson.

— Eu sunt cunoscut sub numele de Gentleman. Da, văd că acest lucru îţi spune ceva. Ei bine, află că găsesc cariera mea destul de bogată în aventuri pentru a mă opri aici, mai ales că nu ţin să fac închisoare într-o zi şi deoarece contul meu la bancă mă satisface pe deplin, am făcut toate pregătirile ca să părăsesc ţara peste o lună, însă însoţit de soţia mea. Înţelegi deci, de ce dau atâta importanţă faptelor dumitale.

Ochii lui Branson clipiră repede.

— Înţeleg, spuse el, încercând să zâmbească.

— Prin urmare, ai priceput probabil că nu te voi pierde o clipă din ochi şi la primul semn de trădare te voi pândi într-un colţ de stradă şi-ţi voi trimite un glonte în coloana vertebrală. Ai înţeles?

Branson încercă să răspundă, dar cuvintele nu-i ieşeau din gâtlej.

— N-am să vă trădez, articulă el, în cele din urmă.

Şi se ţinu de cuvânt.

SFÂRŞIT

1 Poliţia Centrală de Investigaţii